

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*One
weekend*
in
LONDON

J.E. PARKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Londra'da Bir Hafta Sonu

BİR HAFTA SONU SERİSİ ROMANI

J.E. PARKER

İçindekiler

Teşekkürle

r Önemli

Önsöz __

1. Rhys
2. Sadie
3. Sadie
4. Rhys
5. Sadie
6. Sadie
7. Rhys
8. Sadie
9. Sadie
10. Rhys
11. Rhys
12. Sadie
13. Sadie
14. Sadie
15. Rhys
16. Rhys
17. Sadie
18. Sadie
19. Rhys
20. Sadie

Sonsöz __

Ayrıca J.E. Parker

Bülten Kaydol J.E.'yi

Çevrimiçi Bul Yazar

Hakkında

Telif hakkı © 2024 J.E. Parker'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Thank you

GELİŞTİRME VE SATIR DÜZENLEME

Sara Miller, Pretty Little Book Editing

KOPYA DÜZENLEME VE REDAKSIYON

Karen Hrdlicka, Barren Acres Editing

KAPAK TASARIMI

Kimberly Quinn, [KiWi Cover Design Co.](#)

BİR HAFTA SONU SERİSİ YARATICISI

[Lissanne Jones](#)

ABD ELEŞTİRİ EKİBİ

[C.M. Youngren](#), Tracey Jenkins, Mindy Martinez Borda, Crystal Nicole,
Carrie Marie

İNGİLTERE ELEŞTİRİ EKİBİ

[Lissanne Jones](#), Stephanie Corbett, Shelly Nutley, Sarah Jones

Önemli

Merhaba güzelim,

Rhys'in karakterini olabildiğince gerçek tutmak için, onun bakış açısından anlatılan her bölümde İngiliz İngilizcesi yazımını kullandım.

Bunlar yazım yanlışı

DEĞİLDİR. Bunun bazı

örnekleri şunlardır:

- Tanıma/Tanıma
- Renkli/Renkli
- Favori/Favourite
- Yanma/Küflenme

İyi okumalar,
Jaimee (J.E.)

Önsöz

SADIE

GARRISON, GEORGIA

HERKESİN GÖZÜ **BENİM ÜZERİMDE.**

Diğerleri içinse en sevdiğim kahve dükkanı olan Garrison Bean Bar'da sıradan bir gün.

Ama benim için sanki mikroskop altında hapsolmuş, herkes ve anneleri not almadan hareket edemeyen veya nefes alamayan nadir bir örnek gibiyim.

Cesaret kırıcı olduğu kadar beklenen bir durum.

Benim doğup büyüdüğüm Garrison gibi küçük Güney kasabaları, bitmek bilmeyen dedikodularıyla ünlüdür.

Belediye başkanının en büyük oğlu ve beni aldatan eski nişanlım Maxwell'i mihrapta bıraktığım günden beri neredeyse her fısıltılı, acımasız hikâyenin yıldızı oldum.

Sadece her şeyin bitmesini istiyorum.

Ellerim titriyor, elimde tuttuğum sıcacık lattenin sıcaklığı içimdeki soğukluğu bastırmak için çok az şey yapıyor, kemiklerimin iliklerine işliyor.

"Boş ver onları, Sadie Lou."

Çenemin sallanmasını engellemek için savaşıarak kupamı yere bırakıp başımı kaldırıyorum ve hayatımın ilk üç yılını koruyucu aile yanında geçirdikten sonra beni büyüten babam Boone'un bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Soluk mavi gözleri sempati, kızgınlık ve düpedüz öfkenin tehlikeli bir bileşimiyle dolup taşarken, belli ki tam anlamıyla bir öfke nöbeti geçirmeye hazır.

Ama yapmıyor.

Bunun yerine, şeftali aromalı tatlı çayından uzun bir yudum alıyor ve yıllarca çalışmaktan derisi nasır tutmuş ve yıpranmış, halkasız elimi kendi eliyle kapatıyor.

"Omurgana biraz nişasta koy ve dik otur. Çünkü sevgilim, o güzel kalbinin ne kadar paramparça olduğu önemli değil. Sen tekmelenmiş bir köpek değilsin, o yüzden öyle davranmayacaksın."

Bir konuda haklı; kalbim paramparça. Eski sevgilimin ihanetini öğrendiğimden beri, son üç aydır öyle. Ancak, çoğu kişinin düşündüğü gibi milyonlarca onarılamaz küçük parçaya ayrılmaya yakın değil.

Aldatma ya da başarısız evlilik değil.

Hayır, beni öldüren ne kadar aptal olduğum.

Altı yıl boyunca, lisede saf bir son sınıf öğrencisi olduğumdan beri, Maxwell'in gözlerimi yünle kapatmasına izin verdim ve şimdi geriye dönüp baktığımda, en başından beri benim dışımda herkes için açık olan göze batan kırmızı bayrakları görmemeyi seçtim.

Kırmızı bayraklar, lise aşkımın, sonsuza dek mutlu olacağıma yemin etmeme saatler kalan yılanın kalpsiz ve aldatıcı bir pislik olduğuna işaret ediyordu.

Bu kadar kayıtsız olduğum için kendimi tekmeleyebilirim.

Sürekli ters yorumlar ve samimiyet eksikliği, babasının hukuk bürosunda yaptığı "fazla mesai" ve "spor salonunda" geçirdiği geç geceler, bir araya getirmeyi reddettiğim bir bulmacanın parçalarıydı.

İçini göremeyecek kadar kör olduğum hain bir cephe.

Peki ya diğer kadın? Vanessa benim nedimemdi. En iyi arkadaşımдан bahsetmiyorum bile. Anaokulundan beri öyleydi. Şimdi, benim gözümde, arkadan bıçaklayan bir şıfırtıdan başka bir şey değil. Ve doğru ya da yanlış, ona ihaneti kadar acı verici bir kader diliyorum. Belki de golf topu büyüklüğünde bir böbrek taşı.

Bu benim için küçük bir şey mi? Tabii ki.

Bunu hak ediyor mu? Kesinlikle hak ediyor.

Beni yanlış anlamayın, Maxwell'in sadakatsizliği herhangi bir beyaz seksi markanın yapabileceğinden daha fazla acı veriyor. Yine de en iyi arkadaşımın beni sırtımdan bıçaklaması

Bir ilişkiyi sürdürmek ve müstakbel kocamla yatmak -hem de düğün günümde- farklı bir acı türüdür.

Korkarım bunu asla atlatamayacağım.

Açtıkları yaraların hep kanayacağını.

"Deniyorum, baba."

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp kuzenim Eli'nin hamile eşi Lillian'a bakıyorum. Bean'in sahibi olarak, tıka basa dolu dükkânın karşısındaki tezgâhın arkasında duruyor, al renkli önlüğü büyüyen karnını koza gibi sarıyor. Güzel yüzünü yumuşak bir gülümseme süslüyor; bunu görmek beni anında rahatlatıyor.

"Ama bu çok zor..."

Ön kapının üstündeki zil çaldığında ve Maxwell'in cadı babaannesi Cornelia Beaumont içeri girdiğinde, söyleyeceklerimi susturan ezici bir önsezi duygusu beni ele geçiriyor.

Kahretsin, kendi kendime düşündüm. *İşte başlıyoruz.*

Ailesinin öfkesinden kaçmaya çalışan yaramaz bir çocuk gibi sandalyeme gömülüyorum ve yerin açılıp beni bütünüyle yutması için dua ediyorum. Diri diri gömülerek ölmek istekler listemin en başında yer almıyor ama her şey, ama *her şey, birazdan* yaşayacağım toplum önünde küçük düşürülmekten iyidir.

Cornelia, tüm sosyete ihtişamıyla, sanki buranın sahibiymiş gibi adım atıyor, pudralı burnu o kadar göğe dönük ki, her yağmur yağdığında boğulmamasına şaşıyorum. Boncuk gibi, şahin gibi gözleri tıklım tıklım dolu salonu tarıyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir yırtıcı hayvan hassasiyetiyle üzerime konuyor.

Yüzünü kaplayan alaycı ifade mide bulandırıcı.

Midem bulanıyor ve oda sessizliğe gömülüyor; bana doğru bir adım atıyor, her adımı yaklaşan sonumun ölçülü bir bedeli.

"Bu Sadie Winslow değil mi?" Adımı söyleme şekli, en sivri dillilerin bile kıskanacağı zehirli tonu, filtresiz bir küçümseme ile damlıyor. "Bu kasabanın altını üstüne getirmişsin." Dilini ağzının çatısına vurarak gıdıklıyor, bu ses irkilmeme neden oluyor. "Maxwell'i mihrapta kupkuru bırakarak büyük bir skandal yarattın. Çok gurur duyuyor olmalısın."

Dikenli sözleri istediği hedefi vurdu.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum; hiçbir kelime gelmiyor. Boğazım düğümleniyor, ona doğru savurmak istediğim her türlü karşılık boğuluyor.

Cornelia gülümsüyor, zayıflığımı yakalayıp benimle işi bitmemiş gibi devam ederken boyalı dudaklarından kötü niyet akıyor.

"Sadece kendi aşağılık kişiliğini utandırmakla kalmadın, aynı zamanda tatlı Maxwell'imın itibarını da lekeledin - *bizimkiyle* birlikte." Mümkünse burnu daha da yukarı kalkıyor. Bu açıdan, neredeyse beyninin içini görebiliyorum. "Ona ve tüm Beaumont ailesine bir özür borçlusun."

Maxwell'i kilisede, pantolonu ayak bileklerinde ve Vanessa'nın bacakları belinde bıraktığım için özür dilemeden önce Şeytan'ın kendisi ışıltılı pembe bir tütü giyecek ve cehennemde işkence gören her sakine dipsiz bardaklarda buzlu su ikram etmeye başlayacak.

Özür borçlu olduğum tek kişi kendimim.

Maxwell'in yalancı ve hilekâr arkasına beyzbol sopasının ucuyla vurmak yerine gözyaşları içinde kaçıp Lillian'ı yardıma çağırdığı için. Yine de her şey yolunda. Eli -o güzel, intikamcı kalbi sağ olsun- benim adıma bir doz adalet dağıttı.

Eminim Maxwell hâlâ dayak yemiş gibi hissediyordur. Haklı olarak da öyle.

Cornelia ailemin alt sınıftan olduğunu düşünebilir, çünkü biz onun savurgan hayatına karşı basit bir hayat yaşamayı tercih ediyoruz, ama biz Winslow'lar Beaumont'ların asla sahip olamayacağı bir şeye sahibiz.

Sadakat.

Papaw Boone'a bakıyorum, bana vermeyi asla ihmal etmediği gücü arıyorum. Elimi tutuşu, hafifçe sıkışı tam da ihtiyacım olan şey.

Eğer müdahale etmesini istersem, eder. Ama kendimi yere yığılacak gibi hissetsem de yapmayacağım.

"Affedersin, Cornelia, ama sanmıyorum-"

"Haklısın. Düşünmüyorsun, Sadie. Hiç düşünmedin ve bu hep senin sorunun oldu. Çok bencilsin, çok düşüncesizsin." Bencil mi? Hakareti saf at gübresi olsa bile, yine de yüzüne ters bir tokat. "Ve şimdi her şeyi mahvettin."

Kadın delirmiş. Tek açıklaması bu. Aldatan ben olmadığım halde her şeyi nasıl mahvettim? Bu düpedüz cüretkârlık, düğümlenmiş karnımı fokurdatıyor. İçimden dumanı tüten kahvemi yüzüne fırlatmak geliyor. Belki bu onu sanrılarından kurtarır.

Yine de muhtemelen önce domuzlar uçardı.

Mırıltılar etrafımı sarıyor, bir kınama kakofonisine dönüşüyor. Tek bir sesi bile ayırt edemiyorum ama yargıları aynı. Birdenbire acımasız bir dedikodu denizinde boğuluyorum, her bir kelime zaten ham olan ruhuma vurulan bir darbe.

Cornelia sırtıyor ama daha bitirmedi.

Hem de hiç.

"Sanırım her şey en iyisi için. Maxwell için -aslında hiçbirimiz için- asla yeterince iyi olamazdın," diye devam ediyor ve yılların güvensizlik ve kendinden şüphe duyma perdesini aralamadan önce kibirli bir şekilde burnunu çekiyor.

Her düşünceme sızarak ilerliyorlar.

"Winslow'lar eski bir aileden geliyor olabilir ama büyükbaban dışında, evlat edinilmiş uyumsuzlardan oluşan ailen asla iyi kıyafetler giymiş beyaz bir çöpten fazlası olamayacak."

Ben konuşamam.

Babamın sandalyesi geriye doğru kayarak 1.80'lik boyuna ulaşmadan, gözleri öfkeyle parıldamadan önce değil. O bakışı bilirim. Sabrı tükenmiş, dilini tutan kement tuzla buz olmuş.

"Bu kadar yeter, Cornelia."

Ağır aksanlı sözleri tehlikeli bir ton taşıyor. Papaw'ın bir kadına öfkeyle sesini yükselttiğini hiç görmedim ve buna başlayacağını da sanmıyorum.

Yine de konuşma tarzı aynı şekilde kesici.

"Burada durup senin gibilerin torunumu dil dediğin o yılan kırbaacıyla kırbaçlamasına izin vereceğimi ve bu arada diğer torunlarımı aşağılayacağımı sanıyorsan, o zaman başka bir şey düşünmelisin."

Eğer gözyaşlarına boğulmak üzere olmasaydım, Cornelia'nın yüzünü kaplayan öfkeye gülerdim. Alınmış. Güzel.

"Seninle konuştuğumu sanmıyorum, Boone-"

"Benim için zerre kadar önemi yok çünkü *ben seninle* konuşuyorum." Tulumunun kayışlarını kavrayarak sıkıca yumrukladı, yaralı parmak eklemleri beyazlaştı. "Söyleyeceğini söyledin, ne kadar saçma olursa olsun. Şimdi Sadie'yi rahat bırak, yoksa adamlarımdan birine Maxwell'i senin yüzünden ikinci bir dayak attırırım."

Cornelia nefesini tutup boynundan sarkan pahalı Akoya incilerini sıkıca kavrar. Düpedüz komik. Lillian da aynı fikirde.

Oturduğum yere yanaştıktan sonra yumuşak elini sessiz bir dayanışmayla omzuma doluyor.

"Boone, sen-"

"Dene beni. Söz konusu ailem olduğunda yapmayacağım şey yoktur." Papaw öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Kızım hakkında söylediklerine gelince -ailemiz hakkında- tam bir pislik."

Kıkırdıyor, sesi mizah içermiyor.

"Her bir çalışkan Winslow, on gümüş kaşıkla beslenen Beaumont'un toplamından daha fazla yüreğe sahiptir. Bayan Posey ve belki Bayan Eleanor hariç, siz şişko kedilerin hiçbirisi sizi cehenneme gönderecek baruta değmez. Ve eğer bu kasaba kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, bunu çok çabuk hatırlamaya başlayacaktır."

Sözlü olarak karşılık vermeden hakarete uğrayacak biri olmayan Güney Cadısı, başka bir şey tükürmek için geri dönüyor, ama ne söyleyeceğini duymak için etrafta dolaşmıyorum. Kalamam. Boğazım sıkışmaya devam ederken, yanan ciğerlerim çekemediğim hava için çığlık atarken olmaz.

Panik yaklaşıyor, kontrolü ele geçirmeye çok yakın.

Üzerime kilitlenmiş gözleri hiç umursamadan ayağa fırlıyorum ve sabahın serin havası üzerime çarparak fasulyeden dışarı fırlıyorum. Ne yazık ki, rahatlama getirmiyor. Cildim yanıyor, kontrolsüzce akan gözyaşı nehri zaten alev alev yanan cildimi kavuruyor.

Kaçmalıyım, kaçmalıyım.

Ayaklarım beynim onlara komut vermeden hareket ediyor ve ne olduğunu anlamadan CR-V'min direksiyonuna oturuyorum, ellerim direksiyona o kadar sıkı sarılmış ki derinin çatlamaması bir mucize.

Beni kalıcı bir kısıpca almakla tehdit eden endişeyi bastırmak için savaşıyor başımı çeviriyorum, burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum.

İşte o zaman anladım.

Ön cebine pasaportumu sıkıştırdığım şivron desenli tekerlekli bavul ve Lillian'ın aylar önce hazırlamama yardım ettiği gece çantası. Hiç gitmediğim balayı için tasarlanmışlardı, Garrison'ın en kötü şöhretli kaçak gelini olduğum sabahdan beri arabamda duruyorlardı.

Belki de yapmalıyım.

Akıl almaz bir fikir görünmez bir iki-dört şeklini alıp bana çarptığında nefesim kesiliyor ve sahip olduğum tüm sağduyu kırıntılarını uzaya savuruyor.

İntikam soğuk yenen bir yemektir derler.

Ama ya benim durumumda, eski sevgilimin parasıyla çok ihtiyacım olan bir tatile çıkmam şeklinde gelirse? Evlenme teklif ettikten hemen sonra bana verdiği American Express'i iptal etmek için ihanetçi fahişe Vanessa'yı becermekle çok meşgul olduğuna bahse girerim. Hiç kullanmadım ama kredi limiti olmadığını çok iyi biliyorum.

Sinsi bir gülümseme dudaklarımı büküyor.

Boğucu paniğimin yatıştırılmasıyla SUV'umu çalıştırıp kaldırımdan çekiyorum, manolya ve dükkânlarla kaplı şehir merkezi caddesinde dönüp duruyorum ve babamı eve dönmesi için bırakıyorum.

Her yerden tanıyabileceğim siyah bir kamyon, frene basmadan önce bana yandan çarpmaya ramak kala geliyor.

Büyük kuzenlerimden Weston kafasını alçalttığı pencereden çıkarıyor ve öfkeli görünüyor. "Ne oluyor Sadie?" diye bağırıyor, içimde kök salan ve bırakmayı reddeden meydan okumadan habersiz. "Tanrı aşkına dikkatini ver! Sana vurmuş olsaydım, babam diri diri derimi yüzerdi!"

Cevap olarak bağırmiyorum.

Bunun yerine ona bir öpücük kondurup gaza basıyorum, lastiklerim protesto çığlıkları atarak kuzeye, intikam ve özgürlük vaadinin hüküm sürdüğü yere doğru yola çıkıyorum.

Havaalanı.

BÖLÜM 1

Rhys

LONDRA, İNGİLTERE

YALNIZLIK DAVETSİZ BİR MİSAFİR GİBİ

İÇERİ GİRER.

Londra'da edindiğim gayrimenkullerin baş tacı olan The Opulence Hotel'in salonunda oturmuş bir kadeh yıllanmış viskiyi yudumlarken, kalın bir palto gibi üzerime yapışıyor ve omuzlarıma ağır bir yük bindiriyor.

Oda, hepsi aynı pahalı kumaştan kesilmiş şehrin yüksek sosyetesıyla dolup taşıyor: özel dikim takımlar, cilalı ayakkabılar ve gizli gündemlerle dolu konuşmalar.

Ben bu yaldızlı dünyadan uzakta, lüksün akmayan bir çatı ve kışın çalışan bir ısıtıcı olduğu Tower Hamlets'te büyüdüm. Servetim değişmiş olabilir ama ben değişmedim. Özel sütler ve kadife ipler mi? Onlardan nefret ediyorum. Halkın içinde içtiğim nadir zamanlarda, insanların arasında olmayı tercih ederim.

İnsanların güçlü ve zayıf yönlerini anlamak, zor durumdaki işletmeleri milyon poundluk girişimlere dönüştürme yöntemimdir. Rakamları ezmek mi? Bu işin kolay kısmı. Asıl zorluk insan duygularını deşifre etmektir.

İş dünyasının acımasız dünyasında, rakiplerinizi doğru okumak sadece yararlı değil, aynı zamanda elzemdir. Potansiyeli refaha dönüştüren, insan doğasına ve onun tüm tuhaflıklarına dair keskin kavrayışımdır.

Ve dedikleri gibi, pratik yapmak mükemmelleştirir.

Sarışın garson, biri kendim için, diğeri de karşımdaki çekilmez herif için olmak üzere iki taze içki bardağı koyduğunda bardaklar masaya vuruyor.

Daha sağduyulu bazı meslektaşlarının aksine, onun gündemi şeffaf. Öne doğru eğilerek göğüslerinin oldukça dikkat çekici bir görüntüsünü sunuyor ve ne için uğraştığını açıkça ortaya koyuyor.

Ama yanlış ağaca havlıyor.

Gündelik ilişkiler ve tek gecelik ilişkiler repertuarımın bir parçası değil. Bunlar benim oyun kitabımda yok. Zamanım değerli; eğer ona yatırım yapacaksam, bu bir otel barındaki geçici bir fantezi ile olmayacak.

Soyadımı vermeyi düşündüğüm kadınla birlikte olacağım.

Rahmetli annem bana kadınlara saygı duymayı öğretti. Varlıklı konumdaki pek çok erkeğin yaptığı gibi onları kullanıp çünkü *The Times* gazetesi gibi çöpe atmamayı.

Aradığım şey somut bir şey. Kalıcı. Yüzeysel bir cazibe değil; beni içimden vuracak ve ruhumu ele geçirecek, asla bırakmayacak anlık bir bağlantı.

Benim olması gereken kadını bulduğumda, hiç hata yapmayacağımdan şüpheleniyorum. Denemeden, beni bir tarafa savuracak. Anında. Sadece görünüşüyle değil, aynı zamanda şefkatli kalbi ve dirençli ruhuyla, çelikten bir omurgayla eşleşen nazik doğasıyla.

Onun hayatıma girmesi oyunun kurallarını değiştirecek.

Gelecekteki aşkım sadece benim adımları taşımayacak. Sonsuz hayranlığım ve saplantımın yanı sıra sarsılmaz sadakatim ve korumama da sahip olacak. Bektan babamın güzel anneme asla sunmadığı şeyler.

Ona göre o, kullanılmış eski sevgilisinden başka bir şey değildi. Hamile bırakma hatasını yaptığı, hak etmeyen bir fahişe. O altınlar içinde yıkanırken ve özel uçağıyla dünya turuna çıkarken, biz onun sürekli tehditleri altında ve yoksulluk içinde, belediye evlerinde barınarak yaşadık.

Ama sonunda günahlarının bedelini ödedi.

Kemik kanserinin acımasız ellerinde can çekişerek ölmesi sadece bir başlangıçtı. İntikamcı eski iş ortağı ve bir dizi terk edilmiş yatırımcının yardımıyla imparatorluğunu parçalara ayırırken ölüm döşeginden çaresizce izlemek sonuydu.

Şirketini düşmanca ele geçirmemin tamamlanmasından bir gün sonra öldü. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım bir andı. Nefes aldığım sürece, asla pişman olmayacağım. Keşke annem de bunu görece kadar yaşasaydı.

Eğer olsaydı.

Garson kız boğazını temizleyerek beni geçmişin düşüncelerinden uzaklaştırıyor. Hâlâ masanın yanında duruyor, sağ elini etekli kalçasına dayamış, yüzünde beklenti dolu bir ifade var.

Az önce getirdiği içki dışında hiçbir şeyle ilgilenmeden, soğuk bir el hareketiyle onu kovuyorum. Eski bir SAS operatörü ve uzun süredir güvenlik şefim olan Mark, duvarın yanında durduğu yerden bakıyor ve müdahalesinin gerekli olup olmadığını ölçüyor.

Öyle değil.

Saçlarını omzunun üzerinden geriye atan garson kız, belli ki hoşnutsuz bir şekilde oflayarak geri çekilir. Zor iş. Karşımda, Amerikalı iş ortağım ve gerçek bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şey olan Grant Prescott gülüyor.

"Kadınlar," diyor başını sallayarak, evlenmeye niyetli olduğu bir mirasçıdan dağınık ve oldukça aleni bir şekilde ayrıldıktan sonra, "lanet olası beladan başka bir şey değiller."

Kıkırdıyorum, hala elimdeki kehribar rengi sıvıyı döndürüyorum. "Sözüne güveniyorum."

Londra'nın üst tabakasının köpekbalığı istilasına uğramış flört kavgasına girmekten daha iyisini bilecek kadar yüksek sosyete oyunları gördüm. Asla kendini beğenmiş bir prensesin altın yumurtlayan tavuğu olmayacağım. İş yeterince çetrefilli. Özel hayatımın daha az karmaşık olmasını tercih ederim.

Ben bir ruh eşini arzuluyorum, bir ödülü değil.

Yudumun ortasındayım, içkimin buzları bardağa çarpıyor, açıklanamaz bir çekim, neredeyse altıncı his, dikkatimi başka yöne çekerek salonun girişine çağırıyor.

Şimdi, sanki kader beni düşüncelerime çağırmaya ve bana çok istediğim bir kemiği *fırlatmaya* karar vermiş gibi, içeri giriyor.

Bütün dünyam durdu.

Her zamanki müşterilerle çarpıcı bir tezat oluşturan kıvrımlı formu, yavaşça içeri girerken loş ışığa karşı bir silüet oluşturuyor ve bana karanlıktan çıkan bir meleği hatırlatıyor.

Barın katı kıyafet kurallarına bile uymayan sade açık mavi bir elbise giymiş olan kadının parlak, koyu renk saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına düşerek ruhani görünümüne katkıda bulunuyor.

Gözlerinin rengi tam olarak aklıma gelmiyor ama giysilerinin solgunluğuna karşın teni bronz, yapay bronzlaştırıcılardan değil güneş ışığından söz eden doğal bir altın rengi.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çarpıcı olan bu kadın, sanki Londra'nın gri kalbinin merkezinde bir akşam geçirmeye değil de Akdeniz'de bir plaja aitmiş gibi görünüyor.

Ne kadar denesem de gözlerimi ayıramıyorum.

Viski unutuldu, elim dondu kaldı, bara doğru ilerlerken bakışlarım ona kaynaklandı, görünüşe göre çektiği ilgiden habersizdi. Diğer erkeklerin de onu içtiğini fark edince içim burkuluyor, tam olarak tanımlayamadığım nahoş bir duyguya kapılıyorum.

Hepiniz başka tarafa bakın.

Her zaman dikkatimi dağıtan Grant, parmaklarını yüzümün önünde saklatıyor, normalde beni sinirlendirecek bir hareket. Ama şimdi pek fark etmiyor. Odak noktam tamamen, geri dönülmez bir şekilde, şu anda bir bar taburesinin üzerine tünemiş olan gizemli kadın tarafından ele geçirilmiş durumda, meslektaşım konuşurken bile, sözleri benim tarafımdan duyulmuyor.

Bunun bir anlamı yok.

En önemlisi de etrafımdaki her şey - gürültü, insanlar

-Ben onun barmenle etkileşimini izlerken arka planda kayboluyor. Gülümsüyor ama ben hemen gerildim. Vücut dili temkinli, rahatsızlığı omuzlarındaki gerginlikten belli oluyor.

Sanki aç kurtların arasında kaybolmuş bir dişi geyik olduğunu hissetmiş gibi içgüdüsel olarak temkinli davranıyor. Göğsüm yanıyor, içimde şiddetli bir koruma duygusu yükseliyor.

Tuttuğum bardak neredeyse yerinden çıkacak, elim sıkılaştığında neredeyse paramparça olacaktı. Yönetim kurulu odasında, acımasızlığımla tanınıyım. Acımasız. Bunun dışında, tercihen esrarengiz bir gölgeyim. Ama böyle gecelerde yalnızlık beni kendimden uzaklaştırır.

Sessizlik bazen çok fazla.

Ama odanın karşısındaki kadında bir şeyler var. Davranışlarındaki sahicilik, içinde yaşadığım gösteriş dünyasında nadir görülen bir şey. Onun yanında olmanın çok arzulanan bir huzuru, rahatlatıcı bir dinginliği davet ettiğini hayal ediyorum.

Rahatsız edici değil.

Tamamen büyüledim.

"Kensington, iyi misin dostum?" Grant'in sesi düşüncelerimi böldü, yavaş Güneyli tonu her zamankinden daha belirgindi.

Gözlerimi kırıştırıyorum, içim titriyor ve bakışlarımı ondan çekiyorum. Bardağımı amaçladığımdan daha sert bir şekilde yere bırakıp, rahat bir ses tonu kullanmaya zorluyorum. "İyiyim. Sadece bir anlık dikkat dağınıklığı."

Her kelimesi yalan.

Durduramadığım bakışlarım ona, adını henüz bilmediğim ama yakında öğreneceğime yemin ettiğim güzelliğe dönüyor.

Grant görüş alanımı takip ediyor, dudaklarından alçak bir ıslık çıkıyor. "Bana bir anlık dikkat dağınıklığından daha fazlası gibi geldi. Güzel bir kız, değil mi?"

Elimi yumruk yaptım, parmak eklemlerim soldu.

Gözlerimi ona diktim. "Başka tarafa bak." Gözleri onu terk etmeli. Şimdi.

Çenem sıkılıyor, arka dişlerim birbirine sürtünüyor. Yumruk atmaya on yıl, belki de daha uzun zaman oldu. Yine de şimdi uçurumun kenarında sallanıyorum, bunu yapmaya çok yakınlım.

Sakin ol.

Nefes alarak omuzlarımı gevşemeye zorluyorum. Bu can sıkıcı bir his - kaçınılmaz bir merakla birleşen bu keskin koruyuculuk.

Grant'in ağzının köşesi kalkıyor. "Ben saçmalık diyorum. Bana göre..."

Grant'in konuşmaya yakın olduğu gerçeği inkâr edemeden, kırılmış, arkaya kaymış saçları, İtalyan takım elbisesi ve adi sırtışıyla tanıdığım bir pislik, beni tuzağa düşüren sirenin yanındaki bar taburesine kayıyor.

Her şey bir anda olur.

Tansiyonu yükseliyor, eğilip bir şeyler fısıldadığında sağ gözümde bir seğirme başlıyor, bu da onun sertleşmesine neden oluyor. Diktiği duvarları görebiliyorum, sıcak gülümsemesi zoraki bir hal alıyor, gözleri bir kaçış yolu arıyor.

Rahatsızlığı içgüdüsel bir yumruk gibi.

Lanet olsun. Bu mümkün değil.

Mantık yetişmeden ben ayağa kalkıyorum.

Güvenliğim yanımda, ilkel bir içgüdü beni yönlendirirken adımlarım amaca yönelik olarak odayı geçiyorum. Beni izleyen müşterileri, şüphesiz beni hedef alan cep telefonlarını, sabaha karşı gazetelerin manşetlerinde yer alabilecek şeyleri kaydetmeyi pek düşünmüyorum.

Önemli olan tek şey ona ulaşmak.

Oval şekilli barın etrafında dönüp onun arkasında durduğumda, öfkeli kalbim nefes alış verişlerimle aynı anda çarparken görüşüm tünel çiziyor ve yalnızca yeni keşfettiğim hayranlığım odaklanıyor. Parfümü hipnotize edici. Egzotik yasemin ve tatlı narenciye kokuyor.

Saf güneş ışığı ve kremalı bal.

Bir an için garsonun içkime bir adamı deliliğın eşİğine getirecek kadar güçlü bir madde katıp katmadığını sorguluyorum. Çünkü müstakbel sert adam avucunu onun kalçasına koymaya cüret ettiğinde, zihnimi ölümcül bir pus kaplıyor ve üzerime çöküyor.

Tek gördüğüm kırmızı bir okyanus.

"Kanlı elini onun bacağında çek Thomas." Yaklaşıyorum, omurgasını boğazından sökmek için kendimi hazırlarken göğsüm neredeyse sırtına değecek. "Ben senin lanet kolundan çekmeden önce."

İşte o zaman olur.

Başını çevirip omzunun üzerinden bakıyor. Bakışlarımız buluşuyor, onun geniş, cerulean gözleri benim daralmış, ela gözlerime kilitleniyor. İşte tam bu anda, iyi dizginlenmiş kısıtlamam kaymaya daha da yakınken, içimde bir şey tıklıyor ve reddedilemez bir tanıma doğuyor.

Merhaba aşkım. Ben de seni bekliyordum.

BÖLÜM 2

Sadie

Akşamımın bu şekilde gelişeceğini düşünmemiştim.

Varlığımın her zerresi kaçmam için çılgık atıyor, kaçma dürtüsü olabildiğince yoğun. İçimden öfke akarken ve sapığın terli elini kalçamdan çekerken bile tek istediğim kaçmak.

Ona mücevherleri dizdikten *sonra* tabii ki.

Ayağa kalkıyorum, başımı çeviriyorum ve bakışlarım arkamdaki adama kilitleniyor. Gecenin karanlığında kaybolmadan önce yanımdaki çakala acı bir ders vermeye fazlasıyla hazırım, adrenalin içimde dalgalanıyor. Ama sonra kurtarıcımın sert ve otoriteyle dolu derin sesi beni olduğum yerde durduruyor.

"Otur."

Sadece sürüngene odaklanmış gibi görünüyor ama göz ucuyla hâlâ beni izlediğini anlayabiliyorum.

Gerçek ise tüyler ürpertici.

Özellikle de anlaşılmasız nedenlerden dolayı omzumun üzerinden ona bakmaktan kendimi alamadığımı düşünürsek. Bakışlarımı onun yakışıklı yüzünden ayırmak imkânsız görünüyor. Sahip olduğu o büyüleyici çekicilik karşı konulmaz.

Bakışlarının benimkilerle
buluşmasını arzuluyorum.

Hem de çok.

Hiç tereddüt etmeden, kırılmış komutuna itaat ediyorum ve ahşap, deri kaplı bar taburesine geri dönüyorum. Yanıt olarak ağzının bir kenarındaki hayalet gülümseme, beni hâlâ gözünün önünde tuttuğuna dair şüphelerimi doğruluyor.

Yanaklarım kızarıyor, başka tarafa bakmayı başarıyorum.

O zaman tekrar fark ediyorum - sapığın yüzük parmağında girintili çıkıntılı bir çizgi, bana yaklaşımdan önce çıkardığı alyansın kanıtı.

Midem çalkalanıyor, Maxwell'in ve onun kirli düzenbazlığının başrolde olduğu acı dolu anılar sel gibi akıyor.

Yeni kesilmiş bir ceviz ağacı gibi davranan görüntüler kalbimi kırbaçlıyor ve zaten sakat olan yüzeyine daha fazla kesik ekliyor. Gözlerimi kapatıp bir nefes alıyorum ve kaosu merkeze alıyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda, kendimi durduramayarak arkamdaki adama bir kez daha bakıyorum.

Birdenbire yepyeni bir his kapladı içimi.

Uzun zamandır hissetmediğim bir his.

Maxwell'in düşünceleri artık beni rahatsız etmediğinden, karnımda kelebekler uçuşuyor, onu içime çekip yüzünün her santimini incelerken hayali kanatları içime doğru çırpınıyor.

Nefes kesecek kadar yakışıklı olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Köşeli çene yapısıyla güç ve kararlılık yayıyor. Yüksek elmacık kemiklerini mükemmel bir şekilde çerçeveleyip ve cildinin yumuşaklığı otoriter varlığıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

Bir de saçı var.

Kısa kesilmiş ve doğru şekillendirilmiş hafif bir dalgaya sahip, parlak, koyu kahverengi tonu bana kaliteli çikolatayı hatırlatıyor ve ona Maxwell'in kibirli arkasının ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla ulaşamayacağı bir sofistike hava veriyor.

Ve inan bana, denedi.

Ama beni gerçekten cezbeden onun gözleri. Yosun yeşili, yumuşak altın rengi ve Kentucky burbonunun büyüleyici bir karışımı olan bu gözler tam anlamıyla sarhoş edici. Yemin ederim bütün gün onlara bakabilirim, derinliklerinde kendimi kaybederken nefesim kesiliyor.

Düşündüğümde donup kalıyorum.

Bu adamla daha önce hiç tanışmadım, adını bile bilmiyorum. Konuştuğunu bile duymadım, ama işte buradayım, onunla şehvet dolu bir bakışma yarışına girmenin hayalini kuruyorum. Tüm bunlar olurken karnım dönüyor ve kırık kalbim göğsümden fırlamakla tehdit edercesine çarpıyor.

Görünüşe göre aklımı kaçırmışım.

"Zarar yok, faul yok," diyor yanımdaki pislik, terli avucunu fareye benzeyen yüzüne sürerken arkamda duran adama.

Şiddetle yeniden düzenlendiğini görmek istediğim bir yüz. Ne diyebilirim ki? Ben bir Winslow'um. Bazı erkek kuzenlerim gibi öfkeli olmayabilirim, ama

Ne olursa olsun, birimiz haksızlığa uğradığında kana susamış bir grup olarak biliniriz.

Maxwell bunu kesinlikle doğrulayabilir. "Ben sadece-"

"Bir kadını taciz etmek mi?" Kurtarıcımın sesi bilenmiş çelik gibi, pisliğin sözlerini kolaylıkla kesip biçiyor. "Bana ait bir yerde, özellikle de ben on metreden daha kısa bir mesafede otururken böyle bir hareket yapmak çok aptalca. Özellikle de senin gibi zor durumdaki biri için..."

Bir saniye bekle.

Sahibi olduğu bir yer mi? Otel mi kastediyor? Eğer öyleyse, Tanrı aşkına. Zenginlikten bahsediyoruz. Ve ne çıkmazı? Bu ikisi arasında görüldüğünden daha fazlası olduğunu hissediyorum. Aralarında yayılan nefret ve küçümseme, gözünün önünde olup bitenleri her zaman göremeyen biri olarak benim için bile kaçırılmaz.

*Bu ders için teşekkürler,
Maxwell. Sana da Vanessa.*

Tanrı aşkına, son birkaç saatimi West End'i keşfederek ve Apollo Victoria Tiyatrosu'nda bir gösteri izleyerek geçirdikten sonra tek istediğim basit bir Şeftali Bellini'ydi.

Yine de buradayım, şimdiye kadar adım atmaya cesaret edebildiğim en havalı barda oturuyorum, sağ elim serseriye aristokrat burnundan vurma ihtiyacıyla kaşınırken zihnimi sonsuz bir soru sağanağı dövüyor.

Kafa karışıklığı ve tiksinti içime işliyor.

Sapığın yüzü soluyor, her ne olursa olsun, önceliğinden bahsetmek Alaska büyüklüğünde bir sinire çarpmış gibi görünüyor. "Bağlantılarım olduğunu unutma, Kensington." Yüzü renksiz kalıyor ve bana Cornelia'yı hatırlatan bir şekilde alay ediyor. "Beni öylece tehdit edemezsin."

Kensington, soysuzun ona verdiği isimle, inanılmaz bir şekilde yaklaşıyor, sıcaklığı sırtıma kanıyor. İnce örtülü öfkesi bana yönelik olmamasına rağmen, yine de dik oturuyorum.

Varlığı o kadar hükmedici.

"Bağlantılar?" Hafifçe gülüyor ama hiç sıcaklık yok. Tamamen düşmanca. "Bu şehirde bağlantı benim. Bu dersi öğrendiğini sanıyordum ama belli ki bir hatırlatıcıya ihtiyacın var." Evet, burada kesinlikle görüldüğünden daha fazlası var. "Ayrıca çatım altındaki konuklara, özellikle de kadınlara saygısızlık edenleri hoş karşılamam. Bunu Opulence'a son ziyaretin olarak kabul et."

Sözlerinin her birindeki tehdit, açıkça sahip olduğu güç ve etkinin bir vaadi. Ve dürüst olmak gerekirse, bu çok tahrik edici.

Eğer durum farklı olsaydı, kendimi yelpazelerdim.

Bay Yakışıklı'nın karşılık olarak sunduğu tek şey, anlamını çözemediğim zayıf ve kekeme bir protesto. Bir kuyruğu olsaydı, azarlanmış bir çocuk gibi bar taburesinden tırmanıp çıkışa doğru toynaklarını sürerken bacaklarının arasına sıkıca sıkışmış olurdu.

Ama o kadar kolay kurtulamayacak.

Kensington araya girdiğinde vurmaya hazırlandığım yumruğu atamamış olabilirim ama söyleyeceğimi söylemeye niyetliyim. Maxwell bana sözlü olarak tirat üstüne tirat atarken, kendime olan saygımı kırıp dökerken sessiz kalarak çok uzun yıllar geçirdim.

Duygusal eziyet yeterince korkunçtu. Rızam olmadan bana da dokunulmasını istemiyorum.

Sahip olduğum her öfke kırıntısına tutunarak bar taburesinden atlayıp dönüyorum. Kensington bir heykeli taklit edercesine önümde yükseliyor, bedenlerimiz hâlâ neredeyse birbirine değiyor.

Ama şimdi önü bana dönük.

Mesele şu ki, tenim öfkeyle kavrulurken bile, onun sıcaklığı akıl almaz derecede rahatlatıcı, zengin kolonyasının sandal ağacı ve bergamot notaları baş döndürücü.

Ona bu kadar yakın olmak başımı döndürüyor, hafifletiyor, tıpkı Weston yanımda küçük bir kız gibi çılgık atarken ilçe fuarında Tilt-A-Whirl'e bindiğim zamanki gibi.

Büyüleyici gözlerine bakmaktan başka bir şey istemememe rağmen, onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, odağımı çıkışa yaklaşan, her adımı bir öncekinden daha hızlı olan kaçan çöplere odaklıyorum.

Ve size söyleyeyim, bu çok zor.

Yana doğru eğilerek beklenmedik koruyucumun etrafına bakıyorum, yumruk yaptığım ellerim kanımı ısıtan öfkeden titremeye yakın, kaynama noktasına yaklaşıyor.

"Hey, pislik!" İzleyen kibirli kalabalığı umursamadan sesleniyorum.

Buraya adımımı attığım anda buraya ait olmadığımı anladım. Az giyinmişim ve etrafımı saran tasarımcı etiketlerinden yoksundum, süslü, büyük şehir balesinde çamura bulanmış bir domuzdan daha fazla göze batıyordum.

Ama şu anda umursamayacak kadar sinirliyim.

Sapık yavaşlıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri yarıklara kadar daralmış, odağını benden Kensington'a, sonra tekrar bana çeviriyor, kendi öfkesi belli oluyor.

"Bir dahaki sefere bana elini sürmeyi düşündüğünde şunu unutma..." Güneyli tınımdan sakarin tatlılığı ve bolca zehir damlıyor. "Bir horozu hızlı ve temiz bir hamleyle tavuğa çevirmekten çekinecek biri değilim. Ve inanın bana, vurduğumda ıskalamam."

Salon sessizliğe gömülüyor, sözlerimin ağırlığı bir uyarı atışı gibi havada asılı kalıyor. Cevap olarak tek bir kelime bile söylemeden, lağım faresi bardan çıkıp lobiye doğru koşuyor ve sonsuza kadar olduğunu umduğum bir süre için gözümün önünden kayboluyor.

Eğer yollarımız tekrar kesişirse, buna pişman olacak.

Gidişinden memnun ve oda servisi ile sıcak bir duşun beklediği otelime geri dönmeye hazır bir şekilde belimden dönüp bardan el çantamı alıyorum. Ama kuzenlerimin beni sık sık suçladığı sakarlık gibi, beceriksiz parmaklarım tutuşunu kaybederek anında düşürüyorum.

Az sayıdaki içeriği çarpma anında dağılır.

İyi iş, Sadie.

Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi.

Her geçen saniye daha da telaşlanarak, elbiseme dikkat ederek kendimi yere bırakıyorum ve tekrar ayağa kalkmadan önce aceleyle her şeyi topluyorum. Tam bir karmaşa içindeyim, bu işi bir an önce bitirmeye niyetliyim, bu hareketin tenimi sızlatan utancı hafifleteceğini umuyorum.

Ama görünüşe göre Kensington'ın başka planları var.

Arkamı dönüyorum ve aniden tam *orada*, çıkışımı engelliyor. Benim alanıma daha da girdikten sonra, ateşli bakışları benimkileri tutuyor, gözlerindeki yoğunluk tüylerimi diken diken ediyor. Ve şimdi eminim ki...

Gitmeme izin vermeyi planlamıyor.

BÖLÜM 3

Sadie

Kendimi bu karmaşanın içine ^{nasil} soktum?

Omurgamda ince bir ter tabakası oluşurken yutkunuyorum. Kurtarıcımın tavrında ya da daha doğrusu tüm ifadesinde beni korkutması gereken sahiplenici bir yan var.

Öyle değil.

Bunun yerine, içimde uykuda olan bir şeyi ateşliyor, uzun zamandır hissetmediğim bir arzunun körüklediği merak koru...

Yani, sonsuza dek.

"Sen," diyor, yüzünü benimkine yaklaştırırken ses tonu sert ama bir şekilde yine de davetkâr, dudaklarım kendi iradeleriyle ayrılıyor, "hiçbir yere gitmiyorsun."

Defol git buradan!

GQ dergisinin kapağını süsleyen herhangi bir modelden daha yakışıklı olabilir, ama beni savunmaya geldikten sadece birkaç dakika sonra bana patronluk taslayabileceğini düşünüyorsa, iki dolarlık bir saatten daha fazla yanılıyor demektir.

Eğer ayrılmak istersem, hazır olur olmaz ayrılıyorum. Sorun şu ki, o bana böyle bakarken, artık bunu istediğimden emin değilim.

Tam bir sekizliden bahsediyoruz.

"Oldukça iyi bir izlenim bıraktın." Gözleri aniden kuruyan ağzıma kayınca dizlerim titriyor ve bu kadar erotik olmaması gereken bir hareketle güçlü çenesini sıkıyor. Ama öyle. "Bana adını söyle."

Ona tam olarak istediği şeyi vererek ihtiyatı ve güvenliği bu kadar çabuk bir kenara bıraktığım için kendimi tekmeleyebilirim. "S-Sadie." Yutkunuyorum, boğazım sanki içimdeki hayatı sıkamak için ateşlenmiş bir yılan tarafından sarılmış gibi gergin. "Benim adım Sadie Winslow."

Gözlerinde onaylamaya çok benzeyen bir şey parıldıyor. "Sizinle tanışmak bir zevk, Sadie Winslow." Dili alt dudağının üzerinde yuvarlanıyor ve karnım sıkışıyor. "Ben Rhys Kensington."

Rhys mi? Tamam, ismini sevdim. Ve tanıdık? Ne kadar hoş.

Normal şartlar altında, Güneyli terbiyemin gerektirdiği gibi, muhtemelen selamlamak için ona elimi uzatırdım. Ama mesele şu ki, çok yakınımda duruyor. Pozisyonumuza göre, kolumu uzatırsam parmaklarım onun pahalı görünen kemerine değecek.

Belki onun bile.

Akl sağlığım daha da aşınırken kendime çok ihtiyaç duyduğum zihinsel bir sarsıntı vermeden önce yanağımın içini ısııyorum. Aklımı tamamen yitirmeden önce buradan çıkmalıyım.

"Sanırım gitme vaktim geldi." Birkaç dakika içinde ikinci kez, sesim titriyor ve olmasını istediğimden çok daha az inandırıcı. *Kendine gel.* Omuzlarımı dikleştirip boğazımı temizliyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi." Benden garip bir kahkaha kaçıyor. "Aslında bu bir yalan. Bütün bunlar tam bir kâbus gibiydi."

Gözleri kısılıyor ve ben zihinsel olarak dönüyorum.

"Seninle tanışma kısmını kastetmiyorum," diye çabucak ekliyorum, yanlışlıkla ona doğru savurmuş olabileceğim kabalıkları silmeye çalışarak. "Bu bir kâbus değildi. Hem de hiç. Açıkçası, seni falan tanımıyorum, ama söyleyebileceğim kadarıyla, oldukça mükemmelsin ve..."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım! Az önce ne dedim ben? Cidden *susmam* gerek.

Bir kez daha yutkunarak, beni boğmak için elinden geleni yapan utancı bastırmak için mücadele ediyorum. Weston ya da Eli burada olsalardı, gülmekten yerlere yatarlardı.

Tam anlamıyla.

"Gerçekten mi?" Titrek bir elimle parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip yüzümden geriye doğru itiyorum. "Bu geceyi geride bırakmaya hazırım."

Bakışları hiç şaşmıyor.

İçimi görebileceğinden korktuğum bir yoğunlukla beni delip geçiyor, en derin güvensizliklerimin yattığı kısımlara ulaşıyor. Ağırlığını ayaklarımın arasında kaydırıyorum, yerimde kıpırdanıyorum. Ama konuştuğunda bir kez daha donup kalıyorum, tek kelime beni ürkütüyor.

"Kal."

Bu bir rica değil. Arkamdan bara doğru başını sallarken beni olması gerekenden çok daha fazla heyecanlandıran, yumuşak bir sesle söylenmiş bir talep.

"Benimle bir içki iç."

Kaçma arzusu ile kalma dürtüsü arasında kalan zihnim hızla çalışıyor. Başka kimse yapmazken bile beni savunmak için devreye giren bu adama doğru olan garip, manyetik çekimi keşfetmek.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama fırsat bulamıyorum. Tekrar konuşmadan önce değil, açıkça ayaklarımı yerden kesmeye kararlı.

En azından kendime böyle söylüyorum.

"Benimle güvendesin, Sadie Winslow."

Çenemin sallanmasını durduramadığım gibi kabaran kalbimin atışını da durduramıyorum. Bir anlığına, sadece bir anlığına, parlak zırhlı şövalyemin vaat ettiği güvenliğin, bu kadar kısa sürede eski nişanlımın bir kez bile uyandırmadığı duyguları harekete geçiren bu yabancının varlığının tadını çıkarmama izin veriyorum.

Ama çok hızlı bir şekilde gerçeklik geri gelir.

Kuzenlerim ve babam dışında, deneyimlerim bana erkeklerin hepsinin aynı olduğunu öğretti. Hain. İhanetin kalbimi paramparça etmesinin ve Maxwell'in her zaman çok sevdiği o süslü, tasarımcı kovboy çizmeleriyle sahip olduğum her güven kırıntısını ezip geçmesinin üzerinden sadece üç ay geçti.

Tıpkı babasının annesine yaptığı gibi. Ve büyükbabasının Cornelia'ya yaptığı gibi.

Dikkatsiz davranıyorum ve yeterince tedbirli değilim. Kendimi toparlamaya ve kırılan şeyleri düzeltmeye çalışmakla meşgulken, başka bir erkekle vakit geçirme düşüncesini aklımdan bile geçirmemeliyim. Hele Rhys gibi cazibesi kadar tehlikesi de olan biriyle.

Panik hemen başlar.

Yuvarlanan, buzla kaplı bir dalga gibi, sözlerinin yaktığı sıcaklığı söndürmeye çalışıyor. Bunu yapamam. Şimdi değil ve kesinlikle onunla değil. Endişem zirve yapıyor, nefesimi tutuyorum ve yana doğru kayarak yanından geçiyorum, vücudum sinirlerimi ateşleyecek şekilde onunkine sürtünüyor.

"Bu..." Sesim bir fısıltı, zar zor duyuluyor. "Yapamam."

İfadesi hafifçe değişiyor, sert yüz hatlarında bir şeylerin titreşimiyle, belki de kafa karışıklılığıyla yer değiştiriyor. Sorular gözlerinde dans ediyor, vermeyeceğim cevapları arıyor.

"Özür dilerim." Sahip olduğum tüm kararlılığı toplayarak hızlıca nefes alıyorum ve geri çekilen bir adım atıyorum. "Keşke kalabilseydim, ama..." Başımı sallıyorum, söylemek istediğim sözler boğazımda düğümleniyor. "Boş ver, gitmem gerek."

Cevabını beklemeden hızla salondan çıkıp otelin lobisinden geçerek ana girişten çıkıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve kısa temasımızdan dolayı tenim karıncalanıyor.

Londra'nın kalabalık caddeleri beni selamlarken, Rhys ile basit bir içkiden çok daha fazlasını kaçırdığımı tekrar tekrar kafama dank ediyor. Bir korkak gibi, şeytanlarımdan ve olabileceklerden kaçıyorum. Karnımda bir önsezi kök salıyor ve batmasına neden oluyor.

Çünkü içten içe biliyorum.

Son zamanlarda çok fazla yaptığım bir şey olan kaçmakla her şeyi berbat ettiğimi *biliyorum*. Dehşet verici bir şekilde, korkumun - bazen olduğu gibi her şeyi tüketmesine izin verdim

-Kazandım. Ve bir parçam bunun bir hata olduğunu fark etmiş olsa da, henüz ne kadar büyük bir hata olduğunun farkında değilim.

İçimden bir ses yakında öğreneceğimi söylüyor.

BÖLÜM 4

Rhys

Kontrole her şeyden çok değer veren bir adamım.

Kendim için çelik ve camdan oyduğum dünyada, güç ve hassasiyet hüküm sürüyor, kararlarımı boyun eğmeyen bir netlikle yön veriyor. Ama titizlikle düzenlenmiş imparatorluğumun dengesini bozmak için mavi gözlü Güneyli bir dilberle beklenmedik tek bir karşılaşma yetti.

Çıldırııcı olduğu kadar kafa karıştırıcı da.

Kendini taşıma şeklinden, her kelimesinden damlayan ateş ve tatlılıktan, Thomas'ı mızrakladığı renkli tehdide kadar, mükemmele yakın, yakında kolayca başına koyacağımdan şüphelendiğim ağır mücevherli bir taç.

Onun gibi bir kadın nadir bulunur.

Düşük kaliteli şampanya denizinde sınırlı sayıda üretilmiş bir kadeh viski; açık bir şekilde cesur ve belirgin bir şekilde güzel.

Babamdan başlayarak, endüstri devlerini devirdim ve en zorlu rakipleri hesaplanmış hamlelerle alt ettim. Soğuk, duygusuz hakimiyet mi? Bu benimle karşı karşıya gelindiğinde sadece tipik bir sonuç değil, aynı zamanda kesin bir garanti.

Ama Sadie kilitlenmiş kalbimi hızlandırdı; iyi bilenmiş kontrolüm paramparça oldu.

Salon eski sessiz, gündemli sohbet ve kadeh tokuşturma haline geri dönmeye başladı, neden olduğumuz kargaşa müşterilerin odak noktasından uzaklaştı, ancak onun üzerimdeki izi devam ediyor.

Grant yanıma geliyor, gözleri onun kaybolduğu kapıdan benim gergin yüzüme kayıyor. "Görünüşe göre yerime başkası geçecek.

en sevdiğin Amerikalı olarak." Otuzbirci her zamanki sırtışını takınıyor, bu sırtışını görmek en dindar rahibenin bile Kraliyet Donanması denizaltıcısıymış gibi lanet okumasına neden olabilir. "Benim küçük güzel halefimin kim olduğunu paylaşmak ister misin?"

İçimde kaynayan kaosu dile getirmeye henüz istekli değilim, sessizlik benim yoldaşım. Ama Grant beni işaretleri okuyacak kadar iyi tanıyor. Neredeyse on yıldır, yirmi sekiz yaşımdan beri, sahip olmaya değer gördüğüm her şeyin peşinden acımasızca koştuğuma tanık oldu. Gerçeği bilmek için bir cevaba ihtiyacı yok.

"Boş ver, cevap verme zahmetine girmene gerek yok." Ukalalık yapma fırsatını asla kaçırmaz, kıkırdar. "Bu bakışı nerede görsem tanırım. Gözünüzü bir iş hedefine diktiğinizde gördüğünüzün aynısı. Ama bu sefer seni heyecanlandıran olası bir düşmanca devralma ya da sağlam bir sözleşme değil, değil mi?"

Ona attığım uyarıcı bakış sert ama onu caydırmaya yetmiyor, devasa egosundan bir tankın üzerindeki çakıl taşları gibi sekiyor. Sırtışını genişliyor ve benim üstü örtülü öfkemi çağırıyor.

"Kötü durumdasın, dostum. Hem de hayatına elini kolunu sallayarak giren biri için." Bara yaslanıp sol gözünü işaret ediyor, eğlendiği her halinden belli. "İnan bana, karasevdayı gördüğümde anlarım. Yüzleş bununla, Kensington." Islık çalıyor, kaşları kalkıyor. "Aşk tanrısı seni tam da donmuş kalbinden vurdu."

"Cupid, dostum?" Alay ses tonumu renklendiriyor. "Ne saçmalık..."

Söylemeye hazırlandığım inkâr, barın yanında yerde yatan mor kapaklı bir cep telefonu gördüğümde buharlaşıyor. İçimden bir ses enseme gıdıklıyor. Cihazı elime almadan önce Sadie'ye ait olduğunu, çantasını döktükten sonra bilmeden geride bıraktığı bir Paskalya yumurtası olduğunu anlıyorum. Armut piş ağzıma düş misali, Grant ve güvenlik şefim her hareketimi incelerken cihazı kapıyorum.

Elimdeki kırık ekran yanıp sönüyor ve bu gece ikinci kez dünyam duruyor. Vücudumdaki tüm kaslar donuyor ve bakışlarım çaresizce bana bakan Sadie'nin fotoğrafına sabitleniyor; saf, filtresiz mutluluktan başka hiçbir şeyin mükemmel bir resmi.

Üzerinde sade mavi bir yelek var, saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Göğsünde uyuyan minik bir domuz yavrusu tutuyor, başını boynuna yaslamış, çoğu insanın göremeyeceği kadar mutlu görünüyor.

Onu bu kadar doğal ve yüksüz görmek, her zamanki kararlı soğukkanlılığımın cephesini daha da deliyor. Eğer Grant yeni filizlenmekte olan saplantımı daha önce fark etmemişse, şimdi fark etmiştir. Sadie'nin güzel gülümsemesinde, gözlerinin ışıltısında bana annemi hatırlatan o kadar çok şey var ki.

Bu sadece ona karşı hissettiğim çekimi derinleştiriyor.

Avucumu çenemde gezdiriyorum, hala fotoğrafı inceliyorum, odağımı bozamıyorum. Donmuş enstantaneye ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar büyüleyici hale geliyor. Filtrelenmemiş güneş ışığı saçarak bana bir kez daha kasvetli, yüksek katlı dünyanın sahip olmadığı her şeye sahip olduğunu hatırlatıyor.

Şimdi bir uçurumun kenarında olduğumu fark ediyorum. Hayatımı değiştirecek bir seçim yapmam gerekiyor.

Ya her şeyimle Sadie'nin peşinden gideceğim ya da onu bırakıp başka bir adam tarafından sahiplenilmesine ve el üstünde tutulmasına izin vereceğim. Tabii zaten öyle *olmadıysa*. Çenem sıkıştı, düşünceyle kırılma noktasına yaklaştı. Bedenim neredeyse öfkeyle tutuşuyor, elbisemi ateşe vermeye çok yaklaştım.

Kararımı verdim.

Başımı kaldırıp Mark'la göz göze geliyorum.

"Her şeyi öğrenin. Tam adından, sahip olabileceği sağlık sorunlarına, sürekli ya da sadece tatil için nerede kaldığına, medeni durumuna ve sahip olabileceği çocuklara kadar."

Eğer bekar bir anneyse, uzun sürmeyecek.

"Şafak sökmeden masamda ya kapsamlı bir brifing ya da istifa mektubunuzu bekliyorum."

Kaba ama ben hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadım. Çalışanlarım beklentilerimi bilir. Ne demek istediğimi anlayan Mark, elindeki görevin ciddiyetini tamamen kavrayarak başını salladı.

Bekleyecek zamandan başka bir şeyim olmadığından, dikkatimi Sadie'nin cep telefonuna geri veriyorum, düşüncelerim planlar ve olasılıklarla çalkalanıyor. Kovalamacada, başka birinin hayat bulmacasının karmaşık parçalarını bir araya getirmede her zaman belli bir heyecan bulmuşumdur.

Ama bu farklı.

Her ne kadar Mark'a ve ekibimin geri kalanına başkalarının dolaplarındaki iskeletleri ortaya çıkarmaları konusunda güveniyor olsam da, bu kez sadece kurumsal pislikleri araştırmıyoruz. Hayır, daha fazlası olduğunu bildiğim, muhtemelen tüm geleceğimi belirleyebilecek bir şey için zemin hazırlıyoruz.

Sonuç olarak, yeni küçük takıntımı bulmak zorundayım ve bulacağım.
Çünkü Rhys Kensington ne isterse, Rhys Kensington onu alır.
Ve benim istediğim Sadie Winslow.

BÖLÜM 5

Sadie

İşler yokuş aşağı gitmeye devam ediyor.

Saniyeler önce plastik anahtar kartımı alırken eksik olduğunu fark ettiğim şeyi ararken, küçük çantamı ele geçirilmiş bir kadın gibi karıştırırken otel odamın kapısı arkamdan çarparak kapanıyor ve beni güvenli bir şekilde içeri kapatıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum, inkâra olabildiğince sıkı tutunarak. "Telefonumu kaybetmiş olamam."

Neredeyse bir panik kuyusuna düşecekken, son birkaç gündür evim dediğim beş yıldızlı lüks süiti aceleyle geçiyorum. Havada, parasını bilmediğim Maxwell'in ödediği lüksün belirgin kokusu var ve çantamın içindekileri yatağa atıyorum.

Görünüşe göre bir saniye önce yanılmışım.

Telefonum gitmiş *olabilir*.

Ve ne yazık ki, kesinlikle öyle.

"Oh, bu hiç iyi değil." Sözlerim boş odada yankılanıyor ve benimle alay ediyor. "Şimdi ne olacak? Düşün, Sadie, düşün."

Gözlerimi kapatıp zihinsel olarak adımlarımı takip ediyorum. Sinemadan çıktıktan sonra yanımdaydı, biliyorum, çünkü şoförümün -zalimce beni geri çevirmek için ayarladığından şüphelendiğim- mutlaka uğramam *gerektiğini* söylediği gösterişli bar The Opulence'a taksiyle gitmek için kullanmıştım.

Geriye tek bir açıklama kalıyor.

İçerideyken kaybetmiş olmalıyım, bal kavanozundaki eşek arısından daha fazla heyecanlandıktan ve çantamı düşürüp içindekileri karanlık zeminde yuvarladıktan hemen sonra. Her şeyi toplayıp yerine koyduğumu sanmıştım; belli ki yanılmışım.

Boktan bir dondurmanın üstündeki kirazdan bahsediyoruz.

Genel olarak bakıldığında, değıştirilebilir olduğu düşünıldüğünde, bu kadar üzölmek için çok aptalca bir şey. Ama geçirdiğim geceden sonra, onu kaybetmek solar pleksusuma inen bir yumruk daha oldu ve beni soluk soluğa ve midem bulanmış bir halde bıraktı.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmanın eşığinde olmaktan bahsetmiyorum bile.

Yenilgiyle yumuşak şiltenin üzerine düşerken, başımı solumdaki komodinin cilalı ahşap tablasına vurma dürtüsüne direniyorum. Bunu yapmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Sadece daha büyük bir migren ve çirkin bir morluk bırakacak.

Weston'ın dediğı gibi, cehenneme kadar yolu var.

Her şey dağılıyor ve kontrolden çıkıyor. Bu noktada, lanetli olduğuma inanıyorum. Hayatın, özellikle de ben zaten kötü durumdayken, neden sürekli kıcıma tekme attığının tek cevabı bu.

Ama durmayı kesinlikle reddediyorum.

Kendine saygısı olan her Winslow'un yapması için yetiştirildiğı gibi, omurgama yığınla nişasta eklemekten ve güçlendirici bir nefes almadan önce, kendi kozmik şaka hayatımın tüm ağırlığını hissetmek için kendime sadece bir an izin veriyorum.

Bunu hala düzeltebilirim.

Tek yapmam gereken bara geri dönmek ve şu anda otel lobisinden salona açılan kapıyı yöneten kişiyle tatlı tatlı konuşarak tüm konukların kibirli kıyafet kurallarına uymasını sağlamak ve kendimi içeri atmak.

Bir kez yaptım, yine yapabilirim.

Ama çok küçük olmayan bir sorun var.

The Opulence'a dönmek demek Rhys'le tekrar karşılaşma ihtimali demektir. Dizleri titreten bir aksana sahip olan bu adam, bardaki o sürüngen elini kaldırdığında özel zırh giymiş modern bir şövalye gibi devreye girmişti.

Ve burbon öpen gözleri her düşüncemi kolaylıkla okuyor gibiydi, yerinde tutmak için savaştığım kağıt inceliğindeki cesaret ve dayanıklılık maskesini deliyor, neredeyse umutsuzca arkamda bırakmaya çalıştığım kalp kırıklığını ortaya çıkarıyordu.

Sadece bir görüşmeden sonra, beni etkisi altına aldı. Düşüncelerim tamamen onun tarafından tüketildi.

Sertçe yutkunarak topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yatağı itiyorum, sonra çıplak ayaklarım pelüş halıya batarak odanın içinde volta atmaya başlıyorum

Her adımda. Bu gece beni kurtarmaya geldiği ve beni Maxwell'den daha fazla koruduğu için rahatlamalıydım.

Hatta minnettarım.

Demek istediğim, kızarmış bir bakire değilim, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve ipek külotumun yıkıcı derecede yakışıklı bir yüz ve şeytanı bile utandıracak kadar ayak parmaklarını kıvıran bir gülümseme tarafından çekilip alınma tehlikesiyle karşı karşıya değilim.

Ama Rhys'in yoğunluğunda, varlığının katıksız manyetik çekiciliğinde öyle bir şey var ki, kalıcı düğümlerin karmaşık bir ağı olduğundan şüphelendiğim şeyde beni büküyor, karnım bir kelebek kaleydoskopuyla doluyor.

Ona karşı hissettiğim açıklanamaz çekim tehlikeli. Hatta pervasızca. Tedbiri en yakın pencereden dışarı atma ve istediği her şeye boyun eğme isteği uyandırması, şu anda hayatımda ihtiyacım olan her şeyin tam tersi.

Kontrol. Kontrole *ihtiyacım var*.

Öyleyse neden bana sırtıttığında dolgun, inanılmaz derecede öpülesi dudaklarının köşelerinden nasıl eğildiğini hayal etmekten vazgeçemiyorum? Sarhoş edici gözlerinin, bunaltıcı bir Ağustos öğleden sonrasında uzun bir bardak buz gibi soğuk tatlı çay gibi beni içine çekişini?

Sanki.

Sessiz odada yüksek bir zil sesi yankılandığında çılgınca düşüncelerim dağılıyor. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ki açık MacBook'umun ışığının yandığını ve FaceTime simgesinin ekranda neşeyle zıpladığını gördüm.

Odayı hızlı adımlarla geçerek Edward döneminden kalma antika masaya oturuyorum ve ekranda yanıp sönen isim ya da numarayı okuma zahmetine bile girmeden Kabul Et düğmesine tıklıyorum.

Bu noktada, beynimin düşmeye çalıştığı ve akıl sağlığımdan geriye kalanları da beraberinde götüren Rhys şeklindeki tavşan deliğinden kurtulmak için her türlü dikkat dağıtıcı şeyi kabul edeceğim.

Ekran üç tanıdık yüzle doluyor -Lillian, Tasha ve Papaw- ve omuzlarım bir parça gevşiyor. Yemin ederim ki hayatım boyunca onların pikselleşmiş hallerini gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"İşte orada!" Tasha'nın gülümsemesi güzel ve parlak, kocaman kalbiyle eşleşiyor. "En sevdiğim uluslararası kaçak nasılmış bakalım?"

Ellerimle oynarken ve yerimde kıpırdamadan oturamazken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Tasha'da böyle bir şey var. O hala

Genç, sadece bir ergen, ama insanları çabalamadan rahatlatıyor, varlığı onların yüklerini geçici olarak uzaklaştırmakta asla başarısız olmuyor.

Lillian'la paylaştıkları pek çok özellikten biri de bu.

"Ah, bilirsin işte." Kendimi daha dik oturmaya zorluyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden geriye atıyorum, endişemin neredeyse beni ezmesine rağmen umursamaz davranıyorum. "Sadece rüyayı yaşıyorum. Kralla çay yudumluyor ve diğer kraliyet mensuplarının arasına karışıyorum."

Lillian kıkırdıyor, başını sallıyor.

Ama asıl dikkatimi çeken babamın tepkisi. Kollarını soluk tulumlu göğsünün üzerinde kavuşturmuş, oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor; bana Weston'ın öfke nöbeti geçirmesine ramak kaldığı anları hatırlatıyor.

"Merhaba, baba." Soluk mavi bakışları daralıyor, ağzı kıpırdamıyor. "Görüyorum ki küçük tatilim yüzünden hâlâ patisi ağrıyan bir ayıdan daha huysuzsun."

Cevap vermeyince iç çekiyorum, karnım sanki kendini ikiye bölüyormuş gibi hissediyorum, bana kızdığında hep yaptığı bir şey.

"Bu kadar çabuk ayrıldığım için özür dilerim." Çoktan dilediğim özür içimden sessizce dökülüyor, parmaklarım şimdi elbisemin eteğiyle oynuyor. "Bu planımın bir parçası değildi. Hem de hiç. Ama dedikodu ve gürültü... hepsi çok fazla gelmeye başladı." Sustum, hafifçe tereddüt ettikten sonra ekledim: "Lütfen kızma. Pek çok şeyle başa çıkabilirim ama sen beni hayal kırıklığına uğrattın."

."

Gözleri açılıyor.

"Sana kızgın değilim, hayal kırıklığına da uğramadım, Sadie Lou." Kendimi kaptırdığım göz yaşartıcı heyecan azalıyor, nihayet konuştuğunda yerini rahatlama alıyor. "Beni bu kadar heyecanlandıran ve biber tarlasındaki bir keçiden daha fazla kızdıran şey buradaki diğer insanlar."

Homurdanarak kollarını açıyor ve küçüklüğünden beri sahip olduğu yıpranmış hasır şapkasını çıkarıp kalçasına vuruyor.

"Garrison senin evin, lanet olsun. Ben ve annen, Tanrı melek ruhuna huzur versin, bundan emin olduk. Ve yapman gereken en son şey, zaten sana layık olmayan bir Beaumont yüzünden kaçmak, sana yanlış yapmak ve güzel kalbini kırmaktır."

Çenem sallanıyor. "Sadece o değildi. O-"

"Zaten biliyorum," diye araya giriyor ve beni bir kitap gibi okuma yeteneğini sergiliyor. "Ve Garrison dedikodu değirmenine gelince, insanlar yanmadan önce kendi bisküvilerine bakmayı öğrenmeliler."

Boğazımdan kahkahalar yükseliyor ve içimi ısıtıyor. Renkli Güneyli bilgeliğiyle her şeyi bir perspektife oturtmayı Papaw'a bırakın.

Yüzü mizah ve anlayışla aydınlanan Lillian, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapıp boğazını temizliyor ve bana doğru yumuşak ama endişeli bir bakış fırlatıyor. Eli'nin izinden gidiyor, sürekli benim için telaşlanıyor ve endişeleniyor.

Çok iyi bir anne olacak.

"Sadie, tatlım..." Sesi sessiz, bir fısıltıdan daha yüksek değil. "İncindiğini biliyorum ve bu anlaşılabilir bir şey. Ama Maxwell ve Vanessa'nın yaptıklarının seni tanımlamasına izin veremezsin. İlerlemeye devam etmelisin. Hayatını yaşamaya devam etmelisin. Kendin için değilse bile, kulağa ne kadar bencilce gelse de, seni seven ve seni gerçekten ve içtenlikle mutlu görmek isteyen bizler için."

Gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasına batıyor, ama düşmelerine izin vermeyerek onları kırıştırıyorum. Lillian haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Tüm bunları tamamen geride bırakmayı ve bir gün kendimi tekrar açmayı, bu tür bir ruh kırıcı acıyı riske atmayı hayal etmek zor.

Ama bunun alternatifi -kendimi uzaklaştırmak, ihanet ve incinmenin kazanmasına izin vermek- daha da kötü. Tüm kötülükleri geride bırakıp yoluma devam etmek ve mutluluğu bulmak istiyorum. Ve belki bir gün, gerçek bir sonsuza dek mutluluk.

Arkadan bıçaklayan pislikleri içermeyen bir tane.

Erkek ve kadın çeşitliliği.

Derin, ürpertici, temizleyici bir nefes alıyorum. "Haklısın. Her konuda." Rhys'in yüzü gözümün önüne geliyor ve yüzüme gizemli, neredeyse sinsî bir gülümseme yayılıyor. "Hey, belki de birlikte içki içebileceğim ateşli bir Brit bularak ilerlemeye başlamalıyım." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyorum. "Tercihen Rhys adında birini."

Tasha'nın gözleri açılıyor ve heyecandan neredeyse titreyerek öne doğru eğiliyor.

Yanaklarımdan ısındığını hissediyorum ama dudaklarımı çekiştiren sırtışı engel olamıyorum. Ergen drama kraliçesi yeteneklerini kullanacağına ve ısı güdümlü bir füze gibi en sulu bilgi parçasına sıfırlanacağına güvenin.

Tıpkı bir dakika önce babamın yaptığı gibi, gözleri kısıyor. Sessizce değerlendiriyor. Soru yağmuruna tutulacağımı bildiğimden, parmağım bilgisayarımın trackpad'ini buluyor ve farenin imlecini bağlantıyı kes simgesinin üzerine getiriyorum.

"Dur bir dakika, bu bakışı biliyorum!" diye bağırarak ayağa fırlıyor. "Bize bir şey söylemiyorsun ve ben de tüm detayları öğrenmek istiyorum, yoksa-"

Babam ve Lillian konuşmak üzereler, Tasha'nın sözünü bitirmek üzere olduğu şeyi bölüyorlar ama hiçbirine fırsat vermiyorum.

"Sizi seviyorum çocuklar. Yarın kontrol edeceğim. Ama telefonumdan değil, çünkü yüksek sınıf, havalı bir barda, bu delicesine seksi ve açıkça pis zengin otel sahibi içeri dalıp beni hadım etmekten iki saniye uzakta olduğum sapıktan kurtardıktan sonra kendimi kaybettim."

Eğer babam daha önce yüksek tansiyon hastası olmasaydı, şimdi kesinlikle olurdu. Tasha'yı takip ederek sandalyesinden kalkıyor ve sandalyeyi geriye doğru savuruyor, yanakları ve kulakları itfaiye arabası kırmızısına boyanıyor.

"Bu da ne? Sadie Lou, yemin ederim-"

Onlara bir öpücük gönderip aramayı sonlandırmak üzereydim ki Lillian'ın sesi kaosu böldü, sesi acil ve isteksizlikle doluydu.

"Sadie, bekle! Bilmen gereken bir şey var." Buna ister içgüdü deyin, ister altıncı his, her neyse, ama bana söyleyeceği şeyin beni şaşkına çevireceğini biliyorum. "Vanessa hakkında."

Sempatî yüz hatlarını buruşturuyor.

"O hamile... Maxwell'in bebeğine."

BÖLÜM 6

Sadie

ALTI KELİME ve nutkum tutuldu.

Lillian'ın sözleri karnıma inen bir yumruk gibi, nefesimi kesiyor. Bir an için nefes alamıyorum. Düşünemiyordum. Şok içinde ekrana bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Vanessa hamile. Maxwell'in bebeğine.

Bu çarpık bir şaka gibi, bana olabilecek en kötü şekilde ihanet eden iki kişinin sırtıma sapladığı son bir bıçak gibi. Gözyaşlarım yanaklarımdan sıcak ve öfkeli damlalar halinde akıyor. Ama acının altında, içimi burkan acının altında başka bir şey var.

Bir kararlılık parıltısı. Ardından bir meydan okuma kıvılcımı.

Sahip olduğum her şeyle ikisine de tutunuyorum.

Lillian'ın ifşası zaten hırpalanmış kalbime bir darbe daha indirerek canımı yaksa da, aynı zamanda bir uyandırma çağrısı. Geçmişî sonsuza dek unutmanın ve Maxwell ile Vanessa'nın ihanetinin beni tanımlamasına izin vermemenin zamanının geldiğinin bir işareti.

Kendim için yaşamaya başlamanın zamanı geldi.

Ve belki de, sadece belki de, yeni bir şeye şans verme zamanım gelmiştir. *Heyecan verici* ve tanıdık olmayan, sadece bir buluşma ve birkaç dakikadan sonra kalbimin herhangi bir erkeğin kalbinden daha fazla çarpmasına neden olan bir şey - ya da daha doğrusu *biri*.

Rhys.

Gözyaşlarımı siliyorum, dudaklarımdan sulu bir kahkaha kaçıyor. "Ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok. Artık değil. Bunu çoktan aştım."

Masadan bir mendil alıp yüzümü temizlemeyi bitiriyorum. Sebep oldukları acının kanıtlarının yanaklarımı lekelemesine izin vermek artık bir seçenek değil. İkisi için de son gözyaşımı döktüm.

"Yaptıkları şey, sebep oldukları acı... Bunun benden bir an daha çalmasına izin vermeyi reddediyorum."

Babam, Tasha ve Lillian sessiz bir şaşkınlıkla bana bakıyorlar, gözleri kocaman ve açık bir umutla dolu. Georgia'dan İngiltere'ye gittiğimde gidişat değişmeye başlamıştı ama Vanessa'nın hamileliği bardağı taşıran son damla oldu.

Elveda geçmiş. Merhaba gelecek.

"Ben ciddiylim. Maxwell ve Vanessa'nın kafamda yer kaplamasına izin vermekten bıktım. Tıpkı onların hatalarının ve çürük seçimlerinin mutluluğumu belirlemesine izin vermekten bıktığım gibi."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, yeni keşfettiğim bir güç içimde dalgalanıyor. Bu intikam dolu tatil sadece Garrison'dan kaçıp Maxwell'in yedi haneli, aile tarafından finanse edilen banka hesabına biraz zarar vermekle ilgili değil. Kendimi yeniden bulmakla ilgili. Ve gerçekten yapmaya başlamak istediğim şey de tam olarak bu.

Şimdi her zamankinden daha fazla.

"Buraya kadar. Hayatıma devam ediyorum." Gülümsemem naz ve beklentiyle şekillenerek geri dönüyor. "Ve inan bana, nereden ve kiminle başlayacağımı çok iyi biliyorum."

Daha fazla açıklama yapmadan, küçük bir veda eli sallamadan önce aileme bir öpücük gönderiyorum. Sıkışıp kalmak ve tekerleklerimi döndürmek yerine ileriye doğru yarışmaya başlamaya fazlasıyla hazır bir şekilde hızla vedalaşıyorum.

"Toodles, y'all!"

Tıklayın.

FaceTime görüşmesini sonlandırıp ayağa kalkıyorum, sandalyenin etrafından dolanıyorum, eve döndüğümde arı kovanına çomak soktuğum için dudaklarımdan sersemce bir kahkaha kaçıyor. Önce Rhys'ten bahsettim, sonra da geçmişimin ötesine geçmeye yemin ettim.

Babam muhtemelen sevgili çiftlik evinin parke zemininde volta atıp Lillian'a söylenirken, Tasha da şüphesiz ayrıntılar isteyen emoji dolu e-postalar yağdırmakla meşguldür.

Ama beklemek zorundalar.

Çünkü yeni planlarım var.

Nabzım hızla atarken, en sevdiğim sundress elbisemi çıkardım, beni ipeksi bir külot-sutyen setiyle bıraktı, sonra köşeye doğru fırlattım.

Londra'ya günler önce varmış olmama rağmen hâlâ açmadığım bavuluma uzanıyorum.

Bu görev için sadece bir elbise yeterli.

Parmak uçlarım bavulumu kapmaya ve küçük, vücuda oturan siyah bir giysiyi içinden çıkarmaya birkaç santim uzaktayken gelen başka bir FaceTime aramasının sesi odayı dolduruyor.

Şimdi gözlerimi deviren benim.

Tasha'nın hemen arayacağını bilmeliydim.

Onu, Lillian ve Papaw yanında olmadan ona haber vereceğimi düşünerek beni görüntülü aramak için dışarıya ya da özel bir yere koşarken görebiliyorum. Son ikisinin aksine, onun sınırları yok.

Çok meraklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama gerçekçi olalım, dürüstçe anlıyor.

Arkamı dönerek, saniyeler önce boşalttığım tahta sandalyeye yaslanıyorum ve bir kez daha ekranda yanıp sönen numaraya bakma zahmetine girmeden cevap veriyorum.

Tıklayın.

"Ciddiyim, Tasha, üçünüze arayacağımı söylemiştim-"

Gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en güzel çifte kilitlendiğinde kelimeler dilimde ölüyor. Beni içine alan gözler, sutyenli göğsüme doğru yavaşça kaymadan önce çıplak omuzlarımda oyalanırken büyüleyici derinliklerinde alevlenen arzu.

Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz!

Yepyeni bir panik damarlarımda dolaşıyor, kafamın içindeki ses bana örtünmem için bağıırken içime çöküyor. Yataktan bir çarşafı, duvardan bir perdeyle, ne olursa. Ama ben bir heykelim, onun için için yanan bakışlarının ağırlığının esiri olmuşum.

"Rhys?" Herkülvari bir çaba gerektirse de boğuk bir sesle söylüyorum. Her şeyim gibi sesim de esir alınmış, tıkanmış boğazımın derinliklerine hapsedilmiş.

Günahkâr güzellikteki yüzüne yayılan yavaş, yıkıcı bir gülümseme, zaten çarpmakta olan kalbimi dört nala koşturuyor, her atış bir ya da iki kaburgamı kıracaktı gibi hissettiriyor.

Bakışları daha aşağılara iniyor, vücudumun kıvrımlarını fiziksel bir okşayış gibi izliyor, damarlarımda beni alevler içinde bırakıp tüketmekle tehdit eden bir ateşi tutuşturuyor.

Gözleri nihayet benimkilerle tekrar buluştuğunda, ciğerlerimden nefesimi çalan bir açlıkla, vaatle kararmışlar.

"Merhaba aşkım." Korkarım o ses beni tereddütsüz dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor. Bu adam gerçekten çok tehlikeli. "Umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur..."

Son kelimeyi söyleme şekli, boğuk ve ima dolu, beni ürpertiyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, dilimi yakan milyonlarca soruyu sormak için -ki bunların en önemlisi *numaramı nasıl aldın*- ama hiçbir kelime gelmiyor. Tamamen onun yörüngesine hapsolmuş durumdayım, beynim onun değişmez odağının yoğunluğu altında kısa devre yapıyor.

Tanrı yardımcım olsun, başım belada.

Büyük, İngiliz, külot eriten bir bela.

Ve kurtarılmak istediğimi
sanmıyorum.

BÖLÜM 7

Rhys

CHRIST, o çok çarpıcı.

Sadie'nin küçük ipek parçalarının zar zor gizlediği nefes kesici güzelliği, iyi bilenmiş kontrolümü yerle bir ediyor. Yemyeşil kıvrımları beni mantığımın ötesinde baştan çıkararak çağırıyor. Bugüne kadar pek çok güzel kadına hayranlık duymuştum ama hiçbiri beni bu kadar bütünüyle ele geçirmemiş, tek bir bakışla neredeyse tüm kontrolümü yerle bir etmemiştii.

Onu görsel olarak yutuyorum, tamamen ve bütünüyle.

Boynunun zarif sütunu. Ellerim ve ağzım için yapılmış, erik rengi kumaşa yaslanmış göğüslerinin mükemmel kabarıklığı. Belinin eğimi ve yuvarlak kalçalarının narin parıltısı, parmaklarımı içine sokmayı arzuladığım, onun sıcaklığına doğru ilerlerken, ona sikimin her santimini veriyorum.

En derin fantezim hayata geçti, Sadie'yi tamamen benim yapmaya niyetliyim. Parlak gözleri açılıyor, farkındalığı arttıkça yanaklarını pembe bir renk kaplıyor.

"Bekle bir dakika! Bu numarayı nereden buldun?" Kaşlar eğilir, şüphe başlar. "Bir çeşit sapık mısın?" Cevap vermeme fırsat vermiyor. "Tanrı aşkına, seri katil değilsin, değil mi? Çünkü dinle beni, Londra'yı gezmek istemiş olabilirim ama Karındeşen Jack'in günümüzdeki eşdeğeriyle tanışmak için hiç ama *hiç hevesim yok!*"

Sanki onu hiç incitmişim gibi.

Sandalyemde uzanırken bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyor, utanmadan onun açık saçık giyinmiş halini takdir ediyorum. Üstünü örtmek için hiçbir hareket yapmadı ve ben de manzaranın tadını çıkarıyorum.

"Ben katil değilim." Yine de Sadie için adam ldrebileceğimden şüpheleniyorum. Tıpkı annem için yaptığım gibi. Hiç tereddüt etmeden ve soğukkanlılıkla. "Bu gece aramızdaki inkar edilemez çekimden sonra, seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sandın?"

Niyetimde tereddütsüz, için için yanan bir bakışla onu kısıtıyorum. Onu korkutmak istemiyorum ama duygularımı gizleme eğilimim de yok. "Opulence'tan arkana bile bakmadan, cep telefonunu da unutarak kaçtıktan sonra..."

Masama geri koymadan önce onu kanıt olarak tutuyorum. "Güvenlik ekibime biraz araştırma yaptırdım ve diğer şeylerin yanı sıra FaceTime donanımlı bir MacBook'a sahip olduğunuzu keşfettim." Kıkırdıyorum, ekibimin onun hakkında eksiksiz bir dosyayı bu kadar çabuk bir araya getirmesinden etkilendim. Yeni bir rekor kırarak, hem kalite hem de hız açısından beklentilerimi aştılar. "Uygun teşvikle nelerin bu kadar çabuk ortaya çıkarılabileceği şaşırtıcı."

Ağzı açık kalıyor, yüzünde kuşku ifadesi beliriyor. "şokun elli tonuna boyayın beni! Senin paranla, havalı bir otel sahibi olmanla, özel hayatımı didik didik etmen zor bir iş değildi herhalde."

Otel sahibi mi? Yine kıkırdıyorum. Daha çok emlak devi gibi.

Belli ki odasına döndükten sonra beni Google'da aramaya vakit ayırmamış. Bunun farkına varmak beni memnun etti. Hem de çok. Onu bir servet avcısı olarak görmemiştim; yaptıkları -ya da yapmadıkları- geçmiş araştırmasıyla birleşince haklı olduğumu kanıtladı.

"Söyle bakalım, yordakların ne kadar derine indi?" Hemen cevap vermedim.

Onun yerine, yüzünün kızgınlık, hatta belki biraz öfkeyle karışık şüpheden hayal kırıklığına geçişini izliyorum. Kaşlarını çatarak sandalyesine çöküyor, baştan çıkarıcı soyunma halini hatırlayamayacak kadar sersemlemiş. Ama ben kesinlikle fark ediyorum, bakışlarımı gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Tamamen bylendiğimi bilecek kadar derin," diye drstce cevap veriyorum, yalan söylemeyi reddederek. "Herkes açık sosyal medya profilleriniz sayesinde artık küçük kasaba kkenleriniz, birbirine sıkı sıkıya bağlı aileniz, bykbabanızın içki fabrikasındaki işiniz ve sık sık gönüllü olarak çalıştığınız evcil hayvan kurtarma merkezi hakkında her şeyi biliyorum."

Yakında yüklü bir ek postaya verilecek, Amerika'ya gönderilecek ve Garrison County Hayvan Barınağı adına yazılacak. Bu miktar onları en azından önümüzdeki on yıl boyunca ayakta ve başarılı tutacaktır.

Hiç evcil hayvan sahibi olmadım, ama eğer Sadie gelecekte benim de - bizim de - sahiplenmemi isterse, yüz tane evlat edinirim ya da kurtarırım. Belki daha da fazlasını. Yaşlı köpekler, hasta kediler, özel ihtiyaçları olan atlar, fark etmez. İmkanım var ve bunu sağlayacağım.

Kalbinin istediği her şey için.

"En önemlisi burbonlu ekmek pudingi, ardından ev yapımı şeftalili turta ve düzinelerce karışık tada sahip Spotify çalma listeniz olmak üzere suçlu zevk yemeklerinizi bile keşfettim."

Dişlerimi sıkıp göğsümden taşan öfkenin yüzüme yansımaması için mücadele ederken bile ses tonumu yumuşatarak ekliyorum: "O otuzbirci Maxwell'in ve eski arkadaşın Vanessa'nın sana ne kadar kötü davrandıklarının da farkındayım."

Sadie irkilir, gözleri başka yöne kayar.

Omuzları içe doğru kıvrılmış, her yerinde yenilgi yazılı. Bu manzara karşısında yumruğumu Maxwell'in suratına çarpmak istiyorum. Adamı tanımıyor olabilirim ama yeterince tanıyorum. Ve bildiklerim bana zehirli ve narsist babamı hatırlatıyor.

Eğer o kışla şahsen tanışırsam.

"O zaman nasıl bir felaket olduğumu fark etmişsinizdir. Hasarlı mal, dedikleri gibi." Kendini küçümseyen kahkahası kalbimi burkuyor, içten dışa doğru parçalıyor. "Eminim aramızdaki her neyse onu yeniden düşünüyorsunuzdur. Telefonu kapattığın için seni suçlayamam."

"Orada dur," diye sertçe araya girdim, ekrana daha da yaklaşarak. "Bana bak, Sadie."

Yavaşça, niyetli bakışlarımla karşılaşılıyor, ezilmiş bakışlarında savaşıyor endişe ve kırılan umut. O bakışı yüzünden silmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, bir daha asla geri gelmesine izin vermeyeceğim.

"Bu gece öğrendiğim hiçbir şey seni ne kadar çok istediğimi değiştirmiyor." Yakınından bile geçmiyor. Tüm bunların ne kadar saçma gelebileceği ya da görünebileceği umurumda değil. Bir kez daha, tam olarak ne istediğimi biliyorum. Ve arzuladığım şey Sadie Winslow. Bedeni, kalbi ve ruhuyla. "Bu sadece sana gerçek bir erkeğin bir kadına nasıl değer verdiğini gösterme ihtiyacımı artırıyor."

Parmakları kolçakları sıkıyor. "Gerçekten hâlâ beni istediğini mi düşünüyorsun?"

Dağınık bagajlar falan?"

"Kesinlikle. Şimdi bunu kanıtlamama izin verin. Yarın günü benimle geçir. İzin ver ben ortaya çıkarayım Londra zevkleri sen henüz

deneyim..." Sesimi karanlık ve ateşli bir gürültüye indiriyorum. "Tapınılmayı nasıl hak ettiğin de dahil."

Dişlerini dolgun alt dudağına gömüyor, başını sallamadan önce kızarmanın en güzel tonuna bürünüyor. Şaşkınlık ve rahatlama içimi kaplıyor, beklenti de hemen arkasından geliyor. Tatili azalıyor ama onu daha fazla kalmaya ikna etmeden gitmesine izin vermeyi reddediyorum.

Benimle gel.

Bana umutsuz, gözleri parlayan bir aptal diyebilirsiniz, ama ben gerçeği iliklerime kadar biliyorum

-Zamanla Sadie benim olacaktı. Benim için var olmadığını düşünmeye başladığım kadın.

"Yalan söylemeyeceğim, zamanlaman mükemmel Rhys Kensington." Adımın dilinden dökülmesinden memnun, sessizce devam etmesini bekliyorum. "Birkaç dakika önce aileme, geçmişin bugünümü lekelemesine izin vermeyeceğime dair yemin ettim." Doğrulurken dudaklarında küçük ama son derece güzel bir gülümseme belirliyor. "Çürümüş insanların beni ekşitmesine izin vermeyi bırakıp kendim için yaşamaya geri dönmenin tam zamanı."

"Bu plana son derece katılıyorum." Olasılıklarla dolu zihnim, ona mutluluk getirebileceğim, istediği her şey olabileceğimi kanıtlayabileceğim tüm yolları çiziyor. "Söyle bana, aklında ne var?"

Güçlendirici bir nefes alıyor, kirpikleri dalgalanıyor.

"Buradaki zamanımın azaldığını görüyorum."

-"Her şeyi göze alabileceğimi düşündüm, anlıyor musun?" Gözlerinde muziplik dans ederken yanakları daha da koyu bir kıızıla boyanıyor. "Ve şehrin gizli mücevherlerini ortaya çıkarmak için ateşli bir yerlinin bana etrafı göstermesinden daha iyi bir yol var mı?" Sevimli bir alaycılıkla kaşlarını sallıyor. "Belki de... çıkarları olan biri? Tabii yarın işler yolunda giderse."

Sahiplenici açlık içimde kabaran bir dalgaya dönüşüyor, sikim acı içinde fermuarıma bastırıyor, neredeyse fermuarlı dikişten patlayacak.

"Bu faydaları tanımlayın. Yavaşça."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve vücudumdaki tüm kan aniden güneye yönelirken, acı dolu bir iniltiyi zar zor bastırıyorum.

"Ne demişler..."

Daha önceki alaycılığına rağmen, sesi şimdi sinirden titriyor, bu da onun tipik olarak bu kadar ileri gitmediğini kanıtlıyor, bu da beni memnun ediyor.

Hem de çok.

"Bir erkeğin üstesinden gelmek için başka bir erkeğin altına girmekten daha iyi bir yol yoktur." Titrek bir nefes veriyor, muhtemelen bu sözleri söylediğine inanamıyor. "Belki de fazla çılgın ve vahşi davranıyorumdur. Yani, benim bir aşüfte olduğumu düşünmeni istemiyorum. Sadece eski sevgilimle birlikte oldum ve-"

Eğer bu düşüncesini bitirirse, çıldıracağım.

"Sanırım," diye nazıkçe araya giriyorum, başka biriyle birlikte olduğu için ruhumu yakıp kavuran kıskançlığımı bastırıyorum. Kısa bir süre için onu ellerimle öldürmeyi, altında böyle bir mükemmelliğe sahip olmanın ayrıcalıklı anısını silmeyi hayal ediyorum. "Sen tanıdığım en büyüleyici kadınsın. Aynı ölçüde cesur ve nazlı."

Dudaklarım titriyor.

"Ve seni öpecek, yalayacak ve öyle sert ve iyi becerecek bir adam olarak hizmet etmeye son derece müsaitim ki eski sevgilinin sefil dokunuşunu kalıcı olarak unutacaksın."

Pislik dolu sözlerim etkili bir şekilde hedefine ulaştığında, birkaç saniye sonra daha dik oturdu, cesaretlendi ve istemeden göğüslerini birbirine bastırdı.

Çenemi sıkıyorum. *Eğer böyle devam ederse.*

"Öyle mi?" Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, bunu sık sık yaptığı zaten fark etmiştim. "Kalbi kırık bir Georgia kızına iyi vakit geçirtmeye hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Oh, buna fazlasıyla hazırım."

Zorlanan ereksiyonumu pantolonumun içinden avuçlayıp sertçe sıkıyorum. Gözleri aşağı doğru kayıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. Elimin nerede olduğunu, ne yaptığını hayal edip etmediğini merak ediyorum. Parmaklarının benimkilerin yerini alması, ağzının sikimin etrafını sarması ve zonklayan uzunluğumu yutması için banka hesabımdaki her sterlini verebilirim.

"Seninle işim bittiğinde, güzelim, adımı o kadar çok haykırılmış olacaksın ki, sana bakmaya cesaret eden diğer her erkeği unutacaksın. İsimlerini ve yüzlerini mi? Hafızandan silinecek. Sonsuza kadar."

Sandalyesinde kıvranıyor, muhtemelen kalçalarını birbirine sürtüyor. Birbirinden ayırmak, önce omuzlarımı ve yüzümü, sonra kalçalarımı ve sikimi arasına sıkıştırmak için can attığım kalçalar.

"Yetenekleriniz konusunda kendinize çok güveniyorsunuz, değil mi bayım?"

"Tutamayacağım güvenceler ve sözler vermem." Kurt gibi sırtışı saf günah ve baş döndürücü arzudan oluşuyor. "Ve seninleyken, her şeyi fazlasıyla yerine getireceğim."

her seferinde ya da denerken öl."

"Hmm. Göreceğiz." İşaret parmağıyla çenesine dokunarak sırtıyor, şakacılığı hızla bağımlısı olmaya başladığım bir şey. "Ayrıca, belki aletin büyük egon kadar büyük olup olmadığını öğrenmenin yanı sıra, hala fethetmem gereken ağır bir gezi kontrol listem var, biliyorsun. Eye'a binmek, Thames Nehri'nde bir tekne yakalamak, West End'de ikinci bir gösteriye katılmak
."

"Kalbinin istediği her şeyle birlikte bunu da yapacağız." Onu tereddütsüz, ateşli bir bakışla sabitliyorum. "Ama gece çöktüğünde, seni farklı bir gezintiye çıkaracağım."

Göğsünde ve boğazında renk lekeleri açıyor ama gülümsemesi daha da genişliyor. "Korunaklı bir taşra kızı olabilirim ama bir ima duyduğumda anlarım."

Ağzım sulanıyor, onun tadını hayal ediyorum. "İma değil. Yaptığım her teklif gibi, bu da kesin bir garanti."

Nefes alış verişi duyulabilir bir şekilde hızlanıyor ve ev ofisimdeki hava öyle bir elektrik yükleniyor ki ensemdeki küçük tüyler tepki olarak diken diken oluyor. Lanet olsun. Mark'a arabayı getirtip oteline gitmeyi, orada onu duvara yapııştırıp kollarımla hapsetmeyi ve o güzel ağzına kendi ağzımla sahip olmayı istiyorum.

"Seni tam sekizde alayım o zaman?"

Zihnim parçalanıyor, çatı katımla onun oteli arasındaki kilometreleri kapatmak, benim olması gerektiğini bildiğim şeyi talep etmek için duyduğum ilkel ihtiyaç beni deliliğin eşiğine getiriyor.

"Hazır ve bekliyor olacağım."

Bakışları benimkilere kilitlenmiş halde arkasına uzanıyor, parmakları sutyeninin kopçasının yanında geziniyor gibi. İpek aniden aşağıya doğru kayarak memelerinin mükemmelliğini ortaya çıkarınca ağzım kupkuru oluyor; yuvarlak ve yüksek, koyu gül rengi meme uçları sıkı noktalar halinde çekilmiş.

"Oh, ve, Rhys?"

Gözlerimi tekrar onunkilere dikmek muazzam bir çaba gerektiriyor. Göğsüm kabarıyor, kaslarım çılgık atıyor ve bedenimi boyun eğmeye zorladığım kısıtlamaya karşı isyan ediyor.

Küçük alaycının gülümsemesi şeytani bir hal alır.

"Yarın iç çamaşırı giymeyebilirsin. Beni yanlış anlamayın, Calvin Klein'larınızla çok seksi görüldüğünüzden eminim ama onlara ihtiyacınız olmayabilir."

İpimin ucuna geldim. "Lanet olsun. Sadie, geliyorum-"

"Yarın, yakışıklı. Ve telefonumu unutma."

Arsız bir göz kırpmayla bana bir öpücük gönderiyor ve aniden aramayı sonlandırıyor. Özgeçmişinin dijital sayfaları dizüstü bilgisayarımın ekranını dolduruyor, onun yokluğu beni bu dünyadaki otuz sekiz yılımda hiç olmadığım kadar ağırlı, zonklayıcı ve sert bırakıyor.

"Sik beni."

Boyumu daha da sıkarak inliyorum, başımı arkaya yaslayıp tavana görmeden bakarken acının ısırtığı içimdeki şehveti durdurmak için çok az şey yapıyor. Kriket istatistiklerini sayısız dakika boyunca tekrarladıktan sonra kanım kaynamaya başlıyor ve tekrar dizüstü bilgisayarına bakıyorum.

İşte o zaman onun adını gördüm.

Tam önümde.

Maxwell Beaumont. Siktiğimin salağı.

Sümüklü sansarın izini sürmekten daha çok istediğim bir şey yok. Onun da bir parçası. Yalan söyleyen, aldatan, ihanet eden pislikler hakkında tam olarak ne düşündüğümü korkunç detaylarla onlara anlatmak. Tatlı Sadie'min kalbine verdikleri zarar beni öldürüyor.

Kesinlikle cinayete meyilli.

Kimse onu bir daha böyle yaralamayacak. Nefes aldığım sürece olmaz. Dost, aile, düşman, hiç fark etmez. Onun mutluluğunu tehdit eden herkesi yok edeceğim.

Aşırı önyargıyla.

Ama intikam fantezileri yavaş yavaş kaybolur.

Onun yerine zihnim Sadie'nin kışkırtıcı görüntüleriyle doluyor. ÇarşafLARımın üzerinde altın rengi ve görkemli bir şekilde çıplak, bilekleri yatak başlığına bağlı, bacakları iki yana açılmış.

Onun her santimini tadarken mutluluktan titriyor ve çığlık atıyor. Ellerimle, ağızımla ve ağrıyan sikimle ona taparken kıvranıyor ve kendinden geçerek nefes nefese kalıyordu.

Her iğrenç hayali yaşamak için dayanılmaz derecede çaresiz olduğumda uyku boşa gidecek. Kendimi uzun, huzursuz bir geceye ve rahatsız edici fantezileri savuşturmakla geçecek daha da uzun bir güne bırakıyorum.

Ama önemli değil.

Benim güzel Güneyli dilberim dünyanın eksenini kaydırıldı ve beni bir arzu kuyruğuna soktu. Sadece onun tatmin edebileceği bir arzu.

başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemeyecek.

Ve ona sahip *çıkacağım*.

Bunu yapmak için yıldızları alt üst etmem
gerekse bile. Buna inanın.

BÖLÜM 8

Sadie

Nefes al.sadece nefes al.

Titreyen ellerimi en sevdiğim sundress elbisemin yumuşak pamuğunda gezdiriyor, eleştirel bir bakışla yansımama bakıyorum. Hem en sevdiğim renk hem de desen olan yumuşak sarı çiçek baskısı, kıvrımlarımı doğru yerlerde sarıyor ve diğer yerlerde bol duruyor. Basit ama güzel ve hepsinden önemlisi beni çekici hissettiriyor.

Sadece, bunun yeterli olup olmadığından emin değilim.

Sade tasarımı, bir çift askılı takozla süslendiğinde bile, diğer otel misafirlerinin giydiğini fark ettiğim şık elbiselerden çok farklı. Çoğu, maddi açıdan rahat olmalarına rağmen ailemin asla satın almayacağı yüksek fiyatlı markalara sahip.

İçime şüphe düştükçe midem sıkışıyor.

Rhys ile dışarıda bir gün geçirmek için çok mu gayri resmi? Çok mu... Amerikan küçük kasabası mı?

Şık görünümlü ayakkabılarının uçlarından özel dikim olduğunu tahmin ettiğim takım elbisesine kadar sofistike bir görünüm sergiliyor. Her santiminden rafine bir zarafet ve yüksek sınıf soyağacı sızıyor. Benim gibi orta sınıf bir Georgia şeftalisinden ve ucuz kıyafetlerimden dünyalar kadar uzak.

Annemin bileğimi saran ince altın saatine bakıyorum; on sekizinci doğum günü hediyesi ve babamdan kalan erken miras, onu en değerli eşyalarımдан biri yapıyor.

Kararlaştırdığımız buluşma saatine sadece on dakika kaldı.

Derin nefes al, Sadie Lou.

Kendimi ne kadar yabancı hissedersen hissedeyim, bugün yeni bir başlangıç. Dağınık geçmişimin ve kalbimde bıraktığı yaraların olabilecekleri mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum.

Rhys'e karşı neden böyle bir çekim hissettiğimi tam olarak anlayamıyorum, FBI'a yakışır bir geçmiş araştırması yaparak mahremiyetimi ihlal etmesine karşı öfke duymamam da cabası. Yine de buradayım, aramızdaki bu elektrikli bağlantı her neyse keşfetmeye fazlasıyla hazırım.

Sadece bir kez yaşarsın, değil mi?

Dün geceki FaceTime görüşmemiz sırasında beni nasıl süzdüğünü hatırlayınca nabzım bir davulun vuruşunu taklit ederek hızlanıyor. O hınzır, çılgınca uygunsuz vaatleri mırıldanırken pürüzsüz aksanının kaba törpüsü, ardından çıplak bedenimi görmenin onu dikkatle dizginlenmiş kontrolünden neredeyse çıkarmış gibi görünmesi.

Her anı çok lezzetliydi.

Heyecan vericiydi. Dünyayı sarsan.

Ve bu benim için yeni bir durumdu, özellikle de daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar cesur ve pervasız olmadığımı düşünürsek. Hiç bu kadar küstahça davranmamış ya da birini bu kadar çok istememiş, dokunuşlarını bir maraton koşucusunun aç ciğerlerinin hava alması gibi arzulamamıştım.

Belli ki erik delisi olmuşum.

Kaygısız bir omuz silkmeye saçlarımı ensemden topluyor, kabarmış buklelerin sanatsal bir toka olduğunu umduğum bir şekilde sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum. Bileklikli el çantamı kaptığım gibi asansöre yöneliyorum, sandaletlerim pelüş otel halısına batıyor.

On saniye sonra geldi.

Gümüş kapılar açılıp tanıdık, güçlü yapılı bir figür ortaya çıktığında zaten bir sinir yumağıydım, nabzım daha da yükseliyor. Ve işte böyle, sadece bir bakışla, tüm nefesim ciğerlerimden kekeleyerek boşalıyor.

Rhys.

Sanki Şeytan tarafından beni baştan çıkarıp cehennemin derinliklerine göndermek için gönderilmiş gibi, metal kutunun hemen içinde duruyor ve günahın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Koyu renk saçları sanki parmaklarıyla karıştırmış gibi dağınık, dün gece giydiği pahalı takım elbise ise yok.

Onun yerine, kolları dirseklerinin hemen altına kadar inen dar siyah bir Henley ve kaslı kalçalarına yapışan solmuş koyu renk bir kot pantolon giyiyor.

Ayaklarına giydiği pahalı görünümlü deri botlar, Şeytani görünümünün geri kalanına asi bir kontrast oluşturuyor.

Tatlı merhamet.

Tasha burada olsaydı, bayılırdı.

Rhys ise vücudunu kaplayan gerginlikle kalp krizi geçirmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor. Vücudu sarmal gerginlikle adeta titreşiyor ve yontulmuŐ, temiz traŐlı çenesi bile tik tak ediyor.

Beni görmek istediğin için mi?

Eğer  yleyse, hiç kimse bana karşı bu Şekilde davranmamıŐtı. Varlığım için bu kadar hevesli ya da beni görmekten bu kadar etkilenmiŐ. Ateş omurgamı yalayıp geçerken karnımı hoplatıyor ve  ırpınmama neden oluyor.

Bakışlarımız buluşuyor ve tutuşuyor, hava söylenmemiŐ arzuyla yođunlaŐıyor.

Burbon lekeli gözlerindeki yosunlu yeşil, dumanlı bir zümrüt rengine dönüŐürken, bana cesur bir takdirle bakıyor,  er evemin her bir vitrini ve kabarıklığını alıyor.

D n gecek adamın aynısını Şimdi fark ediyorum; Şahin gözlerine ve hiçbir Şeyi umursamayan ifadesine bakılırsa, güvenlik ekibinin bir  yesi olduğunu tahmin ediyorum; asansörün bir tarafında, olabildiğince soğukkanlı bir Şekilde duruyor.

Sessiz, benden başka her yere bakıyor ama yine de dudaklarının hafifçe b k l Ő n  kaçırmıyorum. Sanki Rhys'in bana neden öyle baktığını çok iyi biliyor.

Sanki beni tamamen yutmak istiyormuŐ gibi. "Merhaba."

Ka an kalbime cüzdanımı tutarken konuŐtuđum tek kelime kararsızca çıkıyor. Sabahtan beri toplamak için uđraŐtıđım tüm güven buharlaşıyor, buhar gibi havaya karışıyor.

"Merhaba aşkım."

Sert tınısı tüylerimi diken diken ediyor. Bu ses, karanlık bir Şekilde erotik ve özürsüz bir Şekilde erkeksi, botlarının hemen yanında bir su birikintisine erimek istememe neden oluyor.

"G r n yorsun..."

Ona dokunabileceğim, nefesini benimde hissedebileceğim kadar yakınıma gelene kadar asansörün dıŐına doğru ilerliyor.

Gündüz kullandığı kolonyanın sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

-"Bu markaya tapın" yerine "bana tapın" diye bağıran zengin, topraksı bir karıŐım.

"Tanrım," diye inliyor, kapüşonlu gözleriyle beni içine çekiyor. "Harikasin, Sadie. Çok yumuşak, tatlı ve tamamen nefis."

Yanaklarımı boyayan kızarıklığın utançla hiçbir ilgisi yok ve her şey onun iltifatıyla karnıma saplanan arzu hançeriyle ilgili.

Gerçeği inkar etmek yok, onu istiyorum.

Kötü bir şekilde. Çaresizce. Tam burada ve şimdi.

Tüm kadınsı içgüdüler kabarıyor, aramızdaki azıcık mesafeyi kapatmamı ve kendimi ona yapıştırmamı isteyen bir siren çağrısı, kollarımı boynuna doluyorum, o da ağzını alevleri tutuşturacak kadar sıcak bir öpücükle benimkinin üzerine eğiyor, beş alarmlı bir yangının kesin başlangıcı.

"Bu... Yani, bu iyi mi?" Titreyen bir elimi önümde gezdirerek ve güneş elbisemi işaret ederek soruyorum. "İstersen daha şık bir şeyler giyebilirim, daha-"

"Sakın buna cüret etme." Kısaltılmış cevabı neredeyse bir hırıltı. Yanık ve ilkel bir şeyle damlıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kanlı şeysin."

Sözleri hedefine ulaştı.

Birer birer nefesimi alıyorlar, damarlarımda kıvılcımlar patlıyor. Beklenti içimi titretiyor, bizi ayıran yetersiz mesafeyi kapatırken beni içten içe aydınlatıyor.

Eli çıplak kolumdan kayarak boğazımın sütununu kavıyor, parmaklarının ince esnemesi nazik ama sahiplenici bir mesaj gönderiyor.

Benimkini.

Tıpkı dün geceki gibi, yoğunluğu beni korkutmalı.

Ama korkutmuyor, yakınından bile geçmiyor.

Aramızdaki gerilimli anı hisseden güvenliği hâlâ açık olan asansörden çıkıp koridorun sonuna doğru ilerliyor. Bize mahremiyet sağlayacak kadar uzakta ama gerektiğinde müdahale edebilecek kadar da yakın.

Ama Rhys? Bakışları üzerimde kalıyor.

Tamamen ve kesin olarak değişmeden. "İyi uyudun mu?"

Yutkunuyorum. Sertçe. "Sonunda," diye itiraf ediyorum, sesim muhtaç

bir törpü gibi. "Sen mi?" "Y a k l a ş a m a d ı m bile." Boğazımı sıkıca kavrarken kokusu beni ele geçirmeye devam ediyor ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp onu içime çekmek istiyorum. "Görüşmemizden sonra biraz... dikkatim dağılmıştı." O

sırıtırıyor. "Bana nasıl baktığını, dokunmam için nasıl yalvardığını ve bana nasıl ihtiyaç duyduğunu hayal etmeden duramadım."

İçimi bir heyecan kaplıyor. "Öyle mi?"

Çenesini onaylarcasına eğiyor. "Sanmıyorum" -sesi inanılmaz derecede alçalıyor, ayak parmaklarını kıvıran bir törpüye dönüşüyor- "beni hayal ettin mi? Ellerimin bronz teninde gezindiğini, ağzımın göğüs uçlarını yalayıp emdiğini..."

Beni öldürmeye çalıştığına yarı yarıya ikna oldum.

Boğucu kelimeler zihnimde canlı bir resim çiziyor ve nefesim kesiliyor, vücudum kontrolsüz bir istekle yanıyor. "Aslında, yaptım."

Gözbebekleri büyüyor, ela gözlerini gölgede bırakıyor. "Anlat bana."

Yüzündeki çıplak arzudan güç alarak gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Seni öpmeyi hayal ettim. Dudaklarının dudaklarıma sahip olmasını, dilinin ağzımın derinliklerine inmesini, tatlarımızın birbirine karışmasını, bir olmasını."

Anlaşılmaz, çakıllı bir küfür.

Rhys boğazımı bırakıp çenemi kavırıyor, başımı nazikçe arkaya yatırıyor, başparmağı nefes nefese şefkatli bir hareketle yanağımda geziniyor.

"Dün gece çekip gittiğin andan beri dudaklarını düşünmeyi bırakmadım," diye kabaca itiraf ediyor. "Tadın ve hissin, tatlı vücudunu bir keman gibi çalarken attığın zevk çılgınları. Tanrım, hepsini arzuluyorum. Bir sonraki nefesimden daha fazla."

Bu ikimiz için de geçerli.

"Rhys..." Kalbim sıkışan boğazımda düğümlenirken, adı dilimden sadece bir fısıltı şeklinde yuvarlanıyor. Daha önce hiç kimsenin beni böyle arzulamadığından eminim, böylesine her şeyi tüketen bir istek ve ihtiyaçla.

Eşit ölçüde korkutucu ve heyecan verici.

Dudakları dudaklarıma bir saç teli kadar yaklaşıp kadar eğiliyor ve beni yakıcı bir bakışla çiviliyor. "Şimdi seni öpeceğim, aşkım. Titreyene kadar seni tüketeceğim. Ta ki o çökmüş dudaklarından dökülen tek şey benim adım olana dek."

Böyle devam ederse bayılan ben olacağım.

"Konuşmayı bırak," diyorum, "ve yapmaya başla."

Başını eğiyor ve onu karşılamak için ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum. Ama tam ben onun nefesini içime çekerken o da benimkini içine çekiyor.

BÖLÜM 9

Sadie

YÜKSEK SESLİ **BİR** NEFES SESİ DUYULUR.

"Yok artık! Sen Rhys Kensington'sın!"

Geri çekiliyorum, haşlanmış gibi kendimi Rhys'in elinden kurtarıyorum, göğsüm kabarıyor. Sağımızda, on adım ötede, genç bir kız duruyor, göz kamaştırıcı iPhone'u havada, muzaffer ve hafif kendini beğenmiş bir sırıtişla.

Neredeyse öpüşürken fotoğraf çektiği belli. Bana bir kopyasını göndermesini istemek için yarı yarıya teşvik edildim.

Bakışları aramızda gidip geliyor, bana odaklanmadan önce kendi kendine gülüyor. "İngiltere'nin en seksi milyarderini mi tavlıyorsun?" Bana Tasha'yı hatırlatan abartılı bir göz kırpması atıyor. Bu ikisi çok iyi arkadaş olurdu, yemin ederim. "Aferin kızım!"

Dur bakalım. Az önce ne dedi?

Şok beni sessiz tutuyor, sıcaklık yüzümün her santimini kaplıyor. Milyarder mi? Rhys ne kadar zengin? Bu beni ilgilendirmez ama sorular zaten dönmekte olan kafamda hâlâ sekiyor.

Önümde, elimi tutup beni meraklı gözlerden uzakta, asansöre doğru sıkıca çekerken "lanet İngiliz paçavraları" hakkında karanlık bir şeyler mırıldanıyor.

"Mark, sen hallet. Seninle aşağıda buluşuruz."

Rhys'in sözlerini takiben, kapılar yumuşak bir vızıltıyla arkamızdan hızla kapandı ve bana sadece güvenliğinin, külot eriten bir öpücük olacağından şüphelendiğim genç bayana yaklaştığını görmeme izin verdi.

Hayal kırıklığına uğramış, kaygı dolu bir karmaşaya dönüştüm. Her şey bir anda beni yakalıyor. Tüketen cazibe, karşılanmamış ihtiyaç, neredeyse öpüşme ve beklenmedik izleyicilerimiz. Her şey çok fazla ve ne kadar durdurmaya çalışsam da yine de sarmal oluyorum.

Rhys hemen fark eder.

Artık yalnız olduğumuz için beni şık siyah duvara yaslıyor, iri vücudu beni içine hapsediyor. Avuçlarından biri çenemi kavırıyor, başparmağı yanan tenimi okşuyor.

"Benim için nefes al," diye mırıldanıyor, göğsümdeki paniği durdurmak için araya giriyor. "Al ve ver, aynen böyle." Diğer eli kalçamı kavırıyor ve hafifçe sıkıyor. "Bana odaklan, aşkım. *Sadece* bana."

Başımı sallıyorum, sessizce dediğini yapıyorum.

"Sana sahibim, Sadie. Burada benimlesin, hiçbir şeyin sana dokunamayacağı, hatta incitemeyeceği bir yerdesin. Bunun olmasına izin vermektense ölürüm." Peki o zaman. Az önce söylediği şey hastalıklı mı? Evet, öyle. Ama aynı zamanda çok tatlı mı? Evet, iki kere iki. En azından benim için öyle, bu da muhtemelen aklımı kaçırdığımı kanıtlıyor. "Benimle güvendesin."

Sözleri sihir gibi işliyor.

Bana ihtiyacım olan gücü veriyorlar.

Gereksiz alarmı bastırmaya çalışarak, hızlanan nefeslerimi onunkilerle eşleştiriyorum, nazik komutu ve bağımlılık yapan kokusu yıpranmış sinirlerimi rekor sürede yatıştırıyor.

Küçüklüğümde beri kaygı, mücadele ettiğim bir şey olmuştur. Canının istediği zaman ve genellikle hiç beklemediğim bir anda çirkin başını kaldıran bir canavar. Ve şimdiye kadar, Papaw her zaman beni demirleyen, bazen yapamadığım korku ve paniği kovan kişi oldu.

Rhys bunu değiştirdi.

Asansör çaldığında Rhys'in geri çekilmesini, beni kapıdan çıkarmadan önce bana yer vermesini bekliyorum. Ama yapmadı. Aslında beni duvara karşı kafese kapatıyor, onun çok daha büyük bedeni benimkini dış dünyadan koruyor.

Saniyeler, dakikalar, hangisi olduğundan emin değilim, geçiyor. Sonra, hazırım. Titrek de olsa gülümsedim. "Ben iyiyim."

Gözleri benimkileri arıyor. "Emin misin?" Yine başımı sallıyorum.

"Eminim."

Cevabıma rağmen beklediğim gibi geri adım atmıyor. Bunun yerine, sanki akli beni bırakma ihtiyacı ile beni bırakma arzusu arasında gidip geliyormuş gibi

beni yakın tutma arzusu.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum. "Söz veriyorum."

Kendini kaptırdığı zihinsel savaştan kurtulmuş gibi görünerek, beni yanına çekmeden önce geri çekildi ve bir kolunu belime doladı. Konuşmadan bana lobide rehberlik ediyor, bize doğru yönelen meraklı bakışlardan habersiz.

Ben mi? Tek bir tanesini bile özlemiyorum. Sanki tekrar Garrison'a dönmüş gibiyim. Ama şimdi, Rhys'in yanına sokulmuşken izlenmek beni rahatsız etmiyor.

Hem de hiç.

Şık bir blazer ceket giymiş, minyon, yaşlı bir kadın yüzünde samimi bir gülümsemeyle yaklaştığında, çıkış sadece otuz adım ötede, görüş alanındadır. "Bay Kensington, Bayan Winslow'un masrafları isteğiniz üzerine işleme alındı. Bir ekip de çatı katındaki eşyalarını toplamak üzere yola çıktı."

Penthouse mu? Dur bakalım.

"Mükemmel. Teşekkürler,

Caroline."

Caroline. Bu ismin ona çok yakıştığına karar veriyorum ve bana sevgili annemi hatırlatan bu kadını inceliyorum. Cilalı ve profesyonel, ama beni anında rahatlatan bir sıcaklık ve nezaket parıltısı var.

Yine de sözleri beni sarstı.

Sanki elektrikli bir tele çarpmışım gibi.

"Eşyalarımı mı topladın? Ama ben..."

Kolunu bırakan Rhys yüzünü tamamen bana dönüyor, ifadesi amansız. Kararlı. Belli ki söylemek üzere olduğu her neyse, benim de ona uymamı bekliyor.

Bunu göreceğiz.

"Asistanım Caroline'a hesabınızı kredi kartımla kapatmasını ve sizi kontrol etmesini söyledim. Bir saat içinde çatı katıma, sizin seçeceğiniz bir odaya taşınacaksınız. İtiraf etmeliyim ki, bencilce benimkini seçmenizi umuyorum."

Ağzım açık kalırken sırtıyor, şüphesiz bir kamyonun girebileceği kadar geniş. Konuşmak için kelimelerle savaşıyorum, ama bir kayadan daha aptala döndüm, tamamen şaşkınım. Aklımdan geçenleri okuyan Rhys hızla devam ediyor.

"Bu senin güvenliğin için. Korunmanı ve refahını sağlayabileceğim bir yerde, yakınımda olmana ihtiyacım var." Çenesi kenetleniyor, gözlerinde vahşi ve vahşi diyebileceğim bir şey parlıyor. "Ve eğer buna izin verirsem lanetleneyeceğim."

Amerika'daki değersiz herif hayatının bir anını daha finanse edecek. Kaldığınız süre boyunca yaptığınız her harcamayı ben hallettim; seyahatinizden haberi olmayacak." Maxwell'in benim küçük intikam tatilim için American Express'ini kullandığımdan haberi olmadığını biliyor mu? Eğer öyleyse, doğrudan söylemiyor. "Tüm harcamaların artık benim sorumluluğumda, onun değil."

Bir süre öylece ona baktım.

Yirmi dört yaşında birkaç kez nutkum tutuldu - çoğunlukla erkek kuzenlerimden birinin yaptığı aptalca bir şey yüzünden - ama bana şu anda olduğu gibi davranan bir erkek yüzünden asla.

Daha yeni tanışmış olmamıza ve bizi birbirimize bağlayan bağın henüz tam olarak keşfedilmemiş olmasına rağmen bana değer veriyor gibi görünmesi nefesimi kesiyor ve kalbimi neredeyse patlayacak kadar şişiriyor.

Rhys'in beni güvende hissettirdiğini şimdi anlıyorum. Gerçekten sevildiğimden bahsetmiyorum bile.

Gecikmeli olarak, Caroline'ın aramızdaki konuşmayı dikkatle izlediğini fark ediyorum, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. Zeki bakışlarına karşılık verdiğimde, başını hafifçe sallıyor.

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. Sonra, ayrılırken yüzünde büyüyen bir gülümseme ve küçük bir el sallamasıyla, görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboluyor.

Rhys beni çıkışa doğru yönlendirmeden önce onun sözlerini düşünecek zamanım olmuyor, ben onun yanındayım, kolu bir kez daha beni sıkıca sarıyor.

Güvenlik ekibinin başı olduğunu çabucak öğrendiğim adam, telefonuna birkaç kısa komut vererek -onu ne zaman *çıkardı*- Mark'a -buraya nasıl *bu kadar hızlı geldi*- süslü görünümlü siyah spor arabasının hemen arkasında, kaldırım kenarına park edilmiş rölantide duran SUV'ye gönderiyor.

Benim için sessizce yolcu kapısını açıyor ve tereyağlı deri koltuğa kaymama yardım ediyor. Şaşkınlığım ve göbeğimi hoplatan memnuniyetimle içeri eğiliyor, güçlü kolu beni bağlarken göğsüme sürtünüyor.

Çok tatlı bir jest. Maxwell
asla...

İstenmeyen anıları zihnimin gerisine, tam da ait oldukları yere iterken kendime *o aptalı düşünme* diyorum. *O bir parça tuza bile değmez, hele senin...*

Rhys alnımı öptüğünde düşüncelerim dağılıyor. Bir yapışkan su birikintisi -Neredeyse bir tanesinin içinde eriyip gidecektim. Geri çekildi, gözlerimiz buluştu ve

Kilitleme.

"Tatil listesindeki son maddelerin üstesinden gelmene yardım etmem," diyor sessizce, derin sesinin bağımlılık yaratan gürültüsü dizlerimin yeniden titremesine neden oluyor, "bu sadece başlangıç, Sadie."

Cebinden telefonumu çıkarıp nazikçe elime tutuşturuyor ve kalın, isli kirpiklerinin altından beni izlerken neredeyse kıvranmama neden oluyor.

"Artık burada, her zaman olman gerektiğini bildiğim yerde olduğuna göre, gitmene asla izin verebileceğimi sanmıyorum."

Çok az anlam ifade ediyor, ama sözleri bana uzun zaman önce kaybettiğim bir şeyi veriyor

-Umut.

Sanki üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi, arabadan inip kaputun etrafında dönmeden önce göz kırpmıyor. İki nefes. Sürücü koltuğuna tırmanmadan önce aldığım tek şey bu, yakınlığı babamın ödüllü beyaz şimşeginden şimdiye kadar aldığım herhangi bir atıştan daha güçlü.

Orta konsola uzanarak elimi avuçlarının içine aldı.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, kesin olarak bildiğim bir şey var: Bu adamla resmen boyumu aşan bir ilişkim var, onun içinde boğulmak üzereyim.

Ve sana şunu söyleyeyim.

Hayatımda hiç bu kadar batmak istememiştim.

BÖLÜM 10

Rhys

Bunu berbat edersem tam bir aptal olurum.

Sadie ve ben London Eye'a yan yana yaklaşırken, ellerim onun sırtında sahiplenici bir şekilde dururken, tartışılmaz gerçek zihnimin arkasında tekrarlanıyor.

Yirmi adım geriden Mark takip ediyor, keskin odağı yanından geçtiğimiz sıradaki müşterilere odaklanmış durumda, bazıları fotoğraf çekiyor, diğerleri ise dikkatleri mavi gözlü dilberimle benim aramda gidip gelirken fısıldaşıyor.

Onlara aldırıyorum.

Tıpkı yanımdaki güzelliğin -özellikle de pembe, parlatılmış dudaklarının büyüleyici kalkışının- görüntüsünü içime çekmekle meşgulken, VIP görevlisinin yaklaştığımızı fark ettiğinde gözlerinin genişlediğini neredeyse kaçıracağım gibi.

Muhtemelen bana doğru yanlış bir hareketin işine mal olabileceğini biliyordu, ünlü statüm sayesinde -ki bu pek sahip olmadığım bir ayrıcalıktı- ve özel yolculuğumuzun istediğim gibi gitmesi için ödediğim yüklü para sayesinde, gür ve bakımsız alnında boncuk boncuk terler vardı.

Gözle görülür bir şekilde yutkunarak kadife halatı çözüyor ve bizi büyüyen kalabalıktan uzaklaştırıp hızla yerine sabitliyor.

"Özel kapsülünüz hazır, Bay Kensington, talep ettiğiniz gibi sizin adınıza teslim edilen eşyalar ve içeceklerle birlikte."

Tek onayım hafif bir baş sallama. Sadie benim tek odağım.

Bir şişe Krug Clos d'Ambonnay'ı kucaklayan pırıl pırıl bir buz kovanının, çikolata kaplı bir tepsinin yanında oturduğu zengin kapsüle adım atıyoruz

meyve ve onun ısıltılı gözleri genişliyor, benden bir sırtış çekiyor, onun sayesinde çok daha az nadir hale gelen bir şey.

Tahminime göre yüzlercesi kızıl ve fildişi tonlarında olan taze gül yaprakları, ahşap zemini ve yumuşak minderlerle kaplanması için ayarladığım sert bankları kirletiyor.

Romantik jest basittir. Basit. Ve onun gibi bir kadın için, neredeyse yeterli değil. Ay ve yıldızlardan daha azı asla yeterli olamaz.

Ancak o farklı düşünüyor gibi görünüyor.

"Tatlı çay ve hush puppies aşkına." Ben kıkırdarken o etrafına bakınıyor, sanki bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuş gibi başını sallarken olduğu yerde dönüyor. "Süslü falan olduğunu biliyordum ama Tanrı aşkına. Çikolataya batırılmış muz ve çilek mi? Bir kızın kalbine giden yolu çok iyi biliyorsun." Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, bir eli kalçasına gidiyor. "Peynir tabağı da koysaydın, seninle hemen evlenmek zorunda kalabilirdim."

Küstahlık yapıyor ama yine de not aldım.

Dönüp bana bakıyor ve ben de saçının bir tutamını delikli kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Bugün taktığı küçük, gözyaşı damlası küpeler hem ısıltısı hem de renk tonuyla gözlerine uyuyor. Ona aynısından daha fazla almalıyım, istediği her şekil ve boyutta.

Mavi elmaslar, tercihen.

"Bana bir şans ver aşkım, sana en çılgın fantezilerinin ötesinde bir dünya göstereyim. Kalbinin arzuladığı her şeyi, senin yapmak için yeri göğü oynatırım."

Sırıttırıyor, kısa sürede sevmeye başladığım -daha çok bağımlısı olduğum- şakacılığı ortaya çıkıyor. "Bütün kızlara böyle mi diyorsun?"

Cevabım hızlı. Jilet keskinliğinde. "Hayır."

Anlaşılır bir güvensizlikle, yüzümde bir yalan belirtisi arıyor. Bulamayacak. Başka bir kadına kur yapmak için hiç zaman harcamadım, hele ki ona yalan yanlış şeyler söylemek için. İmparatorluk kuran yalnızlığımda, ruhumun hemen benim olarak tanıyacağı kişiyi beklemekle meşguldüm.

Ve şimdi, tam önümde duruyor.

Kalbi kırık güzel kızım, ne kadar uzun sürerse sürsün, her seferinde bir kırık parçayı onarmaya niyetliyim.

"O zaman senin yerinde olsam dikkatli olurum Rhys." Mümkünse gülümsemesi büyür ve gözlerine ulaşır. "nk böyle devam edersen, i amaşırlarımı çekip çıkarmaya çalıştığını düşünmeye başlayabilirim."

"Belki de yleyimdir," diye karşı çıkıyorum, sabit bakışlarını tutarak. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey varsa o da oyalanmadığımdır. İstedığim bir şey gördüğümde - benim olması gerektiğini bildığim bir şey - her şeyimle onun peşinden giderim."

"yle mi?" Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken bakışlarındaki şakacı parıltı yumuşuyor. "Ve benim senin olmam gerektiğini biliyorsun, öyle mi? Öyle mi?"

"Vücudumdaki her hücreyle."

Çenesini sıkarak dikkatinin bana odaklanmasını sağlıyorum. Kırık kalbinde kök salmak için savaşan şüphe, sahip olabileceğimizi bildığim geleceği yok etmekle tehdit ederken kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyorum.

Ama bu saçmalık.

"Yeni tanışmış olmamız ya da birbirimizi daha yeni tanımaya başlamış olmamız önemli değil. nemli olan *tek* şey, sen Opulence'a girdiğinde, on yıl önce annemi gömdüğüm gün durmuş olan kalbimin yeniden canlanması."

Gülümsemesi düşüyor, yerini sempati alıyor. Hedeflediğim şey bu değildi.

"ok zgnm," diye fısıldıyor ve sıcak elini bileğime doluyor. "Onunla tanışmamış olabilirim ama annenin özel biri olduğundan hiç şüphem yok. Güzel ve iyi kalpli. Sabırlı ve şefkatli de. Senin gibi harika birini yetiştirmek için tüm bunlara ek olarak daha fazlası olmalıydı."

Lanet olsun.

Sözleri tam göğsüme isabet ediyor, tartışmasız bir hedef tahtası, neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Konuşmaya çalışıyorum ama dilim donmuş, ağzımın çatısına yapışmış.

"Ne zaman hazır olursan, bana her şeyi anlatırsan çok sevinirim.

onu.

" Boğazım sıkılıyor, çenemi eğiyorum.

"şimdi kendimi tutamayıp ağlamaya başlamadan önce rimel sürdüm ve beni pek de sevimli olmayan bir p pandaya benzettim..." Gülüyor ve bileğimi bırakıyor, sonra elini göğsüme koyuyor. "Sen demiştin ki

Gönlümden geçen her şeyi bana vermek için yeri göğü oynatın; bu nedenle bir sorum var."

Kaşlarını çatarak, şakacı bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra devam ediyor, son birkaç saniyenin ağırlığı artık yok. "Gün bitip gece çökene kadar beklesem, parıldayan yıldızlardan bir örtü getirsem, sonra ayı istesem?"

Elini göğsümden çekerken konuşmuyorum, sonra onu döndürüyorum ve yükselmeye başlaması için tam zamanında kapsülün önüne götürüyorum. Kollarımı arkadan sararak, o nefes nefese şehrin büyüyen manzarasını seyrederken omzuna sokuluyorum.

"Kolay cevap. Onu kementle yakalayıp Dünya'ya sürüklemenin bir yolunu bulurdum ve orada senin küçük güzel boynuna asardım."

Bana doğru eğiliyor, vücudu benimkine karşı yumuşuyor. "Rhys..." "Ben buradayım." Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum,

Dudaklarımın oyalandığı yerde, onun tatlılığının tadını alıyor ve ezberliyorum. "Ve eğer izin verirsen, her zaman öyle olacağım."

Sessizlik kapsülü doldurur.

Sadie nihayet konuşana kadar dakikalar geçer.

"Annem hep Londra'yı görmeyi hayal ederdi, biliyorsun." Kapsülün camında, mükemmel bir aynada yansıyan muhteşem yüzündeki hüznü ifadeyi kaçırmıyorum. "Ben küçükken birlikte seyahat kitaplarını ve dergilerini karıştırır, yapacağımız her şeyi planlardık."

Ona daha sıkı sarılıyorum, ona sahip olduğumu bilmesini istiyorum. Kollarımdayken zihinsel ve fiziksel olarak güvende olduğunu. "Bana ondan bahset."

Başını sallar ve bir damla gözyaşını siler.

"Babam gibi, o da benim kayamdı." Sessizce konuşurken sesi saygıyla titriyor. "Çocukken vahşiydim, asla yerimde duramazdım ya da konuşmayı kesemezdim, talimatlara uymak bir yana. Ama o hiç aldırmaıdı. Her seferinde ortalığı batırmama rağmen, mini kasırğa halimin yemekten önce mutfakta bana yardım etmesine bile izin verirdi."

O değerli anları yeniden yaşıyormuş gibi gözleri uzaklara dalarak gülümsüyor. "Sıcak yaz gecelerinde verandadaki salıncakta oturur, tatlı çayımızı yudumlar ve bahçedeki ateş böceklerinin dansını izlerdik. Güneş battıktan uzun süre sonra bana Tennessee'de büyümekle ilgili hikayeler anlatırken onu dinlerdim. Yaşadığı maceralar ve hala gerçekleştirmeyi umduğu hayalleri hakkında."

Sesi titriyor; benim tutuşum sabit kalıyor.

"Ben kendime inanmadığım zamanlarda bile o bana hep inandı. Bir gün, okuldan eve ağlayarak döndüğümde, kötü kalpli bir kız herhangi bir nedenle benimle dalga geçmişti, beni kollarına çekti ve fısıldadı, 'Sen bir elmasın, Sadie Lou. Kimsenin seni olduğun hazineye daha değersiz hissettirmesine izin verme' demişti."

Annesi haklıydı.

Ortaya çıkardığım ve ilk elden gördüğüm her şey Sadie'nin mükemmeliyetten başka bir şey olmadığını kanıtlıyor. Günahkârlar arasında bir melek, yalnız gecenin ortasında Tanrı vergisi yıldızım.

Elimden kayıp gitmesine izin veremem.

Pazartesi sabahı Amerika'ya geri dönmesi planlandığına göre, ruhumun tanıştığımız anda bildiği şeye onu ikna etmek için hafta sonundan geriye kalan tek şeyim var. Ben onun kaderiyim, o da benim. İki lanet gün. Tek bir hafta sonunu bir ömre dönüştürmek için sahip olduğum tek şey bu.

Ama başarısız olmayacağım; olamam.

O benim tüm geleceğimken olmaz.

Camın yansımada onun güzel gözlerinin yaşlarla parladığını görünce içim burkuldu. "Tatlım, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"O öldüğünde benim de bir parçam onunla birlikte öldü," diye devam ediyor, sanki beni duymuyormuş gibi, sözleri kaburgalarımın görünmez bir bıçak saplıyor. "Kendimi çok kaybolmuş, çok yalnız hissettim. Ve sonra, Maxwell ve V-Vanessa'yı öğrendiğimde..."

Eğer isterse, ona yaşattıkları acının her zerresini onlara ödeteceğime sessizce yemin ederken, sesi ikinci kez kesiliyor ve boğazında düğümleniyor.

Öyle ya da böyle.

"Kalp kırıklığının ne olduğunu bildiğimi sanırdım ama o... yaptıkları şey beni paramparça etti. En çok da annemi dinlemediğim için. Birinin -iki kişinin- bana kendimi değersiz hissettirmesine izin verdim."

Titreyerek kollarımda dönüyor, bana bakıyor. Küçük elleri gömleğimin önünü kavırıyor, can havliyle tutunuyor. "Bilmen gereken bir şey var."

Tereddüt ediyor, güvensizlik yüzünde dans ediyor. "Maxwell hakkında..."

BÖLÜM 11

Rhys

KAFAM PATLAMANNIN EŞİĞİNDE.

Dişlerimi sıkıyorum, damarlarımda sessiz bir öfke dalgası dolaşıyor. Piç eski sevgilisinin adını onun mükemmel dudaklarından duymak, boğazıma saplanan zehirli bir hançer gibi.

Bırak şimdiki zamanı, geçmişine bile layık değil.

"Doğruyu söylemek gerekirse, beni hiçbir zaman gerçekten sevmedi. En azından bir erkeğin hayatının geri kalanını birlikte geçirmeye yakın olduğu kadını sevmesi gerektiği şekilde." Sadie'nin söylediği her kelime inançsızlığımı ve öfkemi daha da artırıyor. "Tıpkı benim onu hiçbir zaman bir kadının müstakbel kocasını sevmesi gerektiği gibi sevmediğim gibi. Ama bunların hiçbirisi onun ihanetinin acısını azaltmadı."

Çürümüş bir durum, farkındayım, ama itirafı içimde yaşayan sahiplenici canavarı memnun ediyor. Son derece. Tatlı Sadie'min o serseriye hiç sevmediğini, kırık kalbini asla onun tutamayacağını bilmek kulaklarıma müzik gibi geliyor.

O her zaman benim olmalıydı. Biz tanışmadan çok önce bile.

"O kadar uzun süredir birlikteydik ki, evlenme teklif ettiğinde, lise aşıkları olarak, aptalca bir şekilde evet demenin doğru karar olduğunu düşündüm. Onu önemsiyordum, beni yanlış anlamayın, sadece ona aşık değildim, eğer bu mantıklı geliyorsa. Sanırım..."

Tereddüt ediyor, küçük bir nefes üflüyor.

"Sanırım birbirimizle birlikte olmaya alışmıştık. Geriye dönüp baktığımda, eminim ailesi evlenme teklif etmesi için ona baskı yapmıştır." Küçük çenesi sıkıştı. "Şey, Cornelia değil. O cadı beni hiç sevmedi. Onun gözünde, değerli torunu için yeterince iyi değildim."

Bu daha sonra kullanmak üzere dosyaladığım bir bilgi.

O otuzbirciyi avlamak ve Sadie'ye doğrudan ya da dolaylı olarak yaşattığı her acının bedelini ödetmek için duyduğu ilkel dürtü neredeyse karşı konulmaz bir hal alıyor. Tamamen kör edici. Ama onu bastırıp karanlığın içine itiyorum ve kollarımdaki kadına odaklanıyorum.

Onun teselliye ihtiyacı var, benim öfkeme değil.

"Alışkanlık ve zorunluluktan dolayı biriyle birlikte olmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun, aşk. El üstünde tutulmaktan, tapılmaktan ve varlığının her zerresiyle sevimlikten daha azını hak etmiyorsun."

Her kelimesinde
ciddiyim. Tüm
ruhumla.

Gözleri hala yaşlarla parlıyor, çenesinin sallanması sadece acı dolu ifadesine katkıda bulunuyor ve yanımdaki mecazi bıçağın bükülmesine, kemiği ve eti kesmesine neden oluyor.

"Bunu artık biliyorum." Cevabı göğsümden geçen acıyı yatıştırdı. Ama sadece bir nebze. "Sadece bazen inanması zor oluyor, anlıyor musun?"

Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "İnan buna. Çünkü sen tüm bunlara ve daha fazlasına layıksın. Ve eğer bunu sana gösterecek kişi ben olmak zorundaysam

kanıtlarsan, ben hazırım."

"Teşekkür ederim." Dokunuşuma doğru eğiliyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor. "Burada olduğun için, dinlediğin için, yani her şey için."

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Bir an böyle duruyoruz, birbirimizin kollarına sarılmışız, paylaştığımız kapsülün dışındaki her şey yok oluyor. Ama sonra yavaşça Sadie'yi soğutulmuş şampanya ve meyvenin beklediği banka doğru yönlendiriyorum.

Oturduğumuzda, şimdi parlak olan gözleri önümüzde uzanan nefes kesici Londra manzarasını seyrederek açılıyor. Thames Nehri şehrin içinden geçiyor, ikonik Tower Bridge ve finans bölgesinin pırıl pırıl gökdelenleri uzaktan görülebiliyor. Güneş şehrin üzerine altın sarısı bir parıltı yayıyor, normal kasvet hiçbir yerde bulunmuyor ve şehri bir peri masalından çıkmış gibi gösteriyor.

Umarım her şeyi büyülü bulur.

Olmazsa, bunu yapmanın bir yolunu bulacağım.

"Hayal ettiğimden bile daha güzelmış." Yüzü hayretle aydınlandı ve içimdeki tüm şüpheleri yatıştırdı. "Annem buna bayılırdı."

"Güzel, evet." Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. "Ama senin yanında sönük kalıyor."

Yanaklarında güzel bir kızarıklık oluşuyor ve başını eğiyor, geniş, heyecanlı gülümsemesi utangaç bir hal alıyor, bir dakika önce gözlerini dolduran yaşlar artık görünmüyor.

"Dalkavuk.

" Saçmalık.

"Eğer doğruysa bu dalkavukluk değildir." Özel üretim şampanya şişesine uzanıp bileğimi ustaca çevirerek mantarını patlatıyorum. Altın rengi sıvıyı iki kristal flütün içine döktüğümde kabarcıklar ağzın üzerinde köpürüyor.

"Yeni başlangıçlara," diyerek ona bir bardak uzattım.

Kadehi alıyor, parmakları benimkilere değiyor ve kolumda bir sarsıntı yaratıyor. "Yeni başlangıçlara," diye yineliyor, sanki kıracağından korkuyormuş gibi bardağını usulca benimkine vuruyor.

Şampanyayı yudumluyoruz, gevrek, efervesan tadı dilimin üzerinde dans ediyor. Ama onun kanlı dudaklarının bardağın kenarına dolanması beni kendimden geçiriyor, aç zihnim aynı dudakların sertleşen sikimin etrafına dolandığı iğrenç görüntüleri canlandırıyor.

Sikeyim.

Pantolonum rahatsız edici bir şekilde daraldıkça, kanlı fermuar patlayacakmış gibi hissederken, koltuğumda kayıyorum, kendimi incelikle ayarlamaya çalışıyorum ve ona cehennem gibi bir gösteri yapıyorum.

"Biliyorsun..." Bardağını yere bırakıp çikolata kaplı bir çileğe uzanıyor ve her hareketiyle beni büyülüyor. "Hep bunu yapmak istemişimdir. Londra'yı yukarıdan görmek, dünyanın tepesindeymişim gibi hissetmek."

"Peki nasıl hissettiriyor?" Sesim alçak ve zımpara kağıdından daha pürüzlü, sorduğum soruyu ilk kez sikimi onun derinliklerine daldırdığımda da sormayı planlıyorum.

Çilekten bir ısırık alıyor, küçük bir zevk iniltisi çıkarken gözleri kapanıyor ve benim kısıtlamamı test ediyor.

"İnanılmaz. Sanki her şey mümkünmüş gibi."

Eğiliyorum, dudaklarım kulağının kabuğuna değiyor, onun kışkırtıcı parfümü başımı döndürüyor. Bu benim için yeni bir duygu; hayranlık ve büyülenme. "Her şey mümkün. Özellikle de sen benimleyken."

Titriyor, nefesi kesiliyor. "Rhys..."

Kendime engel olamayıp parmak uçlarımı boynunda gezdiriyorum ve dokunuşumun altında nabzının yükseldiğini hissediyorum. "Tüm hayallerini gerçeğe dönüştürmek istiyorum,

Sadie. Sana tapmak, seni memnun etmek, hayal edebileceğin her şekilde seni çözülmeye zorlamak istiyorum."

"Lütfen..." Göğsünün inip kalkması hızlanıyor, meme uçları elbisesinin ince kumaşını zorluyor. "Sana ihtiyacım var."

Teşekkürler.

Benim açımdan hiç tereddüt yok.

Onu oturduğu yerden kaldırıp kucağıma yatırıyorum, bacakları benimkilere biniyor. Ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, dudaklarını yakıcı olduğu kadar kör edici bir öpücükle yakalıyorum, dilim ayırık dudaklarını geçip ağzının derinliklerine giriyor ve onunkine karışıyor.

Çikolata ve şampanya tadında, doğrudan kafama ve ağrıyan sikime giden baş döndürücü bir kombinasyon, onu öpmek bir bağımlılık haline geliyor, hayatın kendisinden daha çok ihtiyacım olan bir uyuşturucu.

Öpüşürken inliyor, elleri saçlarımı avuçluyor. Her santimini tatmaya aç bir şekilde dudaklarımı boğazında gezdiriyorum, bana karşı kıvrana kadar nabız noktasını ısırp emiyorum.

Öpücüğü keserek kendimi ayırıyorum.

Nefes nefese, iniltileri havayı dolduruyor.

"Lanet olsun, Sadie." Onu hissetme, benim olana dokunma ihtiyacıyla elim kalçasından yukarı kayıyor, elbisesinin eteklerinin altından itiyor. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Seni çıplak soyup içime öyle bir gömmek istiyorum ki buradan çıkamayacaksın."

"O zaman yap." Kalçalarını sallıyor, parmaklarını arıyor, onlara tam olarak koymaya niyetlendiğim yerde ihtiyaç duyduğu belli. "Al beni, Rhys. Beni senin yap."

İnliyorum, parmaklarım külotunun nemli dantelini sıyrıyor. "Benim için çok ıslaksın, değil mi aşkım? Damlıyor ve zonklayan sikimin her santimi için hazırsın."

"Tanrım, evet." Gözleri kayarak kapanıyor, başını geriye atıyor, her geçen saniye biraz daha kontrolünü kaybediyor. "Lütfen, Rhys. Sana içimde ihtiyacım var."

Danteli kenara itiyorum, sırlıklam amını parmaklarımın arasında hissedince homurdanıyorum. "Kahretsin, mükemmelsin. Çok ıslak ve benim için hazırsın."

Bir parmağımı içine sokuyorum, sonra iki parmağımı, başparmağım klitorisinin etrafında dönerken duvarlarının etrafında sıkışma şekline hayret ediyorum, acımasızca ondan benim almam gereken zevki çekiyorum. Haykırıyor, kalçaları elime karşı hararetle sallanıyor, daha fazlası için çaresiz.

"İşte bu..." Başparmağım daha hızlı hareket ediyor, kalçalarını sallarken yaptığı her hareketi ezberliyor. "Benim iyi kızım ol ve parmaklarıma bin. İhtiyacın olanı al. Küçük tatlı bedeninin arzuladığı şeyi."

Söyleneni yapıyor, vücudu benimkine karşı dalgalanıyor, ona vermeyi düşündüğüm zevkin sadece bir kısmına kendini kaptırıyor. Nefes nefese inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Parmaklarımın her dalışında ve kalçalarının her hareketinde, eşiğe daha da yaklaşıyor, sıkı duvarları sırlı sıklam parmaklarımın etrafında çırpınıyor, klitorisi başparmağımın altında titreşiyor.

"Daha hızlı, Sadie," diye emrediyorum, çenemi sıkarken sesim ihtiyaçtan sertleşiyor, boynum gerginlikten kasılıyor. "Elimi daha hızlı becer, aşkım, böylece boşaldığını hissedebileyim, paramparça-"

Çılgılık atıyor, vücudu titrerken zevk dolu çılgılığı kapsülde yankılanıyor, şimdiye kadar tanık olduğum en güzel manzaralardan birinde coşku dalgası dalga dalga üzerine çöküyor.

Vücudunun vermesi gereken zevkin her zerresini ondan almaya kararlı bir şekilde, kollarımda kemiksiz ve doygun bir şekilde yatana, göğsü benimkine bastırılana ve çok ihtiyaç duyduğu nefes için nefes nefese kalana kadar parmaklarım amansız saldırılarını asla durdurmadan onu çalıştırıyorum.

"Rhys," diye nefes alıyor, yüzü boynumun kıvrımına gömülmüş. "Bu..."

"Sadece başlangıç," diye bitiriyorum, ıslatmadığım elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyor, parmaklarımı omurgası boyunca hafifçe takip ediyorum. "Hafta sonunun geri kalanını, Pazartesi günü ayrılma planlarınla birlikte kendi adını unutana kadar seni tekrar tekrar boşaltarak geçirmeyi planlıyorum."

Kollarımda titriyor ve doğruluyor, aramıza istenmeyen bir mesafe koyuyor, gözleri şaşkın ve cam gibi. "Rhys, ben-"

Yavaş hareket eden kapsülümüz dibe ulaştığında, o an paramparça oldu.

Sadie ayağa fırlayıp titrek bacakları üzerinde durduğunda, kızarmış yanakları bir kez daha pembenin en güzel tonuna büründüğünde, tüm aracı benzinle ıslatıp kül ve tüyden başka bir şey kalmayana kadar ateşe vermeye hazır bir şekilde nefesimin altında küfrediyorum.

Ayağa kalktığımda kısıtlamamın gücüyle titriyorum, kanlı varlığımın her lifi onu kollarıma geri çekmek, başladığımız şeyi bitirmek için bana bağılıyor.

Ama hala zaman olduğunu bildiğim için sabit duruyorum.

Bugün için başka planlarım var, kalbimin çoktan yaptığı daveti hemen kabul etmekten kendini alıkoyamayarak sikimin üzerine boşalırken kendinden geçerek çığlık atana kadar ona düzgünce tapmayı içeren planlar.

Benimle kal, Sadie.

Bir avuç peçeteyle temizlendikten sonra, aramızda yarattığı küçük boşluğu kapatıyorum, ona dokunma dürtüsü aşılamaz. Yüzünü avuçlayarak eğiliyor ve daha önce paylaştığımız çaresizlik güdümlü öpücüğün tam tersi bir öpücükle dudaklarını alıyorum.

Bu yavaş ve tatlı.

Ama bir o kadar da sarhoş edici.

Ve kırılması da bir o kadar zor.

"Benimle gel," diye mırıldanıyorum, kendimi ayırıp dönüyorum ve onu sersemlemiş halde bırakıyorum. Onu nazıkçe yanıma çekip elimi sırtına koyarak kapsülden çıkarıp Mark'ın beklediği, gözleriyle etrafı taradığı arabalara doğru yönlendirdiğimde sessizliğini koruyor. "Senin için başka bir sürprizim var."

Yukarı bakıyor, yumuşakça gülümsüyor. "Yolu göster."

Arabaya ulaştığımızda, aramızda rahat bir sessizlik uzanıyor, ona yardım ediyorum, emniyet kemerini taktığından ve güvende olduğundan emin oluyorum, ana bir düşünce beni tüketiyor, zihnimde tekrar ediyor.

Bu hafta sonu bittiğinde, Sadie'nin kalbini çalacağım ve gitmesini imkânsız hale getireceğim. Ruhum eşini buldu; şimdi gitmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Onun gitmesi artık bir seçenek değil.

BÖLÜM 12

Sadie

Öldüm ve Güneyli güzeller cennetine gittim.

Rhys beni yatına götürürken -lüks diye bağırın şık, beyaz bir tekne-
çenem neredeyse cilalı tik güverteye çarpacak. Ayaklarımın altındaki hafif
sallanma içimde bir heyecan yaratıyor, Thames'in sularından gelen esinti
olabildiğince yumuşak.

Buranın güzelliği eşsizdir.

Gözlerimi kocaman açarak teknenin ana güvertesinde duruyorum ve
alanı dolduran, pırıl pırıl sanat eserleri ve parlak siyah vazoların içindeki
beyaz orkidelerle vurgulanan pelüş oturma alanlarını yavaşça inceliyorum.

"Benim için başka bir sürprizin olduğunu söylediğinde, bunu
beklemiyordum." Hiç üzerine oturulmamış gibi duran tertemiz mobilyaları ve
tavandan tabana camları gösteriyorum. "Hem de hiç."

Rhys kıkırdıyor ve beni teknenin derinliklerine doğru yönlendiriyor.

"Etkilemeyi hedefliyorum."

Yanımda durduğu yere doğru eğildim, güçlü kolu etrafımı sarmıştı,
vücudunun benimkine karşı sağlam gücünün tadını çıkarıyordum. "O zaman
görevini tamamlanmış say."

Tüm bunların ne kadara mal olduğunu hayal

bile edemiyorum. Muhtemelen sadece

mobilyalar için altı haneli rakamlar...

Daha önce otelde yaşadığım sahne zihnimde canlanıyor ve önceki
düşüncelerimi bulandırıyor. Ağzımı duyulabilir bir çınlamayla kapatıyorum.

Merak ediyorum.

Rhys'e bakarak alt dudağımı ısıırıyorum ve rahatsız bir şekilde yer
değiştiriyorum. Öğrenmek istediğim soruları sormam gerektiğinden emin
değilim ama yine de soruyorum

Her neyse. Ne diyebilirim ki? Merak hastalığına yakalanmışım gibi görünüyor.

Bana sadece Snoopin' Sadie de.

"Peki, şu kızın otelde söyledikleri hakkında. Bilirsin, genç paparazzi." Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü şu anda bile onu düşündüğümde aklıma Tasha geliyor. "Bu doğru mu? Gerçekten milyarder misin?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor,
gözünü kırpmadan. "Öyleyim."

Hah. Bunlardan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. "Peki o zaman. Sanırım lüks oteliniz ve diğer şeylerden dolayı bunu tahmin etmeliydim."

Eminim sahip olduğu tek mülk orası değildir. Aslında, sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki Rhys ile kıyaslandığında bu çok fazla bir şey değil, babamın inekleri ve tavuklarının toplamından daha fazla gayrimenkule sahip.

Bu da bir şey ifade ediyor.

"Ama bil diye söylüyorum, banka hesabının büyüklüğü benim için önemli değil." Omuz silkiyorum, parasal durumunu gerçekten umursamıyorum. Benim ilgilendiğim onun kalbi, finansal portföyü değil. "Daha önce varlıklı bir adamla çıktım ve ikimiz de nasıl *sonuçlandığını* biliyoruz."

Eski sevgilimden bahsedince Rhys'in çenesi geriliyor ama hemen yüz ifadesini düzelterip kontrolü yeniden ele alıyor. "Seni temin ederim, ben o otuzbirci gibi değilim. Bir şeye -ya da birine- kendimi adadığımda her şeyimi ortaya koyarım. İstisna yok."

Gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesiyor. Tam anlamıyla. Gözlerimi kaçırıp önümdeki beyaz deri kanepeye odaklanmak zorunda kalıyorum, yanaklarım ısınıyor.

Ona doğru bakmadan önce bir nefes alıyorum.

"Bunu görmeye başlıyorum."

"Bunu yapmanın tam zamanı."

Bana göz kırparak, beni gazlı şöminenin yanında duran güzel siyah bir masaya götürüyor. Ahşap masanın ortasında, iki kişilik monogramlı yer sofralarının arasına sıkışmış kristal bir vazodan soluk pembe şakayıklar dökülüyor.

Polene konan bir yaban arısı gibi onlara doğru çekildiğimde, bana annemin sevgili çiçek bahçesini hatırlatan tatlı çiçek kokularını içime çekmek için eğilmekten kendimi alamıyorum.

"Bunlar muhteşem."

Rhys, mükemmel bir beyefendi olduğunu kanıtlarcasına bir sandalye çekip yerime oturmamı beklerken yüzünde bir gölge belirliyor. "Rhys'in

Karanlık orada, ifadesini değiştiriyor.

Ama sonra, bir anda yok oluyor.

"Annemin en sevdiğiydi. Her zaman ona umudu ve yeni başlangıçları hatırlattıklarını söylerdi."

Kalbim sıkışıyor, acı keskin ve kalıcı. Oturur oturmaz masaya uzanarak elini kendi elimle kapatıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Bana ondan bahsetmek ister misin?"

Burnumu sokmak istemem, gerçekten istemem. Ama o oradayken, ben annem için hıçkıra hıçkıra ağlarken ve ölümünün beni nasıl paramparça ettiğini itiraf ederken beni dinledikten sonra, aynısını onun için de yapmak istiyorum. Onun dayanağı, dayanağı olmak istiyorum. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bu beni çok korkutuyor.

Çok fazla, çok hızlı, ama çok doğru hissettiriyor...

Bir an sessiz kalıyor, gözleri uzaklara dalıyor. Sonra konuştuğunda onun adına ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ve aynı anda bayılıyorum.

"Büyürken tüm dünyam oydu."

Bir cümle ve çenem sallanmaya başladı. Sesini kaplayan duygu, kusursuz bir dşknlkle karışık zlem - Tanrı aşkına, düpedüz i burkucu.

"Babam tam bir piti, bir sonraki milyonunun peşinde koşmakla o kadar meşguldü ki bizi, onunla işi bitene kadar kullandığı kadını ve asla kendi oğlu olarak kabul etmediği pi oğlunu umursamadı."

O bisküvi çocuğu.

Eğer burada olsaydı, önümdeki süslü salata çatalını gözüne saplardım. Kendi ailem hakkında, son anda bir bebeğe hazır olmadıklarına karar verip beni doğduğum hastanede terk etmeleri dışında hiçbir şey bilmiyorum. Babam ve annem gelip beni kurtarmadan önce bu şekilde devletin gözetimine girmişim.

Bunun için ailemi suçlamıyorum. Beni geride bırakmış olabilirler ama en azından beni bir çöplüğe atmadılar. Ayrıca, şu anda gelmiş geçmiş en iyi aileye sahibim. Biraz deli ve çok gürültücü olsalar bile. Rhys'in babası mı? p.

Yüzde yüz saf p.

"Ama annem?" diye devam ediyor, öldürücü düşüncelerimi yarıda keserek bir kez daha tüm dikkatimi topluyor. "Hiçbir şeyimiz yokken bile bana iyi bir hayat sunmak için varını yoğunu ortaya koydu."

Şaşırtıcı. Tam olarak böyle konuşuyor.

"Dairemizden çok uzakta olmasına rağmen beni şehirdeki küçük bir bahçeye götürürdü. Bir piknik yemeği hazırlar ve bütün günü orada geçirirdik, sadece ikimiz. Beni salıncaklarda iter ve tüm çiçeklerin isimlerini öğretirdi. O zamanlar benim en mutlu anılarımdır."

Sesindeki ham duygu karşısında gözlerim yaşıyor. Bir günde tam olarak kaç kez ağlayabilirim? Eğer geçtiğimiz birkaç ay bir şey ifade ediyorsa, sayılamayacak kadar çok.

Belli ki duygusal bir bunalımdayım.

"Dönüşüğün adamla çok gurur duyardı."

Rhys gözlerini hızla kırıştırarak boğazını temizler. "Adı Victoria'ydı. Ben de öyle düşünmek istiyorum." Victoria. Asistanı Caroline gibi, bu isim de ona uyuyordu. Mükemmel bir şekilde. "O park bizim özel yerimizdi. Bugünlerde onu özlediğimde oraya gidiyorum. Ona tekrar yakın hissetmek için."

Masanın üzerinden atlayıp doğruca kollarına atılmamak için kendimi zor tutuyorum; kollarım güçsüzleşene kadar ona sarılacağım. Ama konuşmasının bitip bitmediğini bilmediğim için kıpırdamadan oturmaya devam ediyorum ve zorlukla nefes alıyorum.

Artık yapamayana kadar.

Parmak uçlarımı elinin arkasında gezdirerek, yavaş vuruşlarla parmak eklemlerini daire içine alıyorum. "Eğer benimle paylaşmak istersen bir ara görmek isterim."

Bana verdiği onaylayıcı gülümseme göz kamaştırıcı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümseme, beni hayretler içinde bırakıyor.

Neredeyse takıntılıydım.

"Bu hoşuma gider aşkım." Elini çevirip benimkini avucunun içine aldı. "Sandığından daha çok."

"İyi, çünkü-"

Bu anımız, avucunda yüklü bir tepsiyle masaya yaklaşan beyaz ceketli bir şef tarafından kesiliyor.

"Öğle yemeği servisi başladı," diye keskin bir baş hareketiyle anons ediyor ve bir dizi ağız sulandıran Güney yemeği -altın rengi kızarmış yeşil domates, kremalı karides ve ırmık, mini çörekler üzerine yerleştirilmiş sulu domuz sürgüleri- sunmaya başlıyor.

Ve tabii ki, iki cömert porsiyon burbonlu ekmek pudingi ve şeftalili tart, taçlandırıcı zafer.

Babam bunu görebilseydi.

"Sevdiğimi nereden bildin-"

"Yöntemlerim var, değil mi?" Sırıttıyor, kendinden fazlasıyla memnun görünüyor, şüphesiz benim hakkımda yaptığı geçmiş araştırmasını hatırlıyor. "Senin hakkında bilmediğim pek bir şey yok, ama henüz öğrenmediğim ne varsa yakında keşfedeceğim."

Alınmış gibi yaparak gözlerimi kısıyorum. "Sapık."

Hiç istifini bozmuyor, şakacılığını olduğu gibi okuyor. "Konu sen olunca mı, Sadie Winslow? Gururla."

Ellerimizi çözüyoruz ve gülüyoruz, bu ses nefes almak kadar doğal, ziyafeti iştahla mideye indirmeden önce. İlk ısırıkta, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tatlar dilimde Winslow tarzı bir 4 Temmuz havai fişek gösterisi gibi patlıyor.

Karartılmış karides ve kremalı irmiği mideye indirirken, ardından mükemmel pişmiş kızarmış yeşil domatesten bir ısırık alırken çıkan saf mutluluk iniltisine ne engel olabiliyorum ne de durdurabiliyorum. Şefine ne kadar ödüyorsa, iki katına çıkarması gerek.

Pronto.

Yutkunduktan ve tabağımın yanındaki gösterişli peçeteyle dudaklarımı sildikten sonra, "Aman Tanrım, bu çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Sanırım şefiniz beni diğer tüm yemeklerden soğutmuş olabilir. Ama lütfen bundan babama bahsetmeyin, yoksa Alaska büyüklüğünde bir sinir krizi geçirir, çünkü onun yemeklerini Güney'in en iyi yemekleri olarak görüyor."

Rhys kıkırdar ve kendi lokmasını ısırır. "İltifatını Louis'e ileteceğimden ve ailenle tanıştığında duygularını kendime saklayacağımdan emin olabilirsiniz." Bu beni lokmamın ortasında durdurdu. Rhys'in ailemle tanışacağı düşüncesi hem ürkütücü hem de sevindirici.

Sanırım bu hoşuma giderdi. Hem de çok.

Sık sık küstahça davranmalarına rağmen, içimden bir ses onun benim zorba ve aşırı korumacı erkek kuzenlerime karşı koyabileceğini söylüyor. Yedisine birden. Gerçi baba, grubun jokeridir. Ama yine de beni pek endişelendirmiyor. Beni ilk kucağına aldığı günden beri serçe parmağıma sarılmış durumda.

Eli buna Sadie Etkisi diyor.

"Yine de söylemeliyim ki," diye ekliyor Rhys, gözleri benimkilerden önce kararıyor ve donup kalmama neden oluyor, "yemek yerken çıkardığın sesler bana her türlü canlı fikir veriyor."

Canlı kelimesine yaptığı vurguyu kaçırmadan kızarıyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. "Terbiyeli olun Bay Kensington. Kıyı hala görünür durumda, kelimenin tam anlamıyla halkın içindeyiz."

"Güven bana aşkım, fark etmez." Sırıttıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Paylaşmaya niyetim olmadığına göre, daha sonra senden çıkarmayı planladığım çıgıllıkları susturmanın bir yolunu bulacağım."

Bir sonraki ısırışımda neredeyse boğuluyordum, arzu içimde şimşek gibi çakıyordu. "Sen tam bir belası." Alaycı bir suçlamayla çatalımı ona doğrultuyorum. "Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Bir ya da iki kez." Benim bir dakika önce yaptığım gibi, hiç pişmanlık duymadan omuz silkiyor. "Ama sana dilimin ne kadar yetenekli olduğunu gösterdikten ve gelecek için sahip olduğunu düşündüğün tüm planları altüst ettikten sonra bana tekrar söyleyebilirsin."

O benim ölümüm olacak. *Mutlak*
ölüm.

Biraz telaştan öte, geçen her saniye tenim daha da ısınırken, yanmadan önce konuyu değiştiriyorum ve onun lüks yatını dağıtıyorum.

"Biliyor musun, bu bana memleketteki kilise yemeklerini hatırlattı. Bütün o küçük yaşlı hanımlar gizli tarifleriyle birbirlerini alt etmeye çalışırlardı."

Rhys sandalyesinde arkasına yaslanır, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Seni kiliseye giden bir dilber olarak hayal etmekte zorlanıyorum. O hınzır ağzınla."

Kötü ağzım mı?

Tasha'nın dediği gibi, puh-
lease. Cidden, tencere
yuvarlanmış kapağını bulmuş.

Ona kirpiklerimi kırptıştırarak bakıyorum, abartılı olmasa da mükemmel bir masumiyetin resmiyim. "Neyi ima ettiğinizi kesinlikle bilmiyorum efendim. Ben bir kar tanesi kadar safım."

Bir kahkaha attı. "İşte buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bahse girerim on sekiz yaşında bir erkek arkadaş bulmadan önce tüm erkeklerin samanlığa gizlice girmeye çalıştığı kişi sendin."

Pek sayılmaz.

Güzeldim ama aynı zamanda sessiz ve utangaçtım.

"Bilmek istemez miydin?" Ağzıma bir parça tart atıyorum, tereyağı, tarçın ve suluşeftali patlamasıyla neredeyse çözülüyorum

dilimin üzerinde yuvarlanıyor. "*Aman Tanrım*. Eğer günahın tadı buysa, beni aşağıya tek yön bilet al."

Rhys'in gözleri dudaklarımın hareketini takip ederek karnımın dönmesine neden oluyor. "Ne dilediğine dikkat et. Dileğini yerine getirebilirim."

"Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?" İma yüklü kendi sesimi zorlukla tanıyabiliyorum. Tanrı bilir kaçınıcı kez, bu adam söz konusu olduğunda tanıdık bölgelerin çok dışındayım. Aklımı başımdan alıyor.

Sırtışı çok kötü. Dizleri titriyor. "İkisi de."

Damarlarımda dolaşan ateşi düşürmek için bir yudum su içiyorum. Bu kaybedilmiş bir savaş. Rhys Kensington kıramayacağım bir ateş.

Ve gerçekten, bunu asla isteyeceğimi sanmıyorum.

"Anlat bakalım..." Kazandığım soğukkanlılık pek bir şey değil ama yine de bir şeydir. "En sevdiğin tatlı hangisi? Ve sakın kaba bir şey söyleme, yoksa yemin ederim seni denize atarım."

Sahte bir ıstırapla göğsünü sıkıyor. Onun sahiplenici, kirli konuşan tarafını seviyorum, bu bir soru bile değil. Ama bu eğlenceli yanını? O kadar çok seviyorum ki kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Beni yaraladın." Alaycı bir ton duyduğumda anlarım. "Sanki böyle kaba bir davranışa tenezzül edecekmişim gibi."

Ona benimle dalga geçiyor olmalısın bakışı attım. "Uh-huh. Hazır başlamışken diğer bacağımı da çek yakışıklı. Ne de olsa üzerinde çanlar var."

Yine gülüyor, sesi zengin ve sıcak, kırık kalbimin parçalarını yerine oturtuyor. "Nasıl istersen. İtiraf ediyorum, biraz tatlıya düşkünlüğüm var. Çocukluğumdan beri hep vardı."

Hızla ayağa kalkıyor, masaya doğru eğilip pastamdan bir ısırık alıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıp yumuşak, uzun süren bir öpücükle ayak parmaklarımı acıyla kıvırıyor, sonra tekrar oturuyor ve beni şaşkınlık içinde bırakıyor.

Az önce ne oldu öyle?

"Ama söylemeliyim ki, sanırım yeni bir favori buldum. Başka hiçbir şey senin ballı dudaklarındaki şekerin tadıyla kıyaslanamaz."

Koyu renk saçlarımın diplerine kadar kızarıyorum, iyileşen kalbim göğsümde küçük bir takla atıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu adamın alevlerimi körüklemeye devam etmesinden dolayı, dakikalar önce korktuğum gibi oracıkta kendi kendime yanmamış olmam bir mucize.

"Sen," diye suçluyorum nefes nefese, "tam bir baş belası." "Suçluyum. Ama bundan hoşlandığından şüpheleniyorum."

Tanrı yardımcım olsun, biliyorum.

Rahat bir sessizlik içinde yemeğin geri kalanını bitiriyoruz, aramızdaki hava beklentiyle çatırdıyor. Yemeğimiz bittiğinde, kızarmış tenim neredeyse titriyor, her sinir ucu yanıyor ve karşımdaki büyüleyici adama uyum sağlıyor.

Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini, özellikle de bu kadar hızlı olabileceğini hiç düşünmemiş olmama rağmen, her kelimesi ve dokunuşuyla, tahkim edilmiş duvarlarımı istikrarlı bir şekilde aşan adam.

Ama görünen o ki kader beni haksız çıkarmaya kararlı.

BÖLÜM 13

Sadie

TABAKLARIMIZ ARTIK TEMİZ, Rhys ayağa kalkar.

Gözlerinde şeytani bir parıltı parlıyor ve elini uzatırken yerimde kaymama neden oluyor. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Merakımı yenemeyerek beni yukarı çekmesine ve yata baş tarafına götürmesine izin verdim. Hayatta bir kez görülebilecek bu manzara hayranlık uyandırıcı; gri gökyüzüne karşı ışıltılı bir mücevher gibi parlayan ikonik silüetiyle önümüzde uzanan Londra'ya tüm ihtişamıyla bakarken şimşekleri üzerime çekiyorum.

Thames Nehri'nden aşağıya doğru yelken açtığımız yerden, uzaktan Tower Bridge'i görebiliyorum; görkemli kuleleri Londra Kulesi nöbet tutarken gökyüzüne doğru uzanıyor ve Canary Wharf'ın pırıl pırıl gökdelenleri ufku deliyor.

Dürüst olmak gerekirse, bir kartpostalın canlanması gibi.

"Bu..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Vay canına, nefes kesici."

"Öyle." Rhys elimi sıkıyor, sıcaklığı beni sarıyor. "Yine de, bir kez Dahası, seninle kıyaslandığında sönük kalıyor."

Arkama geçiyor, kolları belime dolanıyor ve beni göğsüne sabitliyor. Bu onun tercih ettiğini öğrendiğim bir jest, beni yakınında tutma arzusunun bir beyanı.

"Sana dünyayı göstermeme izin ver, Sadie. Her köşeyi, her gizli mücevheri.

Sen yanımdayken her şey daha parlak, daha canlı görünüyor."

Göğsümde bir duygu dalgası kabarıyor, taşmakla tehdit ediyor, kalbimi koruyan son duvarları da beraberinde götürüyor.

"Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun bile ve-"

"Saçmalık!" Yüz yüze gelene kadar beni kollarının arasında çevirdiğinde başım dönüyor, gözleri şimdiye kadar ondan görmediğim bir yoğunlukla benimkilere bakıyor. "Bu konuşmayı zaten yaptık aşkım, ama tekrarlamama izin ver. Varlığımın her zerresiyle, beklediğim kişinin sen olduğunu biliyorum."

Elini kaldırıp çeneme bastırıyor, başparmağı tenimi neredeyse beni çözecek bir şefkatle okşuyor. "Kalbin, nezaketin, dünyamı anında aydınlatman, içine girdiğin anda yalnız karanlığı söndürmen - hissettiklerimden emin olmak için ihtiyacım olan tek şey bu."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, kalbim adını koymaya cesaret edemediğim bir duyguyla şişiyor.

"Ama ben... Her şey çok hızlı geliyor."

Ve işte kaygı dolu sözel kusmuk geliyor, hemen ardından da alışkanlık haline getirdiğim aşırı düşünme geliyor. Cidden, bunu kendime neden yapıyorum?

"Söylediğin her şeye, hissettiğim her şeye inanmak istiyorum. Ama her an uyanmaktan ve tüm bunların sadece güzel bir rüya olduğunu anlamaktan korkuyorum. Hala keder ve acı içinde sıkışıp kalacağım, iyileşme ya da kurtulma belirtisi göstermeyeceğim. İngiliz Beyaz Atlı Prensini beni gerçekten bulmamış olacak; beni bu acıdan kurtarmaya gerçekten kararlı değil."

"O zaman sana bunun gerçek olduğunu kanıtlamama izin ver."

Beni pruvanın korkuluklarına yaslayıp neredeyse egecekken, elini ensemdaki saçlara daldırıp beni olduğum yerde sabitliyor. Başını eğip dudaklarımı bir öpücükle yakaladığında ellerim omuzlarına doğru uçuyor, içimi hızlandırıcı ile ıslatıyor ve bir kibrit çakarak beni ateşe veriyor.

Beni bedenim ve ruhumla damgalayan bir öpücük, olabileceklerin umutsuz bir vaadi.

Tabii kadere izin verirsem.

Sonunda ayrıldığımızda nefesim kesiliyor, titriyorum, dudaklarım şişiyor ve ona bir cankurtaran simidi gibi sarıldığım için ağrıyor. Sanki boğuluyormuşum ve o da beni su üstünde tutmaya hazır bir cankurtaran simidiymiş gibi.

"Bu... inanılmaz derecede gerçekçi hissettirdi."

"Oh, inan bana, daha yeni başlıyoruz." Yakışıklı yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor, gözleri filtresiz bir muziplikle parlıyor. Gördün mü? Tam bir tehdit. "Ama önce güldüğünü görmeliyim. Bunu arzuluyorum, güzelim. Seninle sevişmeyi arzuladığımdan daha fazla."

Ben cevap veremeden beni güçlü kollarının arasına alıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzunun üzerinden atıyor. Şaşkın bir çığlık atıyorum.

Dudaklarım titriyor, ardından beni kendi etrafımda döndürürken içten bir kahkaha atıyor.

Bu inanılmaz bir duygu.

Asla kaybetmek

istemediğim bir duygu.

Çünkü şu anda kendimi yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum, geçmişimin ağırlığı Rhys'in her dönüşünde omuzlarımdan kalkıyor. Sanki sonsuza dek kaybolduğunu sandığım, paramparça kalbimin ve kırık hayallerimin enkazı altında gömülü bir parçamı uyandırmış gibi. Artık onun gerçekten de benim kayıp yapboz parçam olduğundan şüphelenmeye başladım.

Kurtuluşumun beklenmedik anahtarı.

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum; sadece geçici bir kaçış olarak düşünülmüş ama birdenbire çok daha fazlası haline gelmiş bir yere. Hafta sonu dakikaları geri saymaya devam ederken, Londra bana bir daha asla mümkün olabileceğini düşünmediğim bir şey hediye ederek her şeyi tersine çeviriyor.

Aşkta olası bir ikinci şans.

Bir gün, onun yanında daha fazla zaman geçirir ve anları paylaşırsam, Rhys Kensington'a aşık olacağımı biliyorum. Ve belki, sadece belki, o da bana gerçekten aşık olabilir. Geleceğin bizim için gerçekte ne sakladığını sadece zaman gösterecek, ancak sonsuza dek mutlu olmanın benim için kartlarda olabileceğini bilmek kalbimi sıçratıyor, neredeyse göğsümde takla atıyor.

Bunu ya da onu es geçemem.

Sonunda beni tekrar ayağa kaldırdığında, ikimiz de sersemlemiş ve nefes nefese kalmıştık, yanaklarımız gülmekten kızarmıştı. Kendimi yeniden dünyanın tepesinde duran bir çocuk gibi hissediyorum. Dürtüsel olarak bana verdiği yüksekliğe biniyorum, ayak parmaklarımdan üzerinde uzanıyorum ve granit benzeri çenesine yumuşak bir öpücük bastırıyorum.

Birden aklıma bir fikir geliyor ve elimi hemen zar zor sığdırdığım cebime atıp -bu elbiseyi favori yapan bir diğer özellik- telefonumu çıkarıyorum.

Rhys'i yakınımaya çekerek, o aldırıyor gibi görünse de, utanmadan bir dizi selfie çekiyorum, her biri anın büyüsunü yakalamak için mükemmel bir açıya sahip.

İlkinde başım göğsüne yaslanmış, çenesi saçlarımdan üzerine yerleşmiş. İkincisinde yanağıma sokuluyor, gözleri saf bir memnuniyet yayıyor. Üçüncüsünde şakağıma bir öpücük konduruyor, dördüncüsünde ise şakacı bir şekilde boynumu ısırtıyor, kahkahalarımız zaman içinde donup kalıyor.

Her resim mükemmel.

Bir hazine.

Ve paylaşılmayacak kadar güzel.

Kendi kendime sırtarak ve eve döndüğümde ortalığı karıştırmak niyetiyle, ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamayarak, hiç tereddüt etmeden ailemin grup sohbetini açıyorum. Zamanlama da mükemmel çünkü Rhys'in telefonu çalıyor ve ekrana bakıyor, yüzünde kızgınlık dans ediyor.

"Bunu almalıyım, aşkım."

"Sorun değil. Sorun değil."

O dönüp aramayı cevaplamadan önce çenesine ikinci bir öpücük konduruyorum, benim de dikkatim telefonuma kayıyor. Alt dudağımı ısırarak, neredeyse yerimde zıplayarak hızlıca yazmaya başlıyorum.

Ben: [Fotoğraf] Bilin bakalım kim kendi Beyaz Atlı Prensi ile bir günlük randevuda?

Knox: Ne. O. Siktir, Sadie?!?! Randevu mu? Kim bu adam?

Tabii ki önce Knox cevap verirdi. Diğer tüm erkek kuzenlerimin toplamından daha zorba ve aşırı korumacı, tam bir baş belası. Ama aynı zamanda tanıdığım en iyi erkeklerden biri, çoğu zaman buna inanmasa bile.

Yine de, ona ihtiyacım olduğunda Lillian nerede?

Kahretsin! Bu Rhys Kensington mı? Bana bunun bir tür şaka olmadığını söyleyin çünkü bayılacağımdayken olduğca eminim. #sexyAF

Zararsız da olsa en sevdiğim baş belasının ortaya çıkmasının uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Rhys'in kim olduğunu bilmesine hiç şaşırmadım. Ünlülerin dedikodu ve haberlerini kendi hayatımdan daha iyi biliyor.

Weston: Rhys Kensington da kim? Ve @Tasha, ne demek seksi? Böyle devam edersen seni bir dolaba kilitleyip anahtarını atarım. Erkek arkadaş için çok gençsin, yetişkin erkeklere aval aval bakmak için bile!

Oğlum, lütfen. Benim yaşımdaki bazı kızlar şimdiden nişanlanıp bebek sahibi oluyorlar. Ve ben erkeklere her zaman aval aval bakarım. Daha bu sabah benzin istasyonunda Hendrix Cole'u gördüm.

Sana söyleyeyim.

Hendrix konusunda haklı.

Adamın evli ve onun iki katı yaşında olması çok kötü.

Weston: Sen bir ergensin! Ya Hendrix? Eğer senin tipinse, o zaman biri beni öldürsün. Devam et ve acıma son ver! @Papaw, gel torununu al!

Harika. Kaçık aile reisi çağrıldı. Tüm bu konuşma göz açıp kapayıncaya kadar cehenneme dönecek.

Ben: Ayrıldığımdan beri hiçbir şeyin değişmediğini görmek güzel.

Lillian: @Sadie, hayır! Ailemizdeki erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin - bazen tam bir saçmalık. Randevu nasıl gidiyor? Seni çok özledim! Eve dönmen için sabırsızlanıyorum.

Ben: @Lillian, bu mükemmel! O mükemmel! Tavsiyene uyup şansımı denediğim için çok mutluyum. Şimdi daha uzun süre kalmamı istediğini söylüyor. Belki bu ikimizi de delirtecek ama bunun kötü bir fikir olmayabileceğini düşünmeye başladım...

Knox: Tekrar ediyorum, NE OLUYOR? Papaw tavuklarıyla konuşmayı bırak da buraya gel! @Sadie hiçbir şekilde Londra'da kalmıyorsun. İhtiyacım olan son şey şu anda Tate'i terk etmek, ama bir uçağa binip seni eve sürüklemem gerekirse, yaparım. Ali, Weston, Deacon, Emmett, Rhett, Sutton, pasaportlarınızı hazırlayın!

Neredeyse homurdanacaktım. Beni Rhys'in elinden almaya çalıştıklarını görmek isterdim. Ama sonra Knox'un ergenlik çağındaki kızı ve benim küçük kuzenim Tate'i düşününce gülümsemem bozuluyor. Travma yüzünden yaralanmış ve karanlığın içinde kaybolmuş olan Tate, son zamanlarda elinden gelen her şekilde tehlikeli bir şekilde isyan ediyor.

Bunu görmek kalbimi kırıyor.

Ona yardım etmek için her şeyi denedim, tüm ailemiz denedi ama hiçbir şey işe yaramadı. Terapi, ilaçlar, grup müdahaleleri; bunların hiçbiri onun kederle ördüğü duvarlarda bir çentik bile açmadı.

Tate'i kurtarmak için kar topu kadar şansı olan tek kişi, Knox'un yuvarlandığından beri gölge gibi izlediği bekar anne Wendy'dir.

birkaç yıl önce Garrison'a geri döndü.

Ancak Knox, tüm Winslow ailesinin zaten bildiği bir şeyi göremeyecek kadar kendi acısıyla kör olmuştur; Tate'in ve kendisinin kırık kalplerini onaracak anahtar Knox'tur.

Umarım yakında bunun farkına varır. Çok geç olmadan.

Senin seçimin değil Knox. Ne de başkasının. Artık hayatımı kendim için yaşıyorum. Ve benim hayatım = benim seçimlerim. Koruyucu olmanı ve beni güvende tutmak istemeni takdir ediyorum ama ben kimseye hesap vermeyen yetişkin bir kadıyım. Babam hariç.

3, 2, 1'de Knox'un kalp krizini işaret et.

Knox ve dramatizmine kendi kendime kıkırdıyorum. Ama esas olarak bundan çok keyif aldığım için. Rhys sessizce bitirmemi beklerken alt dudakımı ısırarak son ve hızlı bir mesaj yazıyorum.

Ben: Herkes, bu gece benden bir telefon beklemesin! Muhtemelen meşgul olacağım. Sizi seviyorum çocuklar, başıma bela olsanız bile. Toodles!

Telefonumu sessize alıp cebime geri koyuyorum, bir kez daha evde arı kovanına çomak soktuğumu çok iyi biliyorum. Ama serpintilerle ve Knox'un oflayıp puflamalarıyla daha sonra ilgileneceğim. Şu anda tam olarak olmak istediğim yerdeyim.

"Hepsi bitti mi?" Rhys soruyor, sanki ailemi telaşlandırmakla meşgul olduğumu biliyormuş gibi sesine eğlence karışıyor.

"Evet. Sadece evdeki herkesi kontrol ediyordum." Dudaklarımda muzip bir sırıtış belirliyor. "Onlara seninle bir iki fotoğrafımızı göndermiş olabilirim. Umarım sakıncası yoktur."

Beni yanına çekerken yakışıklı yüzünde beliren saf erkek memnuniyeti ifadesi, eli kalçamda sahiplenici bir şekilde dururken, hayır, hiç umursamadığını söylüyor. Aslında, sanırım birlikte fotoğraflarımızı göndermem onu çok memnun ediyor.

"Hayır, umurumda değil." Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Peki, şimdiye kadarki yolculuğundan keyif aldın mı?"

"M'hm." Başımı sallıyorum, aklımda kötü bir fikir oluşuyor. "Ama henüz beni bir tura çıkarmadın, bana ana süiti göstermedin." Farklı bir gezintiye çıkmayı planladığım yer. "Ve doğruyu söylemek gerekirse, bunu görmekle çok ilgileniyorum." Kaşlarını çatıyor, parmaklarını kalçamda gezdirirken arzu kıvılcımları içimde yankılanıyor, Göz'de benden aldığı zevkin anısı zihnimin ön planında yanıp sönüyor. Onun

sadece parmaklarıyla bana hissettirdi.

Neredeyse

titriyorum.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle öyle." Cesaretimi toplayarak elimi göğsünde gezdirdim ve sert kasların dokunuşumun altında kasıldığını hissettim. "Aslında, yakından ve kişisel bir inceleme talep ediyorum. Bilirsiniz, sadece benim havalı standartlarımı karşıladığından emin olmak için. Sonra düşündüm ki, ben bunu bitirdikten sonra belki sen de beni inceleyebilirsin."

Göğsünden alçak, ilkel bir hırıltı yükseliyor. "Dikkatli ol. Benimle alay etmeye devam edersen seni yine omzumun üzerinden atabilirim. Ama bu sefer, seni daireler çizerek döndürürken gülmek için olmayacak. Seni doğruca yatağıma taşıyabileyim diye olacak."

Karnımda ısı birikiyor, göbeğim ihtiyaçla sıkılıyor. "Sözler, sözler."

Çenesi sıkılıyor, beni hızla güvertenin altına götürürken beyefendiliğinin sınırları açıkça zorlanıyor. Aramızdaki gerilim, buhar gibi etrafımızda dönüp duruyor ve mutfağa doğru ilerleyip kapalı bir kapının önünde durduğumuzda bile bıçakla kesilebilecek kadar yoğun.

"Ana süite hoş geldiniz," diye fısıldıyor, sesi günahkâr bir okşamaya dönüşüyor. "En iğrenç fantezilerinizi gerçeğe dönüştürmekten mutluluk duyacağım yere."

Bana cevap verme şansı vermiyor.

Kapıyı itip açmadan önce değil, pelüş yastıklar ve gıcır gıcır beyaz çarşafarla dolu bir kral yatağın hakim olduğu geniş, güneşli bir kabin ortaya çıkar.

En yasak hayallerimden fırlamış bir sahne gibi.

Dürüst olmak gerekirse, Rhys'in Opulence'ta bana ilk yaklaştığı andan beri, onları aklımdan çıkarmak için savaşısam bile, hayaller kuruyordum.

"Bu yatak çok rahat görünüyor." Nabzım hızlanıyor, arzularım kalçalarımın arasında birikiyor. "Sence görüldüğü kadar rahat mıdır?"

"Oh, çok rahat. Asıl soru şu..." Daha yakına eğiliyor, nefesi kulağımın kabuğuna sıcak bir şekilde değıyor ve beni beklentiyle titretiyor. "Seni bunun içinde tekrar tekrar parçalara ayırdığımda adım ne kadar yüksek sesle haykıracaksın?"

Dizlerimin bağı çözüldü ve tek düşünebildiğim. En iyisi. Lanet olsun. Yat. Turu. Hiç.

BÖLÜM 14

Sadie

Bana bakışı zamanı durduruyor.

Kıyı şeridinde herhangi bir süper kahraman filmine yakışır bir patlama gerçekleşiyor olabilirdi ve Rhys beni kollarına alıp ana süite götürüp yatağa yerleştirdiğinde bunu anlayamazdım.

Yatağa gömülüyorum, battaniyeler altımda yumuşacık.

Şimdi kontrolsüz ilkel arzuyla yanan bakışları, bana katılıp hızla uzaklaşmadan önce dudaklarımı yakaladığında vücudumu açlıkla tırmıklıyor.

Hınzır ağzı boğazımdan aşağı ateş saçarken, dili hassas tenimi sıyrırken nefesim kesiliyor. "Lütfen." Şimdiden yalvarma noktasına geldim. "Ellerini üzerimde istiyorum."

"Bana nerede ihtiyacın var, benim güzel kızım?" Derin, zarif aksanı terden sıırılsıklam olmuş omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. "Bana ne arzuladığını söyle, hepsi senin olsun. Her bir pis dileğin, her bir kötü fantezin. Seni hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağım bebeğim."

Bebek mi? Tanrım, merhamet et.

Bana daha önce hiç böyle dememişti.

Ama şunu söyleyeyim, hoşuma gitti. Hem de çok.

"Her yerde." Saf cinsel ihtiyaçla hareket ederek, çekingenliğimi bir kenara bırakıp elini elbisemin eteklerine götürüyorum, avucunun sıcaklığı kumaşın üzerinden beni yakıyor. "Parmaklarını tekrar içime sokmanı istiyorum, her yerine boşalana kadar derinlere batmanı."

Sözlerim sihir gibi işliyor.

Hızla hareket ediyor.

"Lanet olsun, çok güzelsin." Bana daha önce söylediklerini tekrarlayarak elbisemi ve gömme sütyenimi yırtıyor, dikiş yerlerinden söküyor. Ama en sevdiğim elbise olsun ya da olmasın, umurumda değil. Hem de zerre kadar. Hele ki ateşli bakışları çıplak tenimin her santimini yalayıp yutmaya başladığında. "Tam bir başyapıt. Sen benim adımı haykırana kadar bu ilahi vücuda tapacağım."

Beni bir parça dantelden başka bir şeyle bırakmadığında serin hava ateşli bedenimi öpüyor. Nasırlı parmaklar göğüslerimin kıvrımlarını izliyor, meme uçlarımı ağrıyan zirvelere doğru cimcikliyor.

"Bu mükemmel memeler ağzım için yaratılmış. Onları saatlerce emebilir ve kızdırabilirim, ta ki sen zevkten aklını kaçırana, sert sikimin her santimini içine sokmam için bana yalvarana kadar."

Dikkatini gergin bir tomurcuğa verip dilini hassas ucun etrafında döndürdükten sonra hafifçe ısırırken inliyorum, bu hareket saf bir lezzet. Zevk içimde şimşek gibi çakıyor, dokunuşuna doğru eğilmemi sağlıyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

Demek istediğimi anlatmak için yeterli.

"Seni yakaladım, aşkım." Yavaşça, çıldırtıcı bir şekilde, titreyen karnımdan aşağıya doğru öpüyor, dudakları ve dili arkalarında ürpertici tümsekler bırakıyor. Kalça kemiğimi ısırıyor, uyluklarımın arasına yerleşmeden önce yumuşak bir öpücükle acıyı yatıştırıyor.

Parmaklarını sırlıslıkla külotuma sokup, titreyen bacaklarımdan aşağı çekiyor ve bir kenara fırlatıyor. Sonra beni açıyor, ıslak bedenimi aç gözlerine maruz bırakıyor.

"Tanrım, sen mükemmelsin." Sıcak nefesi hassas kıvrımlarımın üzerinde gezinerek beni beklentiyle kıvrandırıyor. "Yüzümü ıslaklığınla ıslatana kadar bu tatlı amcığı yiyip bitireceğim."

"Rhys, lütfen-"

Çılgılık atıyorum, dilinin ilk darbesiyle sırtım bir kez daha kamburlaşıyor. Ellerim saçlarına yapışıyor ve onu kendime hapsediyorum. Bir an için ona zarar verdiğimden endişelendim.

Daha fazla yanılamazdım.

Dilini içime sokuyor, kaslı kollarını kalçalarımın doluyor ve bana karşı hırlıyor, hayvani sesi içimde yankılanıyor. Bir elini karnımın alt kısmına koyarken diğer eliyle kalın bir parmağını içimde gezdiriyor, sonra bir başkasını.

"Lütfen durma." Kalçalarım yüzüne karşı utanmazca dalgalanırken o da klitorisimin etrafında çekiç gibi atan kalbimle aynı anda dönüyor. "İhtiyacım var..."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek yüzünde yarattığım karmaşanın tadına bakıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve bunu sana vermemin zamanı geldi."

Beni ayağa kaldırarak yastıklara yaslanıyor ve beni yüzüne doğru çekiyor, elleri arkamı o kadar sıkı kavıyor ki önümüzdeki birkaç saat içinde kesinlikle morluklarım olacak.

Ama tekrar söylüyorum, hiç umurumda değil.

"Yüzüme otur, yatak başlığına tutun ve dilimi sür, tatlı Sadie." Milyonuncu kez, aman Tanrım. "Benim için iyi bir kız ol ve Beyaz Atlı Prens'inin ağzını becer, benden istediğini al."

Onun hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmediğimde, avucunu kırıma götürüyor, tokat arkasında lezzetli bir acı bırakıyor. Sırf tekrar yapsın diye kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama gerçekten onun diline binmek istiyorum. Benim için kesin bir ilk.

Ne yaptığımı bilmeden ama arzumun beni yönlendirmesine izin vererek kendimi onun bekleyen dudaklarına bırakıyorum, o dudakları ağrıyan klitorisimin etrafına yapıştırıp emerken bir iniltiyle boğuluyorum.

Sert.

Göğüslerimi avuçluyorum, başım geriye düşüyor, ritmimi bulurken gözlerim kapanıyor. Beni sabit tutarken becerikli parmakları etime batıyor, dudakları, dişleri ve diliyle beni acımasızca çalıştırıyor, ben ona sürtünene kadar, sanki ulaşamazsam ölecekmişim gibi serbest kalmamı kovalıyor.

Doğrusu, olabilir.

"İşte bu, güzelim," diye homurdanıyor, sözleri boğuk ve damlayan göbeğime karşı neredeyse anlaşılmaz. "Daha sert sür beni. Daha hızlı, bebeğim. Dilimi tatlılığıyla ıslat. Çok yakınsın, değil mi? Bu açgözlü amcığın çırpındığını hissedebiliyorum."

Daha önce cenneti bulduğumu düşündüysem yanılmışım. Çünkü bu mu? Burası cennet. Rhys'e gelince, o seve seve dizlerimin üzerine çöküp ömrümün sonuna kadar tapınacağım bir tanrı.

"İşte bu, Sadie." Beni daha sıkı kavıyor, ben bir ileri bir geri, sonra bir daire çizerek sarsılırken dili mükemmel noktayı öpüyor. "Çok iyi gidiyorsun. Şimdi benim için gel, aşkım."

Başımı dikleştirerek öne doğru eğiliyorum ve daha önce istediği gibi yatak başlığını tutuyorum ve hareketlerimi hızlandırıyorum. Yaklaştım. Çok yaklaştım. Dilinin bir saniyesi daha ve...

Paramparça oluyorum, kulakları yırtan bir çığlık kopuyor.

Kör edici bir coşku dalgası üzerime ve içime çöküyor, vücudumu titretiyor ve sarsıyor, kemiklerim jöleye dönüyor. Rhys beni titreyen bir karmaşa olana kadar çalıştırıyor.

Nefes nefese kalmış, bitkin
bir haldeyim. Rhys de
görüyor.

Sanki camdan yapılmışım gibi dikkatlice beni yatağa yatırıyor, sonra ortadan kaybolup geri dönüyor, bedenimi kendi bedeniyle örtüyor ve gözlerime bakarak ayrılmadan önce derin, uyuşturucu bir öpücükle ağzımı alıyor.

"Lütfen bana doğum kontrol hapi kullandığını söyle." Elmastan daha sert siki ortama çarpıyor, geniş başı sıırsıklam girişimi dürtüyor. Ne zaman soyundu ki? Hiçbir fikrim yok. Önerdiğim gibi iç çamaşırı giymeyi atlayıp atlamadığını görememem çok kötü. "Çünkü seni hissetmeye ihtiyacım var, hepinizi, aramızda hiçbir şey olmadan."

Seks eğitiminde öğrendiğim her şey onun sözleriyle pencereden uçup gidiyor. Beni ele geçiren arzusun derinliği karşısında başımı sallıyorum, konuşma yeteneğim beni terk etmiş durumda.

Tıpkı düşünme yeteneğim gibi.

"RİA'm var," diyorum sonunda, sesim ince ve muhtaç. "Ve temizim. Maxwell'i Vanessa ile yakaladıktan sonra test yaptırđım."

Onlardan bahsettikten sonra acının bir balyoz gibi içime inmesini bekliyorum. İhanetlerinin hatırası her zaman mutlaka bir yumruk etkisi yaratır.

Ama asla gelmez.

"Şükürler olsun."

Dudakları boğazımın hassas sütunu boyunca ilerliyor, yavaş ve kontrollü bir şekilde ileriye doğru itiyor, kalınlığı kabzasına kadar kılıflanana kadar, beni neredeyse acı noktasına kadar geriyor.

Aman Tanrım, çok büyük.

"Tanrım, çok sıkısın. Ve beni ne kadar güzel içine aldığına bir bak." Sonra hareket etmeye başlıyor, önce yavaşça, ona alışmam için bana zaman veriyor, sonra tüm bedenimi hareket ettiren derin, güçlü vuruşlarla içime giriyor, göğüslerim zıplıyor, boğazıma ulaşıyor gibi hissediyorum.

"Kahretsin, beni nasıl alıyorsun," diye homurdanıyor, yarı yarıya kendini tekrarlıyor, çenesi zorlukla kontrol edilen bir kısıtlamayla sıkılmış. "Sanki bu mükemmel am benim sikim için yaratılmış."

Bana çarparken onunla birlikte hareket ediyorum, kollarımı güçlü sırtına doluyorum, tırnaklarım etine batıyor, onun bana yaptığı gibi ben de ona çizikler atıyorum.

Çünkü ben onunsam, o da benimdir.

"Bunu her gece yaşayabilirsin, Sadie. Aç ağzım, bekleyen parmaklarım, sert sikim." Ellerin üzerine kalkıyor, üzerimde geziniyor, dudaklarını hafifçe aralayarak beni becerirken izliyor. "Ne zaman istersen, yüzüme binebilirsin, seni en yakın sandalyeye domaltmamı sağlayabilirsin..."

Eğilip boşluğu kapatıyor.

İtişleri daha sert, daha umutsuz hale geliyor, kulağımın arkasındaki hassas noktayı öpüyor, sonra fısıldıyor, "Tek yapman gereken kalmak ve sana tüm lanet dünyayı verirken ve kırık kalbini iyileştirirken bu kusursuz vücuda tapmama izin vermek."

Bakışlarımız tekrar buluştuğunda gözlerim yaşıyor ve onun bakışlarındaki çıplak savunmasızlığı görüyorum. Tanrım, evet demek istiyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar el üstünde tutulduğumu, bu kadar mükemmel bir şekilde sahiplenildiğimi hissetmemiştim. Ama beynimin mantıklı kısmı - ne kadar küçük olursa olsun - beni geri tutuyor, kalbimin tutabileceğinden emin olmadığı sözler vermek istemiyor.

Sadece hissetmeye ve düşünmemeye ihtiyaç duyarak boynunun arkasını avuçluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Alnımı alnına bastırarak, onu daha da derine çekmek için kalçalarımı döndürüyorum ve göğsünün derinliklerinden gelen hırıltının tadını çıkarıyorum.

Tereddüt ettiğimi hissederek topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve kucağına oturana kadar beni kendisiyle birlikte çekiyor, çelik gibi uzunluğu hala içime gömülü. Bir eli kalçamı kavırıyor, diğeri saçlarımı tutuyor, içime doğru itmeye başladığında beni sabit tutuyor, yeni açtığı onun içimde yıldızları görmeme neden olan bir noktaya çarpmasına izin veriyor.

Tam anlamıyla.

"Rhys!" Tırnaklarım tekrar esneyen sırtını tırmıklıyor, kalçalarım pistonlu kalçalarımı sıkarken onu daha da işaretliyor. "Durma, yapacağım-"

"İşte böyle, bebeğim. Bırak beni." Eli kalçamdan iniyor ve klitorisimi bulmak için aramıza giriyor, mükemmel miktarda basınçla etrafında dönüyor,

Sanki muhtaç bedenimin planına sahipmiş gibi. "Tatlı amcığının sikimin üzerine geldiğini hissetmek istiyorum. Beni sağarak kurutmanı. Vermek zorunda olduğum her şeyi almanı."

Onun sözleri ve son bir hamlesi bardağı taşıran son damla oldu.

Etrafında çırpınırken camı kıran bir çığlıkla patlıyorum, duvarlarım zonklayan uzunluğunu bir mengene gibi sıkıştırıyor. Rhys çözemediğim bir lanetle yüzünü boynuma gömüyor, kalçaları kekeliyor, kendi salıverilişini bulurken ritmini kaybediyor, içimde sıcak ve derin bir şekilde nabız atıyor.

Bir kez daha kemiksiz, göğsüne yığılıyorum, nefesim kesiliyor, kalbim göğsümden fırlamadan önce göğüs kafesimi çatlatmakla tehdit ediyor. Beni sıkıca tutuyor, ikimiz de yükseklerden aşağı inerken terden kayganlaşmış sırtımda rahatlatıcı ellerini gezdiriyor.

Ya da benim durumumda, cennetten dönmek.

Birkaç dakikadan fazla bir süre geçmeden yerimizi değiştiriyor, beni nazıkçe battaniyenin üzerine yatırıyor ve bedenimden sıyrılıyor. Kaybımın yasını hemen tutuyorum, onsuz kendimi boşlukta hissediyor ve acı çekiyorum.

Ama aynı zamanda cüssesinden dolayı yara bere içindeydi.

Nefes alıyorum, kendimi toparlamak için mücadele ediyorum. Ama sonra beni yüzüstü yatırıp kalçalarımı ayırıyor ve kalçalarımın beşiğine yerleşiyor.

"Bir tane daha," diye geveliyor, hâlâ sert *olan -bu* nasıl *mümkün olabilir ki?* - uzunluğu ıslaklığında kayıyor, girişimi öpüyor. "Sikimin üzerinde bir kez daha paramparça olduğunu hissetmeliyim."

Başımı sallayıp onaylıyorum.

"İşte benim kızım." İçeri doğru itiyor, tek bir yumuşak hamleyle kendini kabzasına kadar kılıfına sokuyor. Bu pozisyonda çok daha derin olan bu his karşısında nefesim kesiliyor ve o hareket etmeye başladığında ellerimi battaniyeye sıkıştırıyorum, öncekinin tam tersi olan ama hızla yoğunluğu artan yavaş, inişli çıkışlı bir ritim tutturuyorum.

Ten tene çarpıyor.

Erotik ses kamarayı dolduruyor, sert nefes alış verişlerimiz ve dalgaların yataın gövdesine hafifçe vurmasıyla noktalanıyor. Bu anda, tıpkı ondan önceki birçok anda olduğu gibi, dışımızdaki her şey kayboluyor ve onun bedeninin benimkinin derinliklerindeki coşkulu sürüklenişi daralıyor.

"Lanet olsun." Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaşıyor, daha fazla çürük bırakacağından eminim. "Sana doyamıyorum. Bu tatlı am, bu mükemmel göt." Sözleri beni kendimden geçirmeye yetti. Tabii neredeyse ölesiye sikilmiyor olsaydım. "Sonsuza kadar içine gömülü kalabilirim ve bundan asla bıkmam."

Her konuştuğunda beni daha yükseğe fırlatıyor, başka bir zirveye yaklaştırıyor. Yakınım, çok yakınım, her sinir ucu kıvılcımlanıyor, vücudumdaki her hücre serbest kalmaya doğru zorlanıyor.

Tek ihtiyacım olan küçük bir itme.

Rhys ihtiyacımı hissetmiş gibi üzerime eğiliyor, göğsünü sırtıma bastırıyor, dudakları kulağımda. "Benimle kal Sadie," diye nefes alıyor ve sesindeki titremeyi, gerçek duyguyu duyabiliyorum. "Seni her gün, her gece böyle sevmeme izin ver. Sonsuzluğumuzun nasıl olabileceğini sana göstermeme izin ver."

Onun yalvarışı, çok çığ ve dürüst, benim felaketim.

Kırık bir çığlıkla kollarında patlıyorum, zevke teslim oluyorum, bu adama karşı gelişen duygularımın yoğunluğuna. Tıpkı daha önce olduğu gibi, Rhys kendi boğuk çığlığıyla beni takip ediyor, vücutlarımız birbiriyle uyum içinde, onun nabızı içimin derinliklerinde atıyor, beni sıcaklığıyla dolduruyor.

Sanki Kentucky Derby hızında bir maraton koşmuş gibi nefes nefese, yarı yarıya üstüme yığılıyor, yüzü saçlarıma gömülüyor, kalbi sırtımda gümbür gümbür atıyor. Sonsuza kadar böyle yatacağız gibi geliyor, bedenlerimiz birbirine dolanmış, nefeslerimiz yavaşça senkronize oluyor.

Ve bu sadece doğru hissettiriyor.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, yana doğru yuvarlanıyor ve beni de yanına çekerek yüz yüze gelmemizi sağlıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Burbon, yosun ve altın rengi benekleri birbirine karışmış gibi görünen koyu renk gözleri, sanki doğrudan ruhumun derinliklerine bakmaya çalışıyormuş gibi dikkatle benimkileri inceliyor.

"Şimdiden sana aşık oluyorum, Sadie," diye mırıldanıyor, eli yanağımı okşamak için yaklaşıyor. "Benimle kal, aşkım. Sana bunun gerçek olduğunu, hiçbir yere gitmeyeceğimi kanıtlamama izin ver."

Kalbim sıkışıyor, duygularım boğazımda düğümleniyor. "Rhys, ben..."

Ama bir parmağını dudaklarıma bastırarak beni nazikçe susturuyor. "Şşş, her şey yolunda, aşkım. Yaşadığın onca şeyden sonra senden çok şey istediğimi biliyorum. Ama vazgeçmeyeceğim. Asla vazgeçmeyeceğim." Mükemmel ağzında küçük, kararlı bir sırıtış beliriyor. "Seni ikna etmeye devam etmem gerekecek, değil mi?"

Kendime rağmen, cevap niteliğinde bir gülümsemenin dudaklarımı бүktüğünü hissediyorum. "Kendinizden çok eminsiniz Bay Kensington."

"Konu siz olduğunuzda mı Bayan Winslow? Çok haklısınız, öyleyim." Beni daha yakına çekiyor, başımı çenesinin altına sıkıştırıyor, kolları hiç bırakmak istemiyormuş gibi etrafımı sarıyor.

Ve onların içinde huzur buluyorum.

Ŗimdi onun kucağında güvende ve doygun bir Ŗekilde uykuya dalarken, bunu yapmasını istemediğimi fark ediyorum. Çünkü bu adam, Ŗefkatli kalbi ve hınzır dokunuşuyla beni tamamen esir almış durumda - bedeni, kalbi ve ruhuyla.

Ve Tanrı yardımcım olsun, asla özgür olmak istemiyorum.

BÖLÜM 15

Rhys

O bir hayal, gözlerimi ayıramıyorum.

Piccadilly Tiyatrosu'na doğru ilerlerken, Sadie'nin eli dirseğimin kıvrımına sıkıca yapışmışken, meraklı bakışların üzerimizdeki ağırlığını hissediyorum. Fısıltılar birbirini izliyor, gece havası spekülasyonlarla dolup taşıyor.

Londra'nın en kötü şöhretli bekarı, West End galasına kolunda tanımadığı ama göz alıcı bir kadınla mı geliyor? Bu saçma sapan magazin gazetelerinin rüyalarını süslüyor. Sabah olduğunda, kesinlikle her oluk basınının günlük yayınlarının kapağını süsleyeceğiz.

İlk defa umursamıyorum.

Her zaman paparazzilerden uzak durmaya çalıştığımı düşünürsek, bu çok büyük bir değişiklik. Ama Sadie artık hayatımda olduğu için, Londra'da ciğerlerinde nefes ve göğsünde atan bir kalp taşıyan her erkeğin onu yanımda görmesini ve benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Onun yasak bölge olduğunu; onu kendisinin yapmaya çalışmasının, onu benden çalmasının sadece tek bir yöne gideceğini.

Harabe.

Tıpkı ona dokunmanın Thomas'inkine yol açtığı gibi.

The Opulence'da onun çıplak kalçasında istemediği elini gördüğüm an, onun için her şey bitmişti. Onu bir ibret vesikası haline getirmeye hazır olarak, ayakta tutmak için çırpındığı kaliteli restoran portföyünden başlayarak tüm dünyasını yıkmak için harekete geçtim.

Şimdi her biri yakında benim olacak.

Devralmalar karmaşık olmayacak. Aldığı borçla birlikte değil.

Kıçıyla işim tamamen bittiğinde, başını sokacak bir evi, beş parası ve içine işeyecek bir kabı olmayacak. Çocuğu yok ve karısı Lexi, evli olduğu serseriye karşı hiçbir şey hissetmeyen bir sosyete prensesi.

Önce bana, sonra Grant'e yaptığı onlarca hamleyle bunu açıkça gösterdi.

Onun dışında Thomas'ın ailesi yok, bu da onun tüm varlığını yok ettiğim için duyduğum suçluluk duygusunu yok ediyor.

Yaptığı birçok hareketten sonra, bunu zaten hak etmişti. Ama Sadie'ye rızası olmadan dokunduğunda çizgiyi aştı - artık onun için bir geri dönüş noktası yok.

Benim elimle, hesaplaşması yaklaşıyor.

Onu yeterince düşündükten sonra, sadece yanımdaki muhteşem güzele odaklanıyorum, elbisesinin gece yarısı ipeğinin her kıvrımını sarışını ve çikolata rengi saçlarının parlak ve ipek bir şelale halinde sırtından aşağı dökülüşünü içime çekiyorum.

Mükemmelden başka bir şey
değil. Müzeye layık bir sanat
eseri.

Zihnim akşamın erken saatlerine, Caroline'ın Sadie'nin çantalarını yatın iskelesine bizzat teslim edip, onun ana süitte gezintimiz için giyinmesine izin vermesine geri dönüyor.

Yatakta uzanmış, cep telefonumdaki ihmal edilmiş e-postaları karıştırıyordum ki, ebeveyn odasının kapısı açıldı ve beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürecek bir manzarayla karşılaştım.

Aşkım, duştan yeni çıkmış, üzerinde şirketimin baş harfleri olan kabarık beyaz bir havludan başka bir şeye sarınmamıştı.

Su damlacıkları altın teninde parlıyor, boynundan ve köprücük kemiğinden aşağı günahkâr yollar izleyerek göğüslerinin arasındaki vadide kayboluyordu.

Annemin bana aşıladığı centilmenlik kontrolünün her bir zerresini, onu yatağa geri atmamak ve kendimi onun içine gömmek için kullanmışım.

Havluyu bırakıp şezlongun üzerinde duran siyah elbisenin günahkâr parçasına uzandığında daha da fazla. İçine girdiğinde ipek ve dantel, büyüleyici kıvrımlarına yapışmış, cüretkâr yırtmaç, tonlanmış, bronzlaşmış kalçanın kışkırtıcı bir genişliğini ortaya çıkarmıştı.

O anda, onu anlamsızca becermemekle doğru kararı verdiğimi anlamıştım. Tüm dünyanın görmesi için koluma girmeyi, ilgi ve hayranlıkla dolup taşmayı hak ediyordu.

Sorgusuz sualsiz benim olduğunu bilmek.

Özel locamıza doğru ilerlerken korktuğunu hissediyorum, adımları pelüş kırmızı halıda hafifçe sendeliyor. Duraksayarak yüzümü ona dönüyorum, ellerim yanaklarını okşuyor, teninin avuçlarımda bıraktığı ipeksi hissin tadını çıkarıyorum.

Kameralar yanıp sönüyor,
neredeyse gözlerim kamaşıyor.

"Sorun ne aşkım?"

Dolgun alt dudağını dişlerinin arasına alıp endişelenmeye başlamadan önce sorduğum soruya bile şaşırmış görünüyor, bu çok sevmeye başladığım gergin bir alışkanlık. "Sadece... Kendimi yetersiz giyinmiş hissediyorum. Tüm bu insanlar çok süslü ve ben..." Kendisini, Amerika'dan getirdiği sade ama çarpıcı elbisesini işaret ediyor. "Seni utandırmak istemem."

Çenesini yukarı kaldırarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Beni *asla* utandıramazsın. Sen bu tiyatrodaki ve tüm bu lanet şehirdeki en güzel kadınsın. Ve bu gece kolumda olduğun için yaşayan en şanslı adamım."

Sözlerim üzerine yanaklarında güzel bir kızarıklık oluşuyor ve başparmağımı sıcak teninde gezdirip yumuşaklığına hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Ona daha fazla dokunmak, ensesini avuçlamak ve akıllara durgunluk veren bir öpücük için onu kendime çekmek istiyorum.

Ama reddediyorum.

Etrafımızı saran akbabalar, böylesine samimi bir kareyi yakalamalarına izin vermeden önce defolup gidebilirler. Gözlerinin ağır ağır kapanması ve dudaklarının morartıcı öpücüğümünden şişmesi paylaşmayacağım bir manzara - belki düşün günümüz hariç.

"Söz mü?"

Onun umursamazlığı göğsümü ağrıtıyor.

"Hem benim hayatım hem de annemin mezarı üzerine."

"Tamam." Tatlı tatlı gülümseyerek başını eğiyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. "O zaman beni içeri götür, yakışıklı." Elindeki küçük çantayla gökyüzünü işaret ediyor. "Çünkü yağmur geliyor gibi görünüyor. Ve bütün bir gösteri boyunca sıırıslıklam oturmak istemiyorum."

Sırıtiyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum.

Parmağını sırttan dudaklarıma bastırarak beni hemen durduruyor. "İğrenç sözlerini kendine sakla," diye fısıldıyor, başka kimsenin duymayacağından emin olarak. "En azından şimdilik. Ama sonra? Oyun devam ediyor."

Bileğini sararak parmağını çekiyorum ve elini tekrar koluma koymadan önce avucunu öpüyorum. "Nasıl istersen."

Onu tamamen içeri götürmeden önce göz kırpiyorum.

Locamıza vardığımızda içeriye yerleşiyoruz, kadife koltuklar Brioni smokinime karşı pelüş ve davetkâr, Mark ise kapının dışında nöbet tutuyor, her daim tetikte ve uyanık.

Ona dokunma ihtiyacıyla, Sadie'nin elbisesinin eteğini kırıışmayacak şekilde düzenlemesine yardım ediyorum, parmaklarım o lanet yırtmacın açıkta bıraktığı kalçasının pürüzsüz genişliğini sıyrıyor. Dokunuşumla ürperiyor, gözleri açık bir arzuyla kararıyor.

Külotunun ince bariyerinden amının sıcaklığını hissedene kadar, yırtık kumaşı daha yukarıya doğru takip etmek için ani bir dürtüyle hareket edemeden, tanıdık bir ses bizi böldü.

"Vay, vay, vay. Bu günün adamı değil mi?"

Başımı kaldırıp baktığımda, Grant'in kapı aralığında uzandığını ve dudaklarında bir sırıtış belirlediğini görünce şaşırmadım. Kabul ediyorum, herif özel dikim smokini içinde çok şık görünüyordu, her santimiyle nazik bir Amerikan playboyu.

"Hâlâ şehirde olduğunu bilmiyordum." Hatırladığım kadarıyla bu sabah erkenden Amerika'ya gitmesi planlanmıştı. "Gelecek hafta birleşmeler başlamadan önce Los Angeles'ta baştan çıkarman gereken bir yıldız adayı yok mu?"

"Ve sonunda Londra'nın en ele avuca sığmaz bekârını kaparak Londra'nın üst tabakasında büyük bir kargaşa yaratan kadınla tanışma fırsatını kaçırarak mıyım?" Sadie'ye bakıyor, sırıtışı genişliyor. "Hayatta olmaz, Kensington."

Sadie gülüyor, sesi sıcak ve zengin ve elini uzatıyor, tüm uygun ve kibarlığıyla. "Sadie Winslow. Memnun oldum..."

"Grant Prescott, hizmetinizdeyim." Göt herif kızın elinin üzerine eğilip parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor. Sadece dalga geçiyor ama yine de ona dokunduğu için kafasını koparmak istiyorum. Dokunması ya da tatması kendisine ait olmayan bir tene dudaklarını bastırması bir yana. "Aksanın kulaklarıma müzik gibi geliyor, sevgilim. Georgia şeftalisi, yanılmıyorsam?"

İşildiyor, açıkça büyülenmiş ve beni deliliğin ve cinayetin eşiğine daha da itiyor. En iyi arkadaşımı öldürüp cesedini Thames Nehri'ne atmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Ama böyle devam ederse.

"İyi kulak," diye cevap veriyor, Güneyli şivesi duyduğum en büyüleyici seslerden biri. "Garrison'da doğdum ve büyüdüm, yaklaşık bir

Atlanta'nın bir saat dışında."

"Şaka mı yapıyorsun?" Elini bırakarak kollarını kavuşturur. "Ben de Charleston çocuğuyum. Yazlarımı Pawleys Adası'nda yengeçlerin ve güzel kızların peşinde geçirdim."

Boğazımı temizliyorum, sessiz bir uyarıyla gözlerimi ona dikiyorum. Serseri her zamanki gibi pişmanlık duymadan sırtıyor. Belli ki tansiyonumu yükseltmekten zevk alıyor.

"Söylesene Sadie, senin bir kız kardeşin yoktur, değil mi? Ya da belki bir kuzenin?"

Dalga geçiyor olmalı. Böyle bir sorunun tek açıklaması bu. Sadie'nin onun için bir sonraki geçici fantezisini bulmasına izin vereceğimi düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyordur.

Başını sallayarak tekrar gülüyor. "Sadece bir tane yaşıtı kuzenim var, Lillian. Ama evli ve hamile olmasının yanı sıra teknik olarak benim de kuzenim, o yüzden korkarım ki şansınız yok."

Sahte bir çaresizlik içinde göğsünü sıkıyor. "Evli mi dedin? Bu çok utanç verici. Bebek bezi ve mama almaktan gocunmam ama kocalar konusunda sınırı çizerim."

Sadie kıkırdıyor, sesi yumuşak ve kadınsı, ben de gözlerimin yuvarlanmasını engellemeye çalışarak kendi gülümsememle savaşıyorum. "Defol git, Grant. Git ve rahatsız etmek için kendine bir sevgili bul."

Sadie'ye tekrar göz kırpmıyor, arsız piç. "Bir ipucu alabilirim. Siz çocuklar eğlenmenize bakın. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın." Son bir selamla, elleri ceplerinde, bir melodi ıslık çalarak uzaklaşıyor.

Sadie bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Ondan hoşlanıyorum. Komik biri."

"Tam bir baş belası. Özellikle de benim." Homurdanarak söylediğim sözlerin arkasında hiç sıcaklık yok. "Ama evet, onun da bazı anları var. Ve eğer kalmaya karar verirsen, aşkım, onu daha çok göreceksin. O sadece benim uzun zamandır iş ortağım değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım. Tanrı yardımcım olsun."

"Kal." Gülümsemesi yumuşuyor, hüznü bir hal alıyor. "Bu ses hoşuma gitmeye başladı."

Ben cevap vermeden ışıklar kararıyor ve orkestra çalmaya başlıyor. Perde Moulin Rouge'un ışıltılı dünyasında yükselirken, kendimi sahneden çok Sadie'yi izlerken buluyorum, onun etkileyici yüzünde titreşen duyguların oyunuyla büyüleniyorum.

Zaman çok çabuk geçiyor.

Ona aşık oldum, kolayca izimi kaybediyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar ara veriliyor ve kraliyet locasından bir garson, elinde eski Dom Pérignon ve günün erken saatlerinde yediğimiz çikolataya batırılmış çileklerle dolu bir tepsi kristal kadehle beliriyor.

Sadie bir meyveyi ısırdığında, şüphesiz ekşi tatlılığı dilindeki şampanyanın zengin çöküşüyle karışırken, bir damla meyve suyu kaçır ve çenesinden aşağı süzülür.

İçgüdülerimle hareket ederek eğildim ve başparmağımla serseri damlayı yakaladım. Damlayı ağızıma götürüp yalayarak temizlerken nefesi kesiliyor, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

"Lezzetli ama senin kadar tatlı değil."

Hızla nefes alıyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. "Öylece etrafta dolaşıp böyle şeyler söyleyemezsin. En azından beni öpmeden-"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve daha önce paylaştıklarımızdan daha yumuşak bir öpücükle dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Bana karşı iç çekiyor, parmakları ensedeki saçlarla oynamaya geliyor ve omurgamdan aşağıya elektrik kıvılcımları gönderiyor.

Yarı kamusal ortamımıza dikkat ederek öpücüğü iffetli tutmak için kontrolümün her zerresini kullanıyorum. Geri çektiğimde gözleri buğulanmış, dudakları şişmişti.

Her seferinde olduğu gibi.

"Dün gece ve bugün için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Beni kendine yakın tutarken parmakları saçlarımda dolaşmaya devam ediyor, çekip gitmeye çalıştığımdan değil. "Her şey için, gerçekten. İnanılmazdın. Maxwell'den sonra böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim..."

Elini saçlarımdan çekip onu kendime yaklaştırıyorum ve yanıma yatırıyorum. "Bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin. Seninle birlikte olmak, gülümsediğini görmek, isteyebileceğim en büyük hediye. Ve seni inciten o serseriye gelince..."

Öfke kabarmasına karşı koyarak belini sıkıca kavırıyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, o seni asla hak etmedi. Çünkü sen, benim güzel dilberim, dünyayı hak ediyorsun." Bir tutam saçı yüzünden geriye doğru itip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ve bunu sana vermek niyetindeyim."

Gözlerinde yaşlar parlıyor ama dudaklarını kıvıran gülümseme tamamen kör edici. "Bir şey bilmek ister misin?" Cevap vermeme fırsat vermiyor. "Onun adını duymak, yaptıklarını düşünmek, aniden eskisi gibi acıtmıyor. Ve sanırım bu senin sayende Rhys. Bana hissettirdiklerin yüzünden. Özelmışim gibi. Hatta değerliymişim gibi."

"Çünkü öylesin." Çenesini çimdikliyorum, bakışlarını benimkiyle kilitli tutuyorum. "Sen inanılmaz derecede özelsin, Sadie. Ve birlikte geçirdiğimiz her günü bunu asla unutmaman için harcayacağım."

Sadece son bir öpücük alabildim.

Hayal kırıklığıma rağmen, ışıklar kararıyor ve aranın bittiğini işaret ediyor. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, gösterinin geri kalanı bir renk ve şarkı bulanıklığı içinde geçiyor, ama ben farkına bile varmıyorum.

Alışmaya başladığım gibi, Sadie'de, son şarkının yürek burkan sözlerine eşlik edişinde, yanaklarından süzülen gözyaşlarında kayboluyorum.

Tanrım, annem onu ne kadar çok severdi.

Oyuncular selamlarını verirken ve seyirciler alkışlarla ayağa kalkarken, ben oturduğum yerden onu izlemekle, mutluluğunun tadını çıkarmakla yetiniyorum.

Oraya koyduğum mutluluk.

Bakışlarım onda kalarak, kendime ve ona sessiz bir söz veriyorum. Yüzündeki o bakışı, gözlerindeki o parlaklığı korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ne pahasına olursa olsun ya da ne kadar mücadele etmem gerekirse gereksin, bir gün Sadie Winslow'u çocuklarımın annesiyle birlikte karım yapacağım ve ona her zaman hak ettiği sonsuz mutluluğu vereceğim.

Kabul edilebilir başka bir sonuç yok.

BÖLÜM 16

Rhys

Şu anda yağan yağmur tam bir baş belası.

Sinemadan çıktığımızda, mükemmel bir günün sinir bozucu bir şekilde sona ermesine neden olan gök gürültüsü başladı. Sadie'yi ceketimle ani sağanaktan koruyarak bekleyen arabaya götürmek için harekete geçiyorum. Ama o beni şaşırtıyor, ulaşamayacağım bir yerde duruyor ve yüzünü ağlayan gökyüzüne çeviriyor.

Yağmur damlaları yanaklarından aşağı inmeden önce is rengi kirpiklerine yapışıyor. Çok güzel, sırlıklamken bile olağanüstü güzel. Ama ben daha çok üşütmeden ya da daha kötüsü hastalanmadan onu bu tufandan kurtarmakla ilgileniyorum.

"Ne yapıyorsun aşkım?" Yağmurun uğultusu arasında sesleniyorum, artık uzun olmayan saçlarım kırıışmış alnıma yapışmış. "Ölümü burada yakalayacaksın. Hadi seni içeri alalım."

Gülüyor, kollarını açmış, avuç içleri gökyüzüne bakacak şekilde bir daire çizerken çıkardığı ses parlak ve kaygısız, bana daha önce yatımda paylaştığımız anı hatırlatıyor. Ama şimdi omzuma atılmış değil, elleri gömleğimin arkasını kavırıyor.

Ama arabaya binmezse, bu değişecek.

"Merak etme. İyi olacağıma söz veriyorum. Sadece yağmurun geçmişimden arta kalanları temizlemesine izin vermekle meşgulüm." Gözleri benimkilerle buluşuyor, okuyamadığım bir duyguyla parlıyor. "The Opulence'ta beni kurtardığında ve kalıp seninle bir içki içmemi istediğinde başlattığın bir görev."

Sertçe yutkunuyorum, duygular boğazımı tıkıyor. "Sadie..."

Dans ederek yaklaşıyor, sırlıklam elbisesi her kıvrımına sıkıca yapışıyor. Lanet olsun, sırlıklam saçları ve pırıl pırıl parlayan yağmur

öpülmüş teni. Onu bu havadan kurtarmak için ne kadar çaresiz olsam da bakışlarımı ayıramıyorum, parmaklarım bir kez daha vücudunun hatlarını izlemek, sikimi içine sokarken sıcaklığını hissetmek için kaşınıyor.

Artık o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum, kendine özgü güneş ışığı ve bal kokusu yağmura karışıyor. Onu tutup kendime çekmek için can atıyorum. "Bir şey bilmek ister misin yakışıklı? Şu anda senden gerçekten istediğim bir şey var. Her zaman yapmak istediğim bir şey."

"Adını söyle." Hiç vakit kaybetmedim. "Her neyse, senindir."

Gülümsemesi büyüyor, yumuşak kalıyor. "Benimle dans eder misin? Burada, yağmurda mı? Bu, babam ve annemin yaz öğleden sonraları sağanak yağışlar sırasında yaptıkları bir şeydi. Birlikte geçirdikleri elli yıldan sonra bile her zaman çok mutlu, çok aşıktilar ve-"

"Phillips," diyorum bekleyen arabanın artık açık olan kapısından, bir an için sözünü keserek. "Radyo, lütfen."

Sadie'nin nefesi kesilir.

Bu çok basit bir istek ama yine de onun için önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü bana kalbinden bir parça sunduğundan ve onu güvende tutacağımı umduğundan şüpheleniyorum.

Bu güvene ihanet etmeden önce öleceğim.

Yarı zamanlı şoförlerimden biri olan kır saçlı Phillips bilmiş bilmiş sırtıyor, dudaklarının yukarı kalkması kırışıklıklarını derinleştiriyor. Aracın ön tarafında duran soğukkanlı Mark'a bilmiş bir bakış fırlatıyor. Saniyeler sonra, Etta James'in "At Last" şarkısının tatlı tınıları gecenin havasını dolduruyor ve yağmurun sürekli pıtırtilarına karışıyor.

Tiyatrodan çıkarken yanımdan geçen müşterilere aldırmadan Sadie'yi kollarıma çekiyorum, bir elim beline yerleşiyor, diğeri onunkine dolanıyor. İsteyerek geliyor, kollarıma sığmak için yaratıldığını anlamış gibi içimde eriyor.

Müzik eşliğinde sallanırken, bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ederken, onun son duvarlarından bazılarının yıkıldığını, aramızdaki son engellerden birinin çözüldüğünü hissediyorum.

Dişlerimi sıkarak, ruhunun şüphesiz haykırdığı şeyi dinlemesi için dua ediyorum - ihtiyacı olan, istediği şey benim - ve sonunda beni içeri almaya karar veriyor. Bana sadece kalbiyle değil, umutları ve hayalleriyle de güveniyor.

Bu, ömrümün sonuna kadar el üstünde tutacağım bir hediye.

Onun hissinde kaybolmuşken, boynuma mırıldandığı kelimeleri neredeyse fark etmiyorum. Ama onları yakalıyorum ve şimdi nefesi kesilen benim.

"Hiç mantıklı değil ama nasıl ve neden diye sorgulamaktan bıktım. Çünkü bunun bir önemi yok. Önemli olan sana aşık olmam, Rhys Kensington. Düşündüğümde daha sert ve hızlı. Ve bir gün, birlikte daha fazla zaman geçirdiğimizde ve son kalp kırıklığımı da iyileştirdiğimde, sana tamamen ve geri dönülmez bir şekilde sıırsıklam aşık olacağım."

Sevinç göğsümde patlıyor, köprücük kemiğimin arkasında infilak ediyor. Buna karşılık olarak belini sıkıca kavırıyor, onu inanılmaz derecede kendime çekiyorum.

"Gerekirse sonsuza kadar beklerim."

Bakışlarımla buluşacak kadar geri çekiliyor. Yağmur damlaları kirpiklerinde, dudaklarında titriyor ve ben hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Artık aramızdaki o lanet boşluğa dayanamıyor ve ele geçirilmiş bir erkek gibi davranarak saçlarını avuçluyor ve eğilip dudaklarına yapışıyorum.

Yumuşak, sonra sert.

Bu öpücük, ikimizin de bir gün söyleyeceği o üç küçük kelimenin vaatleriyle, tutkusuyla dolu. Ağzımın içine doğru iç çekiyor, parmakları beni sıkıca kavırıyor, sanki çekip gitmemden korkuyormuş gibi ve sonra kayboluyorum.

Onun içinde kayboldum.

Şu anda.

Onun kollarımdaki mükemmelliğinde.

Sonunda ayrıldığımızda, nefes nefese ve birbirimizde kendimizi tamamen kaybetmenin eşiğinde, alnımı onunkine yaslıyorum, başka bir kadınla hiç yapmadığım bir şey.

"Beni eve götür."

Benim-ama yakında bizim olacak-evimden evim olarak bahsettiğinde kanım ısınıyor, arzu ve hayranlık sarhoş edici bir kokteyle dönüşüyor.

"Senin için her şeyi yaparım."

Onu arabaya yönlendiriyorum, ellerim her zamanki gibi sahiplenici bir şekilde sırtının alt kısmında duruyor. Lüks deri koltuklara yerleştirdiğimizde, bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. İçime sokuluyor, başı göğsümde duruyor ve ne kadar mükemmel oturduğuna hayret ediyorum.

Benim için yaratıldığının bir kanıtı daha.

Phillips yağmurun kayganlaştırdığı caddelerde ilerlerken, tavana düşen yağmur damlaları motorun yumuşak mırıltısıyla karışarak huzur verici bir senfoni yaratıyor.

Sadie'nin sıcaklığı içime sızıyor, nazik kıvrımları vücudumun sert düzlemlerine şekil veriyor ve onu korumak, ona değer vermek, onu mümkün olan her şekilde benim yapmak için şiddetli bir ihtiyaç tarafından tüketiliyorum.

Çünkü bundan vazgeçmek saçmalık.

Yine de planımın son bir parçası daha var. Ona duygularımın derinliğini, bağlılığımın gücünü kanıtlamak için son bir büyük jest. Ama şimdilik ona sarılmakla yetiniyorum, olacakları, ona sevgimi göstermeyi planladığım tüm yolları hayal ediyorum.

Fiziksel ve duygusal olarak.

Alnına bir öpücük konduruyorum, dudaklarım yumuşak teninde kalıyor. "Umarım bu gece uyumayı planlamıyorsundur, aşkım." Uyumak yapacağımız son şey olacak. "Çünkü senin için planlarım var."

Onu yatağımın üzerinde eğmek sadece başlangıç.

Başını arkaya yatırıyor, ateşli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Oh, gerçekten mi?" Elini kaldırarak parmak uçlarıyla çenemin çizgisini takip ediyor. "Sanırım yatma saatimi geçirmem için bana iyi bir sebep vermen gerekecek."

Elini tutup dudaklarıma götürüyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Oh, niyetim bu." Sırıtiyorum, kendimi susturamıyorum. "Her santimine taparak, kendimi tenine, ruhuna damgalayarak. Bu gece seninle işim bittiğinde, sana olan bağlılığımı asla sorgulamayacaksın." Duraklıyorum. "Zihnen ve bedenlen."

Gözbebekleri büyüyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve benim onu gördüğümde etkilendiğim kadar onun da sözlerimden etkilendiği anlaşılıyor. Ve sanki artan gerilimi, havayı dolduran elektriği hissetmiş gibi Phillips hızlanıyor, diğer sürücülerle arasındaki güvenli mesafeyi koruyarak daha hızlı sürüyor.

Sabah zam alacak.

Araba yağmurlu Londra'da hızla ilerlerken, sevgilimi daha da yakınımaya çekerek ona sıkıca sarılmaya devam ediyorum ve birlikte inşa edeceğimiz geleceği hayal ediyorum. Aşkla ve bulacağımı hiç düşünmediğim türden bir mutlulukla dolu bir gelecek.

Annemin sahip olmamı istediği türden.

Zamanla bu gelecek gerçeğe dönüşecektir.

Ama önce tutmam gereken bir söz var. Zevkten titreyene, ihtiyacı giderilene kadar vücuduna tapmaya yemin ettim. Sonunda görmeye başladığı şeyi, onun tutkalı olduğumu teyit edeceğim.

Adam onun tüm kırık parçalarını iyileştirecekti.

BÖLÜM 17

Sadie

RHYS KENSINGTON'ın siki bir uyuşturucu.

Ve ben umutsuzca bağımlıyım.

"Lanet olsun, amına doyamıyorum. Amıma. Çok iyi hissettiriyor." Bacaklarım onun güçlü omuzlarına dolanırken ve parmakları terden sırlıklam olmuş etime kabaca girerken, bana tekrarlanan, kemik kırıcı itişlerle çarpması, bana verdiği zevk asla yeterli olmayacakmış gibi beni arzuyla delirtiyor.

Müptelası olmam şaşırtıcı mı?

"Rhys, oh Tanrım... Çok yaklaştım!" Metal yatak başlığı çatı katının güvercin rengi duvarına çarpıp sıvayı kırmaya yaklaşırken yanımdaki çarşafları yumruklayarak çığlık atıyorum. "Lütfen durma!"

Benden kopardığı zevkin içinde kaybolmuşken, kalçalarının her cezalandırıcı pompasıyla aynı anda başparmağıyla klitorisimin etrafında dönerek beni mutluluğa doğru fırlatırken yalvarışımı duyduğundan bile emin değilim.

Hızlandıkça geniş göğsünde ter boncukları oluşuyor, hızı artık cezalandırıcı ve ısırılmaya değer dudaklarından en kirli kelimeler dökülüyor, kirli monologu beni kenara doğru itiyor.

"Benim için boşalmanı istiyorum. Ağgözlü bir kız gibi sikimi sağmanı, tatlılığıyla beni ıslatmanı istiyorum." Ağzını onun üzerine koydu. "İçine boşalmamı mı istiyorsun?" Tanrı yardımcım olsun, bunu her şeyden çok istiyorum. "O zaman yap beni."

Son sözleri benim felaketim oldu.

Parçalanırken boğazımdan hayvani bir ılık kopuyor. Tüm vücudum geriliyor, zevk nefesimi alacak kadar içime iliyor ve beni zevk odaklı bir kuyruk dönüşüne gönderiyor. Onu bir mengene gibi sıkıca kavıyorum, itişleri sarsıntılı ve koordinasyonsuz hale geliyor.

"Siktir!"

Rhys gırtlaktan gelen bir ılık atmadan önce tek bir küfür savuruyor, siki nabız gibi atıyor ve beni vermesi gereken her şeyle dolduruyor.

Ve can atmaya başladım.

Gözleri sersemlemiş bir halde bacaklarımı omuzlarından indiriyor ve üzerime yığılıyor, ikimiz de nefes nefese kalmışken beni ağırlığıyla sıkıştırıyor.

"Tanrım." Yüzünü boğazıma dayıyor, tenimi nazikçe öpüyor. Boynumu eğıyorum, ona daha iyi erişim sağlıyorum, ihtiyaç duyuyorum ve hiç durmamasını istiyorum. "Her seferinde daha iyi oluyor."

Cevap verirdim ama veremem.

O gevşerken bile serbest bırakılmamın son dalları hala içimde dalgalanırken değıl, onun kaybı beni inletiyor. Szszce yataktan kalkıp banyoya doğıru ilerlemeden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak geride bıraktığı acıyı dindiriyor.

Elinde nemli bir bezle ıkageldiğinde henüz nefes almaya başlamıştım ki, onu çıplak ve terden parıldayan görüntüsü bir kızın dizlerinin bağıını çözmeye yetti.

Kaşları konsantrasyonla atılmış, yatağıın yanında duruyor, gözleri açık kalçalarıma sabitlenmiş ve çırpınan kalbimi sıkıştıran bir nezakete sahip, beni temizliyor, serin bez, ortaya çıkan acıyı hafifletmeye yardımcı oluyor.

Bu jest karışısında neredeyse ağılayacaktım.

Tatlı bir şey deneyimlemek benim için bir başka ilk.

Kirli bezi, kapağı elinin bir hareketiyle açılıp kapanan bir sepete atarken yutkunuyorum, boğazım aniden düğümleniyor. Dikkati hızla bana dönüyor, eğılip yüzümü avuçluyor. "Duş almam gerekiyor. Bana katılmak ister misin?"

"Bir dakika içinde. Biraz nefes almam lazım."

Başını sallıyor ve burnuma bir öpücük konduruyor. "Bir dakika aşkım. Bir saniye bile fazla değıl." Gz kırıpıp ardından sırtarak banyoya doğıru gözden kayboluyor, uzaklaşırken çıplak kçının muhteşem görüntüsü asla unutamayacağım bir görüntü.

Yaşlanıp saçlarım ağırdığında bile.

Ve eğer babamın adımlarını takip edersem, yarı deli olurum.

Duşun tıslaması odayı doldururken, bütün geceyi geçirdiğim lüks yatağın derinliklerine gömölüyorum - öğle yemeği vakti geçtiği için sabah da öyle - kendimi Rhys'in kokusuna kaptırıyorum.

Isınan tenime karşı, kim bilir kaç iplik numaralı çarşaflar bir koza görevi görerek beni hem serinletiyor hem de rahatlatıyor.

Gözlerim kapanıyor ve kör bir şekilde komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum. Burada yatarken, mutlulukla örtölüyken ve saf mutluluğa sarılmışken Garrison'daki evdeki delileri de kontrol edebilirim.

Tanrı biliyor ya, Knox'un düşünceli ve öfkeli halinin bir uçağa atlayıp güzel zamanımı bölmesine ihtiyacım yok, ki bunu yapmakta hiç tereddüt etmezdi.

Destansı boyutlarda bir felaketten bahsediyoruz.

Gözlerimi yeniden açtıktan sonra hızlı bir selfie çekiyorum, hala titreyen vücudumu üstteki çarşafla ustaca gizliyorum ve altımda tamamen çıplak değilmişim gibi görünmesini sağlıyorum.

Portre modu için şükürler olsun. Nefes vererek aile grup sohbetini açıyorum.

Ben: [fotoğraf] Sizi özledim çocuklar! Sadece kontrol ediyorum.
Londra MUHTEŞEM. Rhys de öyle. Sanırım beyaz atlı prensimi bulmuş olabilirim.

Bildirimler anında ekranımı dolduruyor.

Ve işte başlıyoruz.

Kahretsin @SADIE. Ben de tam seni aramak üzereydim! Sen ve Rhys interneti kırıyorsunuz.
Gerçekten. Her yerde ön sayfa haberi olmanızdan bahsediyorum!

Kafam karıştı, resimler görünmeye başladıkça kaydırıyorum. Ve bir anda kalbim durdu.

Tasha bir sürü ekran görüntüsü gönderdi - Rhys ve benim fotoğraflarımla sıvanmış şeytani kapaklar ve canlı yayın çekimleri. Otel asansöründe neredeyse öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımız. Tiyatroya el ele gelişimiz. Parmakları çenemde, alnı benimkine yakın.

Karnıma kaygıdan oluşmuş bir kaya parçası yerleşiyor.

Manşetler çığlık çığlığa: "Gizemli Kadın Londra'nın En Uygun Bekârını Kaptı" ve ardından "Rhys Kensington Piyasadan Çıktı mı?" Neredeyse telefonumu düşürüyordum. Bunun olduğuna ciddiye inanamıyorum.

Neredeyse paniklemeye başlıyorum.

Ama sonra, garip bir şekilde, bilmiyorum.

Çünkü ne var biliyor musun? Kimin umurunda.

Hiçbir zaman spot ışıklarını arzulayan biri olmadım. Aslında, her zaman kalabalığı takip ettim, uyum sağlamak için elimden geleni yaptım. Ama Rhys'in yanında olmak, bazı değersiz magazin dergilerinde ya da ünlülerin dedikodu sitelerinde ön plana çıkmam anlamına geliyorsa, o zaman bununla başa çıkabilirim.

Kaygılarımın ve çoğu zaman onlara eşlik eden gereksiz paniğimin üstesinden geleceğim. Çünkü Rhys ile birlikte olmak? Buna fazlasıyla değer.

Ve hey, en azından fotoğrafçılar benim iyi tarafımı yakaladı.

Knox: @Sadie doğru düşünemiyorsun. Çok şey yaşadın ve ihtiyacın olan son şey bir yabancıнын tatlı sözlerine kanmak. Yarın sabah uçağa bin, yoksa seni almaya gelirim.

Ben: Hayır, aslında yapacağımı sanmıyorum.

Knox: @Emmett, gel beni al. Londra'ya uçuyoruz çünkü görünüşe göre @Sadie'yi hiç tanımadığımız bir adamla evlenmeden ve onun bebeğine hamile kalmadan önce tekmeleyerek ve çığlık atarak geri sürüklemem gerekecek.

Hamile mi? Sanmıyorum. Bir gün, ama yakın zamanda değil.

Sutton: Ben de geliyorum! @Tasha, ben yokken Devney'e göz kulak ol. Kızımı bırakmayı sevmediğimi biliyorsun ama bu aile işi.

Sutton'ın her yeri dolu.

Onu çok seviyorum ama Devney'den bir gün bile ayrılabilceğini düşünüyorsa babamdan daha deli demektir. Bu ikisi birbirlerine o kadar bağlılar ki, yapışık ikiz bile olabilirler.

Bunu onlar için seviyorum.

Papaw: Pekala, hepiniz sakın olun. Sadie Lou kendi başının çaresine bakabilir. Siz iki mankafanın toplamından daha mantıklıdır. Bir kere yanlış adamı seçti diye bir daha seçecek değil. Endişelenebiliriz ama ona güvenmeliyiz. Anladınız mı?

Bir gemi dolusu şaşkınlık ve ardından gelen rahatlama beni yıkadı. Baba için şükürler olsun. Çılgın kuzenlerimi dünyaya değişmem ama bazen -tamam, çoğu zaman- başıma bela oluyorlar. Babam da öyle, ama en azından bazen bir nebze sağduyusunu koruyor.

Anahtar kelime bazen.

Tasha: @Knox eşek gibi davranmayı bırak. Kimse senden fikir istemedi! Ve @Sutton, sus. Hepimiz Devney'den ayrılmayacağını biliyoruz. Ayrıca, sormamız gereken tek soru şu: @Sadie onunla başa çıkabilir mi? Yani Rhys'i gördünüz mü? Adam yürüyen, konuşan bir orgazm. Bu kadar ateşli olması göz korkutucu.

Yüzde yüz haklı olmasına rağmen, Tasha'nın bunu sadece ağabeyini kızdırmak için söylediğini bildiğimden gülüyorum, her zaman yapmaya çalıştığı bir şey.

Weston da onun oyununa geliyor. Kanca, çizgi ve platin.

Weston: BRB, gözbebeklerimi beyazlatıyorum. Sonra da seni en az otuz yaşına kadar yatıracak bir manastır bulacağım @Tasha!

Sana söylemiştim.

Tasha böyle devam ederse zavallı Weston da babam gibi yüksek tansiyon hastası olacak.

Ki kabul edelim, kesinlikle yapacak.

Tasha: @Weston devam et. Orayı ele geçireceğim, rahibelere direk dansı öğreteceğim, sonra da Boudicca'yı gururlandıracak bir isyana önderlik edeceğim.

Weston: @Tasha ve sen direk dansı hakkında ne bilirsin ki? Bunların hepsi Zane'in işi, değil mi? O çocuğu öldüreceğim!

Ekrana dokunmaya başlamalı, olabildiğince hızlı yazmalı ve bu durum daha da büyümeden gerilimi düşürmeliyim. Tasha'nın Weston'a zor anlar yaşatması bir şeydir. Ama onun öfkesine benzin dökmesi ve Zane'den bahsederek bir kibrit çıkması başka bir şey.

Muhtemelen patlamak üzeredir. Neyse ki Lillian konuyu değiştiriyor.

■

Soooo @Sadie, bizi bu ızdıraptan kurtar. Yarın eve geliyor musun? Yoksa biraz daha kalacak mısın?

Ben cevap veremedenden devam etti.

■

Lillian: Bilgin olsun, kalmanı ve duygularını keşfetmeni sonuna kadar destekliyorum ve eminim ki içki fabrikasındaki patronun, baban olduğu için buna hiç aldırmayacaktır, ama bu bebeği doğurmadan önce kıcını kaldırıp Garrison'a geri dönmezsen, epik boyutlarda bir erime yaşayacağım çünkü sana ihtiyacım var.

Doğumunu asla kaçırmayacağımı söyleyerek cevap vermeye başladım ama sonra durakladım, nefesim kesildi.

Çünkü yarı açık banyo kapısından, buharlı camda çıplak Rhys'i görüyorum, sıcak su akıntıları esmer teninin ve kesik kaslarının üzerinden akıyor, dilimle izlemek istediğim çukurları ve vadileri takip ediyor.

Yüce Tanrım.

Onu görmek, tüm o şık güç ve ham erkeklik, karnımın alt kısmında yeni bir sıcaklık dalgasının çiçek açmasına neden oluyor, yorgun bedenim aniden hayata dönüyor.

Lillian'ın sorularını unutup telefonumu bir kenara fırlatıyorum ve ailemi asılı bırakıyorum, bu artık alıştığım bir şey. Muhtemelen hepsi sinir krizi geçiriyordur ve daha sonra bu yüzden bana kızacaklardır ama ben hallederim, çünkü başka birinin tüm dikkatime ihtiyacı var.

Rhys.

Alt dudağımı ısırarak çarşaflardan sıyrılıyorum, banyoya girerken tüm sinir uçlarım tetikte bekliyor. Kendime ne yaptığımı ikinci kez düşünme fırsatı vermeden cam kapıyı açıyor ve sarhoş edici sığağa adım atıyorum. Kollarımı ona doladığımda, çenemi göğsüne yaslayıp yukarı baktığımda, erimiş bakışlarıyla karşılaştığımda meme uçlarım spreyin altında sertleşiyor.

"Arkadaş ister misin?"

Arkama yaslanıyorum ve gözleri bariz bir takdirle üzerimde geziniyor, sertleşen siki omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Hınzır bir sırıtış dudaklarını büküyor ve her türlü lezzetli ahlaksızlığı vaat ediyor.

"İster misin? Talep ediyorum, aşkım."

Elleri kalçalarımın arkasını buluyor ve beni kaldırıyor, bacaklarım kalçalarının etrafını sarıyor. Bütün gece bana verdiklerinin daha fazlasını arzulayarak kollarımı boynuna doluyorum, ıslak bedenlerimiz birbirine yapışıyor.

Ne kadar yakın olursak olalım, yine de yeterli değil.

Ağzını benimkinin üzerine eğdiğinde inliyorum, dünyam dilinin benimkine karşı tatlı kayışından, avuçlarının hassaslaşmış tenimde saygıyla süzülüşünden başka bir şey olmuyor. Kendi cennetimde çimentolanmış, bu şehvet sarhoşu anda var olan tek şey o ve ben.

Tam ve mutlak mükemmellik.

BÖLÜM 18

Sadie

Memnuniyet içinde kök salmış durumdayım.

Çatı katının mutfağında tek başıma durmuş, kalçamı oniks tezgâha dayamış, taşan bir tabak bisküvi ve sosun, Londra'nın göbeğinde küçük bir Gürcistan tadının tadını çıkarmakla meşgulken, savunmamın hızla düştüğünü fark ediyorum.

Rhys'in iki özel aşçısından biri olan Theo'ya, İngiltere'de bisküvinin tamamen başka bir anlama geldiğini öğrenmiş olsam da, bana tüm zamanların en rahat yiyeceklerimden birini yaptırması, iyileşmekte olan kalbimi çevreleyen yıkılmakta olan duvarlara bir balyoz daha indirdi.

Her zaman beni düşünmesi.

Eğer annesi hala hayatta olsaydı, ona öyle bir sarılırdım ki, böylesine harika bir evlat yetiştirdiği için kollarımın ona verdiği hissi asla unutamazdı.

Ona gülümsediğine şüphe yok. Olması gerektiği gibi.

Çatı katının açık konseptinin karşısında, Rhys balkonda volta atıyor, telefonunu kulağına dayamış hararetli bir iş görüşmesi yapıyor. Hattın diğer ucunda kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama neredeyse onlar için üzüleceğim.

Çünkü kızgın görünüyor.

Ama açıkça deli ve acımasız CEO modundayken bile onu saatlerce izleyebilirim. Akıcı hareketleri, şık gömleğinin altındaki kas oyunları, zengin baritonunun tınısı, Rhys Kensington'la ilgili her şey dikkat çekiyor.

Nasıl oldu da onun dikkatini çektim.

Telefonumun tiz sesi aniden odada yankılanarak beni düşüncelerimden uyandırıyor. Rhys ile yaşadığım FaceTime fiyaskosunu hatırlayarak -her ne kadar bu görüntülü değil normal bir arama olsa da- telefonumu cebimden çıkardıktan sonra ekranda yanıp sönen numarayı dikkatle kontrol ediyorum.

Sadece, numarayı tanımıyorum.

Ama bu bir Garrison numarası. Babam olabilir mi? Tanrı biliyor ya, beni tetikte tutmak için berber dükkanı ya da postane gibi rastgele yerlerden aramayı seviyor.

Cevap vermek için kaydırıyorum, sonra hoparlöre alıyorum. "Alo?"

Anlık pişmanlık beni vurdu. Çok sert.

"Vay, vay, bu benim kaçak nişanlım değil mi?"

Damarlarıma buz doluyor, midem ayak parmaklarımla ucuna kadar iniyor. Maxwell. Aman Tanrım. Tasha bana Rhys ve benim Garrison'ın diline düştüğümüzü söylediği an, bu iki zamanlı yılanın ortaya çıkacağını bilmeliydim.

Memlekette dedikodular, babamın şeftali aromalı beyaz şimşeginden daha hızlı yayılır. Ve belli ki Maxwell her şeyi duymuş.

Cornelia'nın izniyle, şüphesiz.

"Ne istiyorsun, Maxwell?" Tezgâhın kenarını titreten bir elle kavıyorum, parmak eklemlerim ağarıyor. "Senin gibilerle uğraşamayacak kadar iyi bir hayat yaşamakla meşgulüm."

Soğuk bir şekilde kıkırdıyor.

"Şimdi, ilk ve *tek* aşkınla böyle mi konuşuyorsun?" Yapmacık bir pişmanlıkla dolu, yapmacık konuşması tüylerimi diken diken ediyor ve midemi bulandırıyor. "Sana yanlış yaptığımı biliyorum, Sadiebug. Ama sen ve ben, biz kaderiz." Tamamen aklını kaçırmış! "Londra'da birlikte süründüğün Richie Rich'ten başka bir şey değil-"

Küçümsediğim için gözlerim yaşardı. Onun düpedüz küstahlığı.

"Ah, özür dilerim." Sesimi sabit tuttuğum ve sakarın tatlılığı damlattığım için bir tür ödülü hak ediyorum. "Seni yanlış duymuş olmalıyım. Az önce bana sürük mü dedin? Çünkü dün günümüzde en iyi arkadaşımı becerirken yakalanan kişinin sen olduğuna yemin edebilirim. Eğer birine böyle aşağılayıcı bir isim takmak istiyorsan, neden en yakın aynaya uzun uzun bakmıyorsun?"

Saf sessizlik.

Sonra, "Şirin. Gerçekten şirin." Küçümsemesi duyulabilir. "Küçük intikam sikişini yaptın, kasabaya hala sahip olduğunu gösterdin. Şimdi ait olduğun yere, evine dön de yüzüğümü tekrar parmağına takayım." Kesinlikle olmaz. "Ayrıca, ikimiz de gerçeği biliyoruz, Sadie."

Sormamalıyım, gerçekten
sormamalıyım. Ama aptalca
soruyorum.

"Öyle mi? Neymiş o gerçek?"

Yine karanlık bir şekilde
kıkırdıyor.

"Böyle adamların senin gibi küçük kasaba taşralılarına aşık olmadığı bir yer."

Hick mi? Hiç sanmıyorum.

Ayrıca, Maxwell benimle aynı kasabadan olduğunu unuttu mu? Ben taşralıysam, o ne oluyor? Tam bir aptal!

"Sen onun için sadece bir merak konususun, gerçek hayatına dönmeden önce spor olsun diye becerebileceği bir taşra dilberi, süper modeller ve orta sayfa kadınları." Yine kıkırdıyor. "Gerçekten seni onlara tercih edeceğini mi düşünüyorsun? Seni sevdim ve sen yetersiz kaldığında yine de Vanessa'yı becermeyi seçtim. Bunu bir düşün."

Acımasız sözleri hedefine ulaşmış, güvensizliğimin derinliklerine inmiş ve Rhys'in tatlı sözlerinin ve bana olan açlığının uyuttuğu şeytanları yeniden uyandırmıştı.

"Rhys hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ya da benim hakkımda. Artık değil."

"İşte burada yanılıyorsun prenses." Kendini beğenmiş, bok yiyen sırtışını görebiliyorum. "İçini dışını, her pisliğini biliyorum. Ve derinlerde bir yerde sen hâlâ terk edilmekten korkan o küçük kızsın. *Yine.*"

Bir zamanlar sevdiğin birinden nefret etmek nasıl mümkün olabilir?

Cevabı bilmiyorum ama şu anda, tam şu anda, Maxwell Beaumont'tan varlığımın her zerresiyle ve kalbimin her parçasıyla *nefret ediyorum*.

"Seni kırmak istemem ama Beyaz Atlı Prens senin sonsuza dek mutlu olacağın kişi değil. O da seni dünün çöpu gibi bir kenara atacak başka bir beleşçi. Tıpkı annen ve babanın terk ettiklerinde yaptıkları gibi-"

Zehirli konuşmasından iri bir elin telefonu sıkıca kavradığım yerden çekip almasıyla kurtuldum. Etrafımda dönüyorum, çenem sallanıyor ve

Hıçkırıklarını tutmaktan göğsü ağrıyan Rhys'i bulduğunda, yakışıklı yüzü elmasları kesecek kadar sert, gözleri kaçırılmayacak bir kötülükle parlıyordu.

Belli ki her şeyi duymuş.

Ve eğer daha önce kızgın göründüğünü düşündüysem.

"İyi dinle, seni sümüklü bok çuvalı," diye hırlıyor telefonda, derin sesinden zorlukla dizginlenmiş bir öfke damlıyor. "Sadie senin boyunu o kadar aşıyor ki, bırak adını anmayı, onunla aynı havayı solumaya bile layık değilsin."

Telefonumu kavrayışı sıkılaşıyor, öfkenin şiddetiyle plastik gıcırıyor. Boynundaki tendonlar gerilirken ve çenesindeki bir kas tiklenirken dişlerini sıkıyor.

"O kadınlar arasında bir tanrıça, ya sen?" Gülüşü neşesiz. "Sen onun ayaklarının altındaki sidikli bir solucandan başka bir şey değilsin. Ona bir kraliçe gibi tapma şansın vardı ve sen bunu mahvettin. Artık o benim ve bana ait olanı acımasızca korurum."

Ses tonundaki ölümcül niyeti, anlatılmamış bir yıkım vaat eden buz gibi sakinliği yanlış anlamak mümkün değil. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, bu adamın güzel olduğu kadar tehlikeli olduğunu hatırlatan ilkel bir hatırlatma.

"Eğer onunla bir daha temas kurmaya cüret edersen, uykunda onun güzel ismini fısıldarsan, seni *bitiririm*. O sefil hayatını yerle bir eder ve toprağı mahvoluşunun külleriyle tuzlarım. Seni o kadar çok davanın ve mali yıkımın içine gömeceğim ki, babanın hukuk bürosu seni kurtaramayacak ve kendini en yakın köprüden aşağı atmak bir merhamet gibi görünecek."

Duraklıyor, acımasız vaadin içine işlemesine izin veriyor, her kelime ciğerlerimden nefesimi çalan ama aynı zamanda kırık parçalarımı daha fazla iyileştiren vahşi bir korumacılıkla parlıyor.

Al sana, Maxwell!

"Sen ve çocuğunu taşıyan o sürtük onun için ölüsünüz, Beaumont. Ayakkabısının altındaki köpek pisliği lekelerinden daha az." Neredeyse gülecektim. "Kendini korumanın kırıntısına bile sahipsen, sürünerek çıktığın kayanın altına geri döner ve varlığını unutmam için dua edersin."

Dudakları alaycı bir
şekilde kıvrılıyor. Zalim
ve alaycı.

"Çünkü Sadie'yi bir an bile üzdüğünü fark edersem, sana acı çektirmek için kullanacağım yaratıcı yöntemlerin sonu gelmez. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

Çözemediğim boğuk bir yanıt geliyor, Maxwell'in kibri Rhys'in öfkesi karşısında yıkılıyor. Ama Rhys, ahmak eski sevgilimin söylediklerini gayet iyi anlıyor.

"Mükemmel. Şimdi siktir git ve boğul, seni değersiz pislik. Senin gibi gevşek sikli bir otuzbirciyle bir saniye daha vakit kaybetmektense yapacak daha iyi işlerim var."

Aramayı sonlandırıyor ve telefonu abartılı bir dikkatle yere bırakıyor, hareketleri sıkıca dizginlenmiş. Bana döndüğünde ifadesindeki buzlar eriyerek saf, şefkatli bir endişeye dönüşüyor.

"Buraya gel, aşkım."

Ona doğru gidiyorum, aramızdaki küçük boşluğu tereddüt etmeden kapatıyorum, titreyen bir hıçkırık bedenimi sararken onun katı sıcaklığına gömülüyorum. Bana sıkıca sarılıyor, iri bir eli başımın arkasını kavrarken diğeri omurgamda yatıştırıcı desenler çiziyor.

"Seni yakaladım, güzelim." Dudakları şakağımı okşuyor. "Sana daha önce de söylediğim ve hatırlatmaktan asla vazgeçmeyeceğim gibi, benimle güvendesin. Her zaman. Ve hayatımın geri kalanını bundan asla şüphe etmemeni sağlayarak geçireceğim."

İnanılmaz derecede yaklaşıyorum, kokusu beni koruyucu bir kalkan gibi sarıyor. Ama ben onun şiddetli bağlılığında kendimi kaybederken bile, Maxwell'in iyi hedeflenmiş zehri her korkuyu ortaya çıkararak iltihaplanmaya devam ediyor.

Her güvensizliği.

Rhys vücudumdaki gerginliği hissediyor ve geri çekiliyor, parmakları çenemin altından kıvrılıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü kendisine doğru eğiyor. Gözlerindeki saf hayranlık içime işliyor, beni iliklerime kadar dağlıyor.

"Görmeni istediğim bir şey var." Yavaşça, sanki camdan yapılmışım gibi, başparmağını yüzümde gezdirerek kirpiklerime yapışan gözyaşlarımı siliyor. "Kalbimin bir parçasını barındıran bir yer. Benim için ne ifade ettiğini sana inkâr edilemez bir şekilde gösterecek bir yer."

Maxwell'in sesi hâlâ kafamın içinde yankılanırken, içimde bir huzursuzluk dalgası oluşuyor ama başımı sallıyorum. Çünkü bana saldıran şüphelere rağmen, onu reddetmek için çaresizim.

O benim kriptonitim.

Parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni kapıya doğru yönlendiriyor, dokunuşu son derece nazik. Eşiği geçtiğimizde soru sormuyorum, çünkü bir döngüden geçtikten sonra bile, sanki ruhumun kendisi konuşuyormuş gibi kalbimde bir gerçek yankılanıyor.

Rhys Kensington'a ait olmak istiyorum.
Bedenen, zihnen ve ruhen.
Ona aşık olmak beni mahvedecek olsa bile.

BÖLÜM 19

Rhys

GERİLİM HAVAYI KALINLAŞTIRIR, neredeyse boğucu bir hal alır.

Ben Aston Martin'imle şehrin dolambaçlı yollarında ilerlerken, Mark da asla geride kalmadan onu takip ederken, Sadie'nin sessizliği aramızdaki boşlukta ağırlığını hissettiriyor. Narin elleri kucağında sımsıkı kenetlenmiş, bakışları uzaklara dalarak manzaranın üzerinde geziniyor.

Aklımı kaçırmak üzereyim.

O güzel kafasının içindeki çarkların döndüğünü, Maxwell'in, o lanet herifin çatallı diliyle ektiği şüphelerin kök saldiğını duyabiliyorum. İçimden arabayı geri çevirip havaalanına gitmek geliyor, böylece onu ziyaret edip acı çekmenin gerçek anlamını öğretebilirim.

Ama benim yok.

Çünkü bir planım var.

Sadie'ye benim için ne kadar mükemmel olduğunu gösterecek bir şey. Ve kafasının içindeki ses ne derse desin, o benim istediğim her şey.

İhtiyacım olan her şey.

Arabayı gizli otoparka çekiyorum, buraya her geldiğimde olduğu gibi içimi bir huzur kaplıyor. Önümüzde uzanan geniş bahçeleri, özenle bakılmış yemyeşil ve rengârenk çiçeklerden oluşan krallığı, rakipsiz güzelliğini görünce gözleri açılıyor.

"Bu kesinlikle çok güzel." Öne doğru eğilip saçlarını kulaklarının arkasına topluyor. "Sanki bir rüyadan çıkmış gibi." Küçük bir nefes alarak usulca gülümsüyor. "Annem buna bayılırdı."

Gurur ve beklenti göğsümde savaşıyor.

"Bu düşünceyi unutma." Arabadan çıktım, kaputun etrafında dönerek kapısını açtım ve elini tuttum. "Victoria's Gardens'a hoş geldin, aşkım."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, çok güzel ama çok fazla kafa karışıklığıyla dolu. "Victoria mı? Tatlı annen mi? Ama ben onun..."

"Ben yirmi sekiz yaşındayken vefat etti. Yumurtalık kanseri." Eski keder yükseliyor, tanıdık bir sızı, ama şimdi Sadie'nin elinin benimkiindeki sıcak ağırlığıyla yatışıyor. "Onu kaybetmek beni neredeyse mahvediyordu, bu yüzden buranın yıllarca ihmal edildikten sonra kapanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu öğrendiğimde, burayı satın aldım ve yeni bakıcılar tuttum."

Verdiğim en iyi kararlardan biriydi.

"Her şeyin tamamen hayata dönmesi biraz zaman aldı. Ancak her şey orijinal güzelliğine kavuşturulduktan sonra buraya annemin adını verdim. Çünkü benim için burası onun anısını canlı tutan bir yer. Ulaşamayacağım bir yerde olsa bile onu yakınımda tutuyor."

Elini kaldırıp parmak eklemlerini öpüyorum. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?" Yutkunuyor ve başını sallıyor.

"Seninle mi? Her zaman."

Onun sessiz cevabı bana umut veriyor.

Umarım sabah olduğunda değerli vaktini Heathrow'a gidip benden uzaklaşmak yerine bavulunu açıp kıyafetlerini dolabıma asarak geçirir.

"Aferin kızıma."

Bir öpücük daha, bu kez bileğinin iç kısmına ve sonra el ele, binlerce çiçeğin parfümü bizi selamlayarak arnavut kaldırımında yolda ilerliyoruz.

Yürüyüş yolunun kenarları boyunca, gül çalıları bir renk cümbüşü içinde kafeslere tırmanırken, salkım söğütler lavanta ve yeşilden oluşan bir çağlayan gibi kemerlerden sarkıyor. Uzakta, annemin bahçenin en sevdiği bölümü olan, meleklerle ve çiçek motifleriyle süslenmiş büyük bir çeşme, altı piknik masasının ortasında duruyor.

Onu oraya götürüyorum.

Fokurdayan suyun yanında durup ona doğru dönüyorum; o da aynısını yapıyor, önlerimiz neredeyse birbirine değiyor, göz kırpmayan bakışlar birbirine kilitleniyor.

"Beni dinlemene ihtiyacım var." Nabzım kulaklarımda gümürdüyor, sormak üzere olduğum şey, yapmak üzere olduğum şey göğsümde ağırlaşıyor. "Çünkü söylemek üzere olduğum şey, sadece kelimelerden ibaret değil. Bu bir yemin, ruhumun derinliklerinden gelen bir söz."

Kaşları çatık, bana göz kırpmıyor, cerulean gözleri geniş ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. Tanrım, o kadar güzel ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. Göğsümde fiziksel bir sızı var, sanki kalbim ona ulaşmak için dışarı çıkmaya çalışıyor.

"Bu bahçe güzel bir yeşillik ve renk cümbüşünden çok daha fazlası. Annemden bir parça, kimsenin sevmediği zamanlarda beni severek beni şekillendiren kadının yaşayan bir anıtı."

Başka kimse seçmediğinde, zihinsel olarak ekliyorum.

"Annem çok zor günler geçirdi. Onu hak etmeyen, ruhunu ezen ve kalbini kıran bir adama aşık oldu." Çenem sıkıştı, eski öfke ve keder içimde savaşıyordu. "Onu kurtaramadım, acısını iyileştiremedim. Ama sen, Sadie..."

Parmaklarımızı çözerek yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başparmaklarım pembe elmacık kemiklerinin narin kavisini okşuyor.

"Tanıştığımız andan itibaren, sana onun hiç sahip olmadığı sevgiyi vermek istedim. Hak ettiğin sevgiyi. Hayatımın geri kalanını sana taparak, seni el üstünde tutarak, sana olduğun gibi davranarak geçirmek istiyorum."

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve başımı eğip dudaklarımla yakalıyorum, dilimde tuzunun tadına bakıyorum. Alnımı onunkine yasladıktan sonra yutkunuyorum, boğazım duygularla sıkılıyor.

"Sana her şeyi vermek istiyorum." Geri adım atıyorum, ellerim düşüyor, cebime uzanıp katlanmış bir kağıt parçası alıyorum. "Bununla başlıyorum."

Sadie kağıdı benden alıyor, ince parmaklarıyla yavaşça açıyor ve ön yüzündeki yazıları okuyor.

"Rhys, ne..."

"Bu bir bağış. Garrison'da gönüllü olarak çalıştığın hayvan kurtarma merkezine." Gözleri irileşiyor, derinlerinde şok ve şaşkınlık çiçekleri açıyor. "Bu göndermeyi planladığım altı haneli çeklerin ilki. Onları yıllarca finanse edecek bir vakıf kurdum bile. Daha fazla hayvan alabilecekler, tesislerini genişletebilecekler ve daha fazla personel istihdam edebilecekler. İhtiyaçları olan her şeye sahip olacaklar."

"Ben... Yapamam..." Başını sallıyor, gözyaşları artık serbestçe akıyor. "Bunu neden yaptın?" Başını kaldırarak, bakışlarını çoktan postaladığım çekin kopyasından bana çeviriyor. "Bu çok fazla, ben-"

"Çünkü bu senin için önemli." Elimi ensesindeki saçlara daldırıp hafifçe çekiştiriyorum, başını eğmeye zorluyorum, boynu

en ufak bir şey. "Ve senin için önemli olan benim için de önemlidir."

Sulu bir kahkaha attı, gülümsemesi titrek ama göz kamaştırıcıydı. "Ben özel biri değilim Rhys. Sadece sokak hayvanlarına karşı zaafı olan küçük bir kasaba kızıyım."

O otuzbirci Maxwell.

Bunu yaptı, onun şüphesini uyandırdı.

"*Onun* lanet sesini kafandan çıkar. Çünkü Maxwell'in söylediği her şey? Saf ve tamamen saçmalık." *Onu bir haşarat gibi yok etmeliyim.* "O güzel kafanın içinde olmaya, asla unutamayacağın sözler söylemeye layık tek erkek sesi benimkidir."

Bu onu heyecanlandırıyor.

Alt dudaklarını ısıyor, yüz hatlarını buruşturan hüzün bir anda kayboluyor ve şu andan itibaren kalbim atmayı bırakana kadar yanıma ait olduğunu daha da kanıtlıyor.

"Öyle mi? Neden peki?"

"Çünkü sen benim *her şeyimsin.*" Kelimeler bir hırıltı, ruhumdan kopup gelen bir bildiri. "Ve eğer başka bir adamın sözlerinin bana kalbini vermeni engellemesine izin verirsem lanetleneceğim."

Ona cevap verme şansı vermedim.

Önünde diz çökmeden önce değil, ellerim neredeyse kanlı bir şekilde titriyor. Ben cebime uzanıp küçük kadife bir kutu çıkarırken nefesi kesildi, eli ağzına gitti.

Tanrım, hiç böyle gergin hissetmemiştim.

"Sadie Lou Winslow, sonsuza dek istemiyorum. Henüz değil." Sırıtiyorum. "Ama senden bir şans istiyorum. Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi, bunun ne kadar doğru olduğunu kanıtlamak için bir şans."

Gözyaşları yeniden dökülüyor, ama başka tarafa bakmıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki herhangi bir aldatma ya da belirsizlik belirtisi arıyor. Ama bunu son yaptığında olduğu gibi, hiçbir şey bulamayacak.

Ruhum ona ait, tüm gösteriştten ve zırhtan sıyrılmış.

"Hızlı olduğunu biliyorum," diye devam ediyorum, kelimeler çaresiz bir telaşla ağzımdan dökülüyor. "Ve tamamen delilik. Ama varlığımın her zerresiyle bunun kader olduğunu da biliyorum. Sen Opulence'a girene kadar gerçekten eksik olduğunu bile bilmediğim parçamsın."

Hızlıca nefes vererek kutuyu açıyorum.

Sadie'nin gözleri, çatı katımın her kapısını açan pırıl pırıl iskelet anahtarı görünce açılıyor. Bakışları benimkilere kayıyor, cevaplamak üzere olduğum sorular gözlerinin derinliklerinde dans ediyor.

"Senden kalmanı istiyorum. Bu anahtarı kabul etmeni ve benim yanıma taşınmanı istiyorum. Burada, hikayemizin başladığı ama umarım bitmediği yerde. Çünkü ne kadar mükemmel olursa olsun, Londra'da seninle geçireceğim bir hafta sonundan daha fazlasına ihtiyacım var, aşkım. Tanrım, seninle geçireceğim bir ömrün bile yeterli olacağından emin değilim."

"Rhys, ben-"

"Açık olamadıysam söyleyeyim, sana aşık oluyorum aşkım. O ilk andan beri öyleyim. Sert, hızlı ve geri dönülmez bir şekilde. Beni sevmen için çok erken olduğunu biliyorum. Ama bana bu şans vermen için yalvarıyorum, düşmeye hazır olana kadar yanımda kalman için, seni yakalamak için sabırla bekliyorum. Ve önemli olan her şey üzerine yemin ederim ki, seni asla bırakmayacağım."

Söylemek istediğim daha çok şey, vermek istediğim sözler var. Ama kendimi tutuyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor ve onun cevap vermesini, kaderime karar vermesini bekliyorum.

Dünyamı ellerinde tutuyor. Sadece düşürmemesi için dua edebilirim.

BÖLÜM 20

Sadie

RHYS^{NİN SÖZLERİ}, savunmamı dürtüyor.

Ona bakarken zihnimde yankılanıyorlar, yakışıklı yüzü ham bir kırılgnlık maskesi, o külot eriten gözleri beni aynı anda hem parçalayan hem de yeniden diken umutsuz bir umutla parıldıyor.

Bu adam -bu güzel, karmaşık ve tamamen büyüleyici adam- bana her şeyi sunuyor. Evi ve kalbi, hayal bile edemeyeceğim bir gelecek şansı, sonsuz bir hayranlık ve bağlılıkla dolu.

Maxwell ile hiç yaşamadığım iki şey.

El üstünde tutulduğum, hatta belki bir gün sevildiğim ve olduğum gibi, olabileceğim gibi görüldüğüm bir gelecekle birlikte. İstedğim her şey, bana ay ve yıldızları asmışım gibi bakan bir adam tarafından gümüş tepside sunuldu.

Peki neden tereddüt ediyorum?

Derinlerde bir yerde cevabı biliyorum.

Maxwell'in zalimliğinin ve ihanetinin yankıları, şüphe ve güvensizlik fısıltıları, beni uzun zamandır rahatsız ediyor ve yeterli olmadığımı ve asla olamayacağıma dair bu korku girdabını yaratıyor.

Yani, eğer onu hile yapmaktan alıkoymaya yetmiyorsa, aynı stadyumda bile olmadığımız Rhys ile gerçekten ne tür bir şansım olabilir ki?

Büyük bir tane, hemen karar verdim.

Öfke karnımda kök salıyor, içimi alev alev yakıyor. Öfke Maxwell'e kesici sözleri için, ama en çok da onlara geçici olarak inanmayı seçtiğim için kendime yöneliyor.

Ama bu bitiyor. Şimdi.

Bana yansıyan gerçeği görebilmem için Rhys'in gözlerine bir kez bakmam yeterli. Onun bağlılığının ve hayranlığının derinliğini, bize olan sarsılmaz inancını.

İçimde.

Maxwell'i de Vanessa'yı da siktir et.

O ikisi birbirini hak ediyor.

Peki ya ben? Ben kararımı verdim.

Yapmam gereken seçim çok net. Artık

tereddüt ya da şüphe yok.

Bu. Bu. Bu.

"Evet." Bu kelime dudaklarımdan hızlı bir dua gibi dökülüyor, kalbime kazınmış bir yemin. "Evet Rhys, seninle kalacağım... bana sahip olduğun sürece."

Lütfen sonsuza kadar kal.

Dudaklarını kıvrıp gözlerine ulaşan gülümseme kör edici - mutluluk ve rahatlamanın süpernovası, yanan ciğerlerimdeki son havayı da çalacak kadar şiddetli bir aşkın filizlenmesi.

Ayağa fırlıyor, beni kollarına çekiyor ve göğsüne bastırıyor, kalbi benimkine karşı evimdeymişim gibi bir ritimle çarpıyor.

"Sonsuza kadar Sadie," diye cevap veriyor, sanki düşüncelerimi duymuş gibi. "Eğer izin verirsen sana sonsuza dek sahip olacağım. Çünkü sen, benim güzel dilberim, sadece ruh eşim değilsin, kalbimin diğer yarısısın. Ve bir gün, sen hazır olduğunda, çok iyi biliyorum ki ben de senin kalbinin diğer yarısı olacağım."

Saçlarını yumrukluyor, bir kolunu belime doluyor ve beni üzerine eğiyor, ağzımı göbekten bir öpücükle alıyor, dudakları talepkar ve sert, dili giriş arıyor.

Kelebekler midemde dans ediyor, onun içinde, arzusun sıcaklığında erirken göğsüme doğru uçuşuyor, elleri vücudumda dolaşırken bir inilti kaçıyor, beni alevlendiriyor.

Ayrıldık, nefes nefese kaldık.

"Artık benimsin," diye homurdanıyor, göğsü kabarıyor. "Beslemek ve korumak için benimsin. Sözlerimi unutma aşkım, seni benden almaya çalışan herkesi yok edeceğim."

Kucağında titriyorum.

"Ben seninim, Rhys. Tıpkı senin benim olduğun gibi."

İşte tam bu anda, gözlerimiz kilitlenmişken ve ortak bir geleceğin vaadi aramızda zıplarken, geçmiş yok olup gidiyor. İhanet.

kalp acısı, bunlar birer ders oldu. Beni buraya, bu adama, bu gerçek mutluluk şansına götüren sadece basamak taşları.

Rhys Kensington mı? O benim kurtuluşum.

Sonsöz

SADIE

GARRISON, GEORGIA

Bütün bir oda dolusu göz üzerimizde.

Evimden uzaktaki evim olan Garrison Bean Bar'a adım attığımızda diğerleri ve benim için sıradan bir gün değildi.

Beklediğim gibi, kapının üstündeki zil sesi geldiğimizi haber veriyor ve taze demlenmiş kahvenin kokusu Rhys'in keskin kolonyasının kokusuyla karışarak bana çarpıyor.

Sarhoş edici bir ikili.

Tıpkı üç ay önce buraya son kez ayak bastığımda olduğu gibi, neredeyse tüm başlar bana doğru çevrilmiş durumda ve toplu bakışların ağırlığı omuzlarıma çöktüğünde konuşmalar kekeleyerek durma noktasına geliyor.

Ama bu sefer, Garrison dedikodu dedikodularının en önde gelen hikayesi olmak üzere olduğumu bildiğim için geri çekilmiyorum.

Hayır, dik duruyorum, omurgam dik, başım dik.

Çünkü bu kez kalbim kırılmadı ya da keder içinde boğulmadım, kalbim asla iyileşmeyeceğini düşündüğüm milyonlarca küçük parçaya ayrıldı.

Çünkü kalbim mi? Bir kez daha bütün.

Tamamen onarıldı.

Ve hepsi onun yüzünden.

Yanımda bir nöbetçi gibi davranan Rhys'in eli sırtımın küçük kısmına dayanıyor, dokunuşu beni demirleyen, merkezleyen sabit bir varlık.

Diğer müşterilerden merak yayılıyor, gözleri benim yüzümden onunkine kayıyor, şüphesiz dedikodusunu yaptıkları ihanete uğramış kaçak gelin ile şimdi karşılarında duran iyileşmiş kadını bağdaştırmaya çalışıyorlar.

Aşık ve tamamen korkusuz bir kadın.

"Vay anasını! Sadie, geri dönmüşsün!"

Tasha'nın sesi mırıltıları kesiyor, heyecanlı tonu açıkça belli oluyor. Tezgâhın arkasından mürekkep rengi saçları ve parlak yeşil gözleriyle koşarak gülümsüyor ve odayı aydınlatıyor.

Üç saniye.

Bana çarpıp geriye doğru tökezlememe neden olmadan önce yapabildiğim tek şey bu. Neyse ki Rhys beni yakaladı ve yere yuvarlanmamı engelledi.

Baş belası kollarını bana dolayarak beni öyle bir sıkıyor ki, denesem de kaçamıyorum.

"Beni bir daha asla terk edemezsin!" Tanrı yardımcım olsun, işte dramatizm geliyor. "Zavallı Lillian'ı, Tate'i ve beni bütün adamlarla bıraktın! Yemin ederim onları öldürmemem bir mucize. Özellikle de Weston. Ağabeyimi seviyorum ama *aman Tanrım*, o ve Sutton tam bir baş belası-"

Rhys'i gördüğünde sözleri kaybolur. "Vay canına." Yavaşça göz kırpmıyor. "Gerçekte daha da seksi olması nasıl mümkün olabilir?" Hâlâ ona aval aval bakarken, "Merhaba?" diye ekliyor.

Yanımda Rhys kıkırdıyor.

Ama o cevap veremedi, muhtemelen kendini resmen tanıtamadan, çok hamile bir Lillian arkadan paytak paytak içeri giriyor, beni görür görmez gözleri açılıyor. Çenesi sallanıyor ve gözleri doluyor, neredeyse taşmak üzere.

"Evdesin."

Bu iki küçük kelimede o kadar çok duygu var ki - sevgi, umut ve rahatlama - kendi gözlerim yaşlarla doluyor. "Bir söz verdim, değil mi?" Kalbim dörtnele koşmaya başlıyor, gülümsüyorum. "Yeni kuzenime hoş geldin demek için burada olacağımı söylemiştim ve bunda ciddiydim."

Tasha'nın kollarını indirerek bana verdiği boşluğu değerlendirerek Lillian'a doğru ilerliyorum. Ona ulaştığımda, Tasha'nın bana yaptığı gibi, karnını sıkmamaya dikkat ederek ona sarılıyorum.

"Aman Tanrım, seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum, damarlarımda dolaşan saf mutluluktan başka bir şey yok, çırpınan kalbimi besliyor. "Ve sana söylemem gereken bir şey var. Ama önce..."

Dönüp Rhys'i arıyorum.

Hemen arkamda olacağını bilmeliydim.

Mark'ın onu sürekli gölgelediği gibi, o da beni sürekli gölgeliyor, gerekmedikçe görüş alanından çıkmama izin vermiyor.

Bir iş seyahatine çıkarken beni çatı katında bıraktığı ilk seferde, güvenlik kameralarından beni sık sık izledi.

Ben de umursamadım, hem de hiç.

Aslında ona bir ya da iki gösteri vermiş olabilirim.

"Lil, seni ve Tasha'yı resmen Beyaz Atlı Prensime tanıştırmak istiyorum.

O-"

"Ona zarar verdin Rhys Kensington," diye araya giriyor Lillian, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade, ciddi olduğunu haykıran bir ifade beliriyor. "Ve seni öldüreceğim."

Tasha boğulur gibi bir ses çıkarırken yavaşça göz kırpması bana geldi, belli ki benim kadar şaşırmıştı. Lillian şiddet yanlısı bir tip değildir. Bırakın bir insanı, bir örümceği bile incitmez ama yine de...

"Seni doğrayıp domuzlara yedirmek gibi bir şey." Hormonlar yüzünden. Öyle olmalı, değil mi? Kuzenlerimin birini delirtebileceğini biliyorum ama *bu kadarını* değil. "Anladın mı?"

Olabildiğince sersemlemiş bir halde dilsiz kaldım.

Rhys ise sadece gülümsüyor. "Anladım." Lillian onun cevabından memnun görünüyor. Ama henüz bitirmemiştir. "Ve sevgilim, eğer bir daha böyle bir hata yaparsam, sana baltayı uzatan kişi olacağıma yemin ederim."

"Ondan hoşlandığımı biliyordum!" Tasha alkışlıyor, neredeyse yerinde zıplıyor. "Babasıyla yüz yüze tanıştığında neler olacağını hayal edebiliyor musunuz? FaceTime'da çok konuştuklarını biliyorum, ama Tanrım, bence bu ikisi iki bezelye gibi olacak-"

Kapının üstündeki zil yeni gelen biriyle çalıyor, aniden gelen uğursuz ses bir araya gelişimizi bir bıçak gibi kesiyor. Kimin içeri girdiğini anlamak için dönmeme gerek yok. Sıcaklık midemle birlikte düşerken olmaz.

Cesur ol, Sadie Lou.

Şeytanın yordakçılarında biriyle uğraşma zamanının geldiğini bilerek dönüyorum, geçmişimin son parçasını da yatağa atarak kapanışı yapıyorum. Ve işte Cornelia orada, tüm zalim ihtişamıyla, o pudralı burnu gökyüzüne doğru dönmüş.

Her zamanki gibi.

Kapının hemen girişinde durmuş, ağzı kenetlenmiş ve gözleri kısılmış bir halde önündeki manzarayı seyrederken tüm müşteriler ona bakıyor ve dükkân neredeyse sessiz kalıyor.

"Vay, vay, savurgan fahişe geri döndü."

Rhys yanımda kaskatı kesiliyor, yüzünden yayılan öfke gözden kaçmıyor. Çılgına dönmek üzere olduğunu bildiğim için kolunu sıkıyorum ve sessizce ona bu işi halledeceğimi söylüyorum.

Ona haddini bildirmenin zamanı geldi.

Bir adım öne çıkıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve onun buz gibi bakışlarıyla yüzleşiyorum. "Cornelia. Keşke bir zevk olduğunu söyleyebilseydim ama kesinlikle değil."

Dudakları bükülüyor, yüzünü alaycı bir ifade kaplıyor. "Eminim biliyorsundur. Tıpkı kolunda sinirli bir İngiliz'le buraya dönmenin ne kadar rezil biri olduğunu unutturacağını düşündüğünden emin olduğum gibi."

Sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Rezalet mi?" Başımı sallıyorum, içimden neşesiz bir kahkaha kaçıyor. "Bırakın kilisenin arkasını, düğün gününde bile pantolonunun fermuarını çekemeyen bir adamın büyükannesinden böyle bir şey duymak çok hoş."

Aslında herkesin dedikodusunu *yaptığı şey bu* olmalıydı - kasabanın sevilen Baptist kilisesinin bozulması - benim kaçak bir gelin olmam değil.

Yüzü benek benek, çirkin kırmızı lekeler yanaklarını boyuyor. "Ne *cüretle* Sen mi? Maxwell'in neden senin gibiler yerine Vanessa'yı seçtiğini şimdi anlıyorum." Bu ona çok iyi geldi.

Maxwell, Rhys ve beni öğrendiğinde beni geri almaya çalışmakla kalmadı, aynı zamanda hala hamile olan Vanessa kısa bir süre sonra kışını terk etti ve onun yerine bir rodeo kovboyuyla evlenmeyi seçti. Gerçekten çok yazık. Çünkü birbirlerini hak ediyorlardı.

İki yılan ve onların pek de mutlu olmayan sonsuz yaşamları.

Muhtemelen aklını kaçırmak üzere olan Cornelia bana doğru bir parmak sallıyor ama Chanel'in tüm ihtişamıyla durduğu yerde sabit kalıyor ve yaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Sana doğru bakan ilk zengin adama kirpiklerini kırıştırarak şansını deneyen sınıfsız küçük bir servet avcısından başka bir şey değilsin-"

"Bundan sonraki sözlerini çok dikkatli seçerdim." Rhys'in sesi sessiz ama arkasındaki çelikten şüphe etmek mümkün değil. Daha da yaklaşıyor, varlığı

ruhuma merhem oldu. "Çünkü nişanlım hakkında pislik kismaya devam edersen, hoşuna gitmeyecek bir şekilde karşılık vereceğimi garanti ederim."

Cornelia'nın ağzı açık kalır. "Nişanlısı mı? Ama o değil-"

"Oh, ama ben öyleyim."

Elimi kaldırıyorum ve sonunda beni görmenin heyecanıyla ne Tasha'nın ne de Lillian'ın fark etmediği parlak, yuvarlak, mavi-beyaz pırlanta nişan yüzüğümü ortaya çıkarıyorum. Kusursuz taşlar Bean'in sıcak ışığını mükemmel bir şekilde yakalayıp herkesin görebileceği şekilde parlıyor.

Rhys'in Victoria's Gardens'ta ikinci kez diz çökmesinin üzerinden tam bir hafta geçti. Ancak bu sefer açtığı kadife kutuda nefes kesici bir nişan yüzüğü vardı - annesinin sahip olduğu basit bir banttı yapılmış ama benim için özenle seçtiği elmaslarla süslenmiş bir yüzük.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Evlenme teklifine gelince, Rhys sürpriz bir şekilde babamdan benimle evlenmek için izin istedikten sonra gizli bir kameradan canlı olarak izlemesini sağladı. Henüz yüz yüze görüşmediler ama babamın aylar önce aileme söylediği gibi, Rhys söz konusu olduğunda benim kararlarımı güvenerek beni takip etmek zorundalar.

Babamın yaptığı da tam olarak buydu.

Ailemin geri kalanı Rhys'in soruyu soruşunu izleyemedikleri için büyük ihtimalle sinirleneceklerdi ama adamım bunun özel ve mahrem olmasını istedi. Ama o bile babamı bu işin dışında bırakamazdı. Henüz söylemedi ama şimdiden o yaşlı deliyi seviyor.

Tıpkı babamın onu sevdiğini bildiğim gibi.

Yüzüğümün görüntüsü Cornelia'nın gözüne bıçak gibi saplandı. Dudakları kıpırıyor, ağzı sessizce çalışıyor. Bir an için, oracıkta yanabileceğini düşünüyorum. Ama sonra bakışları daha da daralıyor, konuştuğu her kelimeden zehir damlıyor.

"Paran şimdilik bunu etkileyebilir, ama uzun sürmeyecek." Çenesini bana doğru uzattı, yüz ifadesi kötülükle çarpılmıştı. "Senin kanını kurutacak ve sonra seni bir kenara atacak, tıpkı benim tatlı Maxwell'ime yaptığı gibi senin itibarını da mahvedecek." Kadın gerçekten aklını kaçırmış. "Sözlerime kulak ver, Garrison'ın pisliği Sadie Winslow'u gördüğün güne pişman olacaksın-"

"Bu kadar yeter!"

Eğer daha önce havanın değiştiğini düşündüysem, bu şimdikiyle kıyaslanamaz bile. Çünkü sevdiğim ilk adam, hala kalbimin büyük bir parçasını elinde tutuyor.

yaşlı, nasırlı ellerinde, yeni geldi.
Ve her şeyden daha çok kızgın.

Bu gerçekten çirkinleşmek üzere...

Babamın öfkeli sesi beni ürkütüyor ama aynı zamanda sonsuz bir huzur veriyor. İkinci girişe baktığımda onu orada dikilirken görüyorum, yıpranmış yüzü granit gibi sert.

"Torunumun iş yerine gelip böyle zehir saçmana izin vermeyeceğim, Cornelia. Özellikle de diğer torunlarımdan birine. Söyleyeceğini bir kez daha söyledin, ne kadar saçma olursa olsun, şimdi sana o çok bilmiş kıçını kaldırıp buradan gitmeni öneriyorum. Yoksa Tasha'yı üzerine salarım."

Cornelia, deli gibi gülümseyen ve küçük bir el sallayan Tasha'ya bakar.

"Şimdi gidin Bayan Süslü Pantolon Beaumont ve yolunuza devam edin ki biz sıradan insanlar huzur içinde kahvemizi içip dedikodumuzu yapabilelim." Kız kıpırdamayınca, Papaw arkasındaki kapıyı işaret ediyor. "Ciddiyim, *get*. Hareket etmeye başlamazsan süpürgeyi getiririm."

Bir an için Cornelia'nın tartışabileceğini düşündüm.

Elleri kenetlenmiş, sağ göz kapağı seğiriyor. Ama Papaw'ın sert bakışlarındaki bir şey onu boşuna olduğuna ikna etmiş olmalı, çünkü bana doğru son bir kötü bakış fırlattıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek dışarı çıkıyor ve hızla gözden kayboluyor.

Sessizlik çöküyor, kalın ve ağır.

Rhys'e doğru sarkıyorum, yüzleşmenin adrenalini içimden sızarken dizlerim bükülme tehlikesi geçiriyor. Ama sonra babam orada, kollarını bana doluyor, gözleri parlarken beni tutuyor, birkaç dakika önceki öfke yok olmuş.

"Benim tatlı Sadie Lou'm. Seni o kadar çok özledim ki, çoğu gece verandada otururken nefes almakta zorlandım, araba yolundan uçarak gelmeni diledim."

Kendimi bildim bileli kullandığı çam tıraş losyonunun ve limonlu mobilya cilasının tanıdık kokusunu içime çekerek ona sarılıyorum. "Ben de seni özledim baba. Sandığından çok daha fazla."

Uzun süre öyle kaldık. Sadece birbirimize sarılıyoruz.

Sonunda geri çekildiğimizde, yüzümü sert elleriyle kavıyor, başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde gezinirken, çok şey görmüş gözleriyle beni inceliyor, sanki kaybettiği zamanı telafi ediyormuş gibi yüz hatlarımın üzerinde dolaşıyor.

Gördüklerinden memnun bir şekilde başını sallıyor.

Sonra gözleri sessiz ve dikkatli, olabildiğince saygılı bir şekilde duran Rhys'e kaydı. "Demek Beyaz Atlı Prens sensin..." Papaw'ın gözleri Rhys'i baştan aşağı süzerken daralıyor, takım elbisesinin keskin kesimine ve omuzlarının kendinden emin duruşuna bakıyor. Aklından neler geçtiğini ancak tahmin edebilirim. "Sadie Lou'mun kalbini çalan kişi."

"Öyleyim efendim." Rhys, Papaw'ın bakışlarıyla gözünü kırpmadan yüzleşiyor. "Ve bana bu şansı verdiği için kendimi dünyanın en şanslı adamı olarak görüyorum."

Baba homurdanıyor, yıpranmış yüzü anlaşılmaz. Başını sallayarak bana dönüyor, mavi gözleri biraz olsun yumuşuyor. "Bu adam sana iyi davranıyor mu, tatlım? Sana hak ettiğin sevgi ve saygıyı veriyor mu? Çünkü eğer vermiyorsa, gidip kamyonundan silahımı alırım ve-"

Başımı sallıyorum, gülmemek için kendimi zor tutuyorum, kalbim o kadar dolu ki ağrıyor. Zavallı Rhys ve ailemin tehditleri. "Öyle, baba. Hayal ettiğimden çok daha fazla."

"Ve onu seviyorsun?" Babamın sesi sert ama arkasındaki duyguyu duyabiliyorum. "Onu gerçekten seviyor musun, tüm kalbinle?"

"Seviyorum." Elim Rhys'inkini buluyor, parmaklarımızı birbirine doluyor, teninin benimkine değiştiğini hissetmek rahatlatıyor. "O benim sonsuzluğum. Tıpkı senin annemin, onun da senin olduğu gibi."

Babam uzun bir süre sessiz kalır.

Ama yavaşça başını sallamadan önce çenesinin sallanmasını ya da gözlerine dolan yaşları kaçırmıyorum. "Pekâlâ o zaman. Bu benim için fazlasıyla yeterli." Rhys'i sert bir bakışla süzüyor, söyleyeceklerini söylemek istiyor. "Sana evlenme teklif etmen için izin vermiş olabilirim, torunumun kalbini sana bağlamış olabilirim ama sana bir şey söyleyeyim evlat. Onu incitirsen, Tanrı'nın yeşil dünyasında benden saklanabileceğin bir yer olmayacak. Yaşlı olabilirim ama seni bir köpek gibi avlar ve hiç doğmamış olmayı dilerim."

"Baba!" Ben uyarıyorum ama Rhys sadece kıkırdıyor ve elimi sıkıyor. "Tanrı aşkına, Lillian onu doğrayıp domuzlara yedirmekle tehdit etti bile. Böyle devam ederseniz-"

"Daha azını beklemezdim, efendim," diye araya giriyor Rhys, çılgın ailemden etkilenmemiş ve anlayışlı görünüyor. "Ama size söz veriyorum, hayatımın her lanet gününü Sadie'nin ne kadar el üstünde tutulduğunu bilmesini sağlayarak geçirmeyi planlıyorum. Onun güvenliği ve mutluluğu benim en önemli önceliklerim. Şimdilik ve daima."

Babamın gözlerinde onay dans ediyor.

Maxwell asla onay alamadı ama Rhys kolaylıkla güvence altına aldı.

"Gördün mü bu sen yapıyorsun." Papaw gülümsüyor, onun tüm yüzünü kaldırıyor ve parlıyor. "Hazır konu açılmışken, şu beyefendi işine de bir son verelim. Torunlarımdan biriyle evleniyorsun, bu da seni torunlarımdan biri yapıyor. Ve nihayet yüz yüze tanıştığımıza göre, artık sana babalık yapıyorum."

Karnım dönüyor, kalbim şişiyor.

Ağlama, ağlama, ağlama.

Rhys başını sallar, her zamanki gibi soğukkanlıdır.

"Pekâlâ, bu kadar aşk muhabbeti yeter." Papaw ellerini çırpıyor, sonra avuçlarını solmuş mavi tulumunun kayışlarına doluyor. "Akşam yemeği için çiftliğe dönme vakti geldi. Krallara layık bir sofraya hazırladım ve bunun ziyan olmasına izin verirsek lanetlenirim."

Lillian ve Tasha kaşlarını kaldırarak birbirlerine bakarlar. "Peki ben yokken Bean'e kim bakacak?" Lillian bir elini yuvarlak karnının üzerine koyar. "Eli gelene kadar gidemem-"

Babam umursamaz bir el sallıyor. "Çoktan halledildi, tatlım." Lillian'ın yarı zamanlı çalışanlarından Isla ve Emma'nın durduğu tezgahın arkasını işaret ediyor. "Kızlar senin vardiyayı bitirip dükkânı kapatmayı kabul ettiler. Ayrıca, ben ve Eli çoktan konuştuk. Seninle çiftlikte buluşmak için işten erken ayrılacak. Bir saniye daha ayakta kalmana gerek olmadığına karar verdi."

Ona sert bir bakış atıyor.

"Rhys ve Sadie Lou'nun eve dönüşünü hepimizin uygun bir şekilde kutlamak isteyeceğini düşündüm, bu yüzden tüm klanı evde topladım ve Winslow tarzı bir kargaşa çıkarmaya hazırım."

"Şimdi bir dakika bekle." Tasha sinir krizi geçirmeye hazır görünüyor. Beklediği gibi. "Rhys'in sana açıkça Sadie'yle evlenip evlenemeyeceğini sorduğunu, üstelik Sadie'nin nişanlı olduğunu ve eve geleceğini önceden söylemeyi düşünmedin mi? Bu hiç adil *değil*! Lillian ve ben gerçek bir parti planlayabilirdik!"

"Ve sürprizi mahvetmek mi?" Babam bana göz kırpmıyor, mavi gözleri parıldıyor. "Hiç şansın yok, baş belası. Kızımız Bean'in kapısından içeri girdiğinde ve elindeki taşı ilk gördüğünüzde yüzünüzdeki ifadeyi görmek istedim. Ve size söyleyeyim, bu gizliliğin her zerresine değdi."

Hepimiz üzerimize yapışmış, muhtemelen fotoğraf çeken ve hatta belki de halka açık aile toplantımızı internetten canlı yayınlayan gözler ordusunu görmezden gelirken, dikkatini tekrar Rhys'e çeviriyor.

"Hazır başlamışken ve unutmadan... ikiniz buraya yerleşeceğiniz için, en azından süslü Londra'da kalmadığınız zamanlarda yarı zamanlı olarak, size küçük bir nişan hediye var."

Elini cebine atıp küçük, kararmış bir anahtar çıkarıyor ve avucuma bastırarak beni Rhys'in bana kendi anahtarını hediye ettiği öğleden sonraya götürüyor, kalmamı öneriyor.

Hayatımın en güzel anlarından biriydi.

"Dere kenarındaki kulübe, Eli ve Lillian'ınkinin yanındaki mi? O senin, Sadie Lou."

Vücudumdaki her hücre donuyor. Sadece babam bana aile çiftliğimizdeki bir kulübeyi verdiği için değil, aynı zamanda o ve annem ilk evlendiklerinde ve büyük büyükannem ve büyükbabam hala ana evde yaşarken yaşadıkları kulübe olduğu için.

Duygularım boğazımı tıkıyor, sıkıyor.

"Sen ve yeni torunumun şehre geldiğinizde kendinize ait bir yer isteyebileceğinizi düşündüm. Taşrada kök salabileceğiniz ve o koca şehirden uzaklaşmak istediğinizde verandadaki salıncaktan gün batımını izleyebileceğiniz bir yer. Ayrıca, annen de böyle bir yer isterdi."

Kalbim sevgi ve minnettarlıkla kabarıırken, anahtara bakarken yeni bir gözyaşı dalgası görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Baba," diye fısıldıyorum, sesim zar zor çıkıyor. "Bu mükemmel."

Ötesinde

Mükemmel. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Sadece... teşekkür ederim."

Rhys elimi tutuyor, başparmağı anahtarın üzerinde geziniyor. "Bu inanılmaz bir hediye" -duraklıyor, gözle görülür bir şekilde yutkunuyor- "Papaw." Babamın yüzünü aydınlatan gurur dolu gülümseme herhangi bir yaz güneşinin olabileceğinden daha parlak. "Her zaman el üstünde tutacağımız bir hediye."

Babam hışımla boğazını temizliyor, aynı gözyaşları gözlerinde parıldamaya devam ediyor. "Evet, daha önce de söylediğim gibi, bu kadar duygusal şey yeter. Eve döndüğümüzde yemekler soğumadan ve çocuklar huzursuzlanmadan önce harekete geçsek iyi olur. Ya da daha kötüsü, Weston hepsini yer ve ben de

onu öldüreceğim. Tabii Sutton benden önce davranmazsa. Ya da bu konuda Rhett."

Bean'den çıkarken kahkahalar, ardından Lillian ve Tasha'nın gevezelikleri havayı dolduruyor, Rhys beni tam da olmam gereken yerde, onun yanında tutuyor. Öğleden sonra güneşi yüzüme ılık ılık vuruyor, hanımeli ve yeni kesilmiş çimenlerin kokusu esintiyle sürükleniyor.

Ancak kaldırımdan aşağıya doğru ilerlerken, sessiz Mark da peşimizden geliyor - her ne kadar ailem tarafından fark edilmese de - caddenin karşısındaki kargaşa dikkatimi çekiyor.

Knox'u görmek için dönüyorum, ellerini ceplerine sokmuş ve yakışıklı yüzüne kazınmış bir çatık kaşla kaldırımda yürüyor.

Doğruca eczanenin önünde duran, elleri kalçalarında, eczane teknisyenlerinden biriyle tartışıyor gibi görünen Wendy'ye yöneliyor.

Bu hiç iyi görünmüyor. Hem de hiç.

"Lanet olsun!" Baba neredeyse bağıracaktı, Rhys'in koluna hafifçe vurmak için döndüğünde benim duygularımı yankıladı. "Görünüşe göre en büyük torunum aklını kaçırmak ve kıcını Ana Cadde'nin her yerinde göstermek üzere. Bunun olacağını biliyordum ama Rhys, işler kontrolden çıkarsa sen ve ben müdahale etmek zorunda kalabiliriz. Çünkü o çocuğun öfkesi-"

Whack!

Knox yumruk yaptığı elini eczane teknisyeninin suratına çarparak onu yere düşürüp sırtını kaldırıma vurduğunda babamın nutku tutulur, ki bu pek sık olan bir şey değildir.

Bu acıtmış olmalı. Hem de çok.

Knox Wendy'ye doğru uzanırken biz ve diğerleri şaşkınlıkla onu izlerken sokak duracak gibi oluyor ama o başını sallayıp geri adım atıyor, yanakları kıpkırmızı, dönüp koşmaya başlamadan önce köşede hızla kayboluyor.

Knox, kendi adına, hiç vakit kaybetmiyor.

Az önce yere serdiği adama bir saniye bile bakmadan, sanki cehennem köpekleri onu kovalıyormuş gibi kadının peşinden gider.

Peki, o zaman.

Rhys'in yanındaki Tasha alçak sesle ıslık çaldı. "Peynir ve pirinç aşkına, bu ikisi çok dağınık, değil mi?"

"Öyleler." Lilian başını sallıyor, eli bir kez daha karnının üzerinde duruyor. "Ama bir yolunu bulacaklar."

Rhys'e doğru eğildim, kalbim kuzenim ve sevdiğinden şüphelendiğim kadın için acıyordu. "Umarım çok fazla beklemezler. Çünkü Tate..." Nefes vererek başımı sallıyorum. "Wendy'ye ihtiyacı var."

Kalbim kırılarak Rhys'e döndüm. "Öp beni, yakışıklı. Dikkatimi dağıtmak için-"

Her zaman yaptığı gibi anında karşılık veriyor, beni kendine doğru çekerken ellerini sırtımda gezdiriyor, nefessiz kalana ve başım dönene kadar öpüşmeyi derinleştiriyor.

Kurt ısıkları ve iyi huylu bağırışlar etrafımızda patlak veriyor ama ben onları zar zor duyuyorum. Rhys'te, vücudunun benimkine karşı hissinde ve aramızda parıldayan sonsuzluk vaadinde kayboluyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, kızarmıştım ve aptal gibi sırtıyordum. "Seni seviyorum, Rhys Kensington." Çenemi göğsüne dayayıp ona bakıyorum. "Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

"Ve seni seviyorum, Sadie Winslow." Gözleri hayranlıkla parlıyor. "Varlığımın her zerresiyle ve kalbimin her atışıyla."

Başka bir şey söylemeden, ailemin kahkahaları ve sevgisi etrafımızı sararken, güneşin aydınlattığı caddede el ele yürüyoruz. İşte şimdi, tam da bu anın Rhys'in ve benim en büyük maceramızın gerçek başlangıcı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Sonsuza dek mutluluğumuz.

Knox ve Wendy için hazır
[mısınız? Parçalanmış Kalpler](#)
[için ön sipariş verin](#)

J.E. Parker tarafından da

ÜCRETSİZ BAĞIMSIZ ROMAN

[Crash & Burn](#) (Eli & Lillian)

KURTARICI AŞK SERİSİ

[Seninle An Her Aldığın Nefes](#) (Hendrix &

[Maddie](#)) [Her Her Ağladığın Her Gözyaşı](#)

(Anthony & Shelby) [Verdiğin Söz](#) (Evan &

[Hope](#)) (Brantley & Clara)

[Doğru Yaptığınız Her Yanlış](#) (Ty & Heidi)

[Çaldığınız Öpücük Her Sildiğimiz Her Günah](#)

(Chase & Ashley) (James, kitap 1)

[Onardığımız Her Yara](#) (James, The Finale)

PARAMPARÇA AŞK SERİSİ

[Parçalanmış Kalpler](#) (Knox &

Wendy) Parçalanmış Hayaller

(Weston) Parçalanmış Sözler

(Deacon) Parçalanmış Arzular

(Emmett) Parçalanmış Gerçekler

(Tasha) Parçalanmış Sırlar (Sutton)

Parçalanmış Umut (Tate)

BAĞIMSIZ ROMANLAR

[Londra'da Bir Hafta Sonu](#) (Rhys ve Sadie)

KÖTÜLER DÜŞTÜĞÜNDE SERİSİ

[Düşmana Olmak Aşık Kırıklara](#)

[Aşık \(Ari\) Olmak Yasaklara Olmak](#)

[\(Casper\) Aşık \(Benito\) Esire Aşık](#)

Olmak (Nikolai) Mafyaya Aşık

Olmak (Anna)

KURTARICI AŞK İKİNCİ NESİL

Detaylar Yakında

Bülten Kaydı

İstemek için olmak bildirilmiştir hakkında yeni Bültenler,kapak
ortaya çıkar, ve ARC fırsatları? Eğer öyleyse, bültenime
hemen kaydolun.

[J.E. Parker Bülten Kaydı](#) ____ .

J.E.'yi Çevrimiçi Bul

[Facebook](#)

[JE's Romance Junkies](#)

[Web Sitesi](#)

[Instagram](#)

[Bookbub](#)

[Amazon](#)

[Goodreads](#)

Yazar Hakkında

J.E. Parker, Appalachia'nın eteklerinde doğup büyümüş Güney Amerikalı bir aşk romanı yazarıdır. Kalbi güneyle bir güzel olan Parker, tatlı çay ve şeftalili turta bağımlısıdır.

J.E. sadece hayallerinin erkeğiyle evli olmakla kalmıyor (her ne kadar tam bir baş belası olsa da), aynı zamanda tatlı (bazen) ve melek gibi (sadece uyudukları zaman) bir çocuk sürüsünün de annesi.

Zaman zaman şeytani davranışlarına ve dipsiz midelerine rağmen, J.E. küçük kabilesini kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyor.

Kocasının evi yakmamasını sağlamakla ya da kavga eden çocukları için hakemlik yapmakla meşgul olmadığı zamanlarda J.E. okumaktan, yazmaktan (tabii ki) ve çok çeşitli müzikler dinlemekten hoşlanıyor.

www.jeparkerbooks.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

